

Revistă de cultură

No. 3 (5) / 2022

Contrast literar

Editorial

La ce ne mai folosește poezia?

Discutam cu o prietenă din străinătate (româncă) și ne-am pus întrebarea din titlu. Poezia îmi pare un pic aruncată la colț de către cei ce se ocupă cu difuzarea de carte. În librării e greu să găsești cărțile de poezie pentru că au fost plasate fie undeva la subsol sau foarte sus pe rafturile din tavan.

Și totuși, poezia face parte din viața noastră, trăiește alături de noi chiar dacă nu suntem conștienți de acest lucru. Ne grăbim să ajungem la destinațiile noastre, ne grăbim să trăim. Nu mai avem timp de poezie, nu mai avem răbdare s-o citim, să o trăim. Preferăm să înghițim, pe nemestecate, știrile de la televizor sau filmele de pe net. Poezia ni se pare prea grea, implică multă trăire, cere o înțelegere adâncă.

Poezia este distilarea sufletului. Este cea mai profundă emoție a inimii umane exprimată în soluție chimică. Este un extract concentrat, este produsul final al căderilor și al suferințelor, dar și a bucuriei, a satisfacției. Poeziile adevărate nu sunt camuflaj, ci tablouri ale sufletului pictate pe pânza emoțiilor. Ele sunt portretul celor mai adânci aspirații umane. Poezia ne învață să iubim ca și cum nimeni nu ne-a făcut să suferim. Să trăim ca și cum ar fi ultima zi pe pământ. Să trăim viața la maxim. Poezia ne arată cum putem face ca marea să intre într-un pahar.

Cândva, George Călinescu definea poezia ca pe „un mod ceremonial ineficient de a comunica iraționalul, este forma goală a activității intelectuale. Ca să se facă înțeleși, poezii se joacă făcând, ca și nebunii, gestul comunicării fără să comunice, în fond, nimic, decât nevoia fundamentală a sufletului uman de a prinde sensul lumii”. Mult mai târziu, într-un alt context cultural, Grigore Vieru scria, la rândul-i, că „nimeni

Iulian SÎRBU

nu știe mai bine ca inima secretele creierului. Poezia ar fi secretul creierului scăpat din gura inimii”.

Îmi aduc aminte ce spunea și Octavian Goga: „Adevăratele poezii încep acolo unde se sfârșesc pe hârtie”.

Spunea Ion Mureșan într-un interviu că: „atunci când societatea este bolnavă, organismul ei secretă poezi, care au rolul de a vindeca, anihila infecția, prin ceea ce scriu”. Din păcate, cancerul acestei lumi nu este o banală răceală și nu poate fi învins cu anticorpi; poezia, atunci când este citită și înțeleasă, poate fi cel mult un paliativ, iar poetul, chiar presupunând că ar avea precizia și detașarea unui chirurg, tot n-ar reuși să fie mai eficient decât vraciul satului, cel care se mulțumește să vindece babele din trei case vecine. Poetul nu mai este citit, ascultat, urmat pe drumul pe care îl deschide nu numai pentru că lumea este bolnavă de superficialitate, prostie și stres, ci și pentru că el însuși nu mai știe cum să se facă ascultat, nu știe să umple stadioanele, cum făcea odinioară Adrian Păunescu, nu are comportament scandalos, cum au cei care devin „vedete pe sticlă”, într-un cuvânt, nu se potrivește cu idealul uman al consumatorilor de șaorma și bere la pet. ►►►►►

►►►► Nu faci scandal, nu existi, așa că poetul nu există. Nu există, dar scrie, ne-o spun revistele literare care sunt și ele aproape de moartea în dureri, ne-o spun câteva emisiuni răzlețite de turmă, câteva festivaluri și, în mod neașteptat, unele manuale de Limba și literatura română. Sigur, contează și ce fel de poezie se scrie. Românul, prin definiție „născut poet”, se ia în serios chiar și atunci când este total lipsit de talent, dar scrie mult și prost, dând o mână de ajutor inflației de falsuri și gogomăanii care pun într-o lumină ridicolă actul de creație. Poetul autentic n-are cum să preia atribuțiile psihiatrului de serviciu, nu este terapeut și nu se poate ocupa de bolile veacului; cuvântul lui nu mai este înțeles, pentru că simplismul corporatist, educația sumară, lipsa de lectură și, în general, de instrucție, consumul abundent de subproduse culturale etc. au creat o societate populată cu indivizi reduși la cerințele de bază ale supraviețuirii: hrană, muncă și somn. Din când în când, câte puțin circ, pentru crearea iluziei de libertate și dis-

tracție.

Personal, tresar ori de câte ori citesc poeziile Otiliei Cazimir, deoarece mă duc cu gândul la copilărie, iar acum nu pot decât să remarc rolul educativ pe care l-au avut la acea vreme.

În al doilea rând, odată cu înaintarea în vârstă, ajunși la pragul maturității simțim nevoia unui refugiu, departe de problemele lumii cotidiene care ne iau cu asalt și ne fac astfel să uităm de ceea ce contează și, în final, de poezie. Numai ea ne poate oferi o altă perspectivă asupra vieții, jucând totodată rolul unui mentor spiritual ce ne ghidează, pas cu pas, într-o lume în care enumerațiile, repetițiile, metaforele, personificările, dar și expresiile nemaiîntâlnite până acum, dau prilejul unei armonii perfecte.

La final v-aș întreba: de ce respirăm? Sau de ce avem nevoie de poezie? Așa cum fără oxigen nu putem exista, tot așa fără poezie nu trăim cu adevărat.

poetul invitat**Liviu Ioan STOICIU*****Ne ținem minte***

Te iubesc, a scris el cu limba pe spatele ei.
Își fac

masaj reciproc, în pat, goi – reconsiderați
în proprii ochi. El se plânge că sufletul îi e
prea tânăr

și necopt, în timp ce ea se plânge că nu e
răsfățată destul. Se caută

dintr-o viață în alta și, când se regăsesc,
fac prăpăd, rup

hălci unul din altul... Important e că ne
ținem

minte și după ce murim, care o fi
secretul? Iubirea... Curg nopțile și zilele cu
tine

în brațe, dragostea mea – nu contează că
lumea e în plină

lâncezeală. Sau că e în pandemie. Sau în
război. Nici că tu ții în brațe un schelet de
cuvinte

dintr-un poem...

Tu, amenajată potrivit unui vis al regelui
universului,
fără tihnă, care ai mers atât de departe...

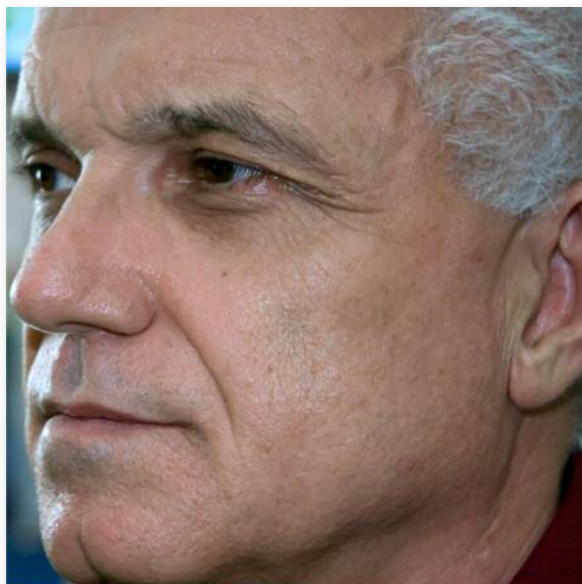
Va veni ziua când
eu nu te voi mai putea ajunge din urmă,
intrat

în uitare – în descompunere. Râzi?

Ea, care râde singură, nu e
ea, ci e el.

Mulțumesc de asigurare

Tu, semn prevestitor de dezastru. Totodată,
vag. Mă însoțești oriunde, oricând, orișicât,
chiar și atunci
când mă părăsești, mi-ai intrat în fiecare
celulă...

Ce vorbești! E o nouă declarație de
dragoste? Vai de capul
meu, e o veche declarație de venit, atâta
am – sau
așa credeam, că te am pe
tine, nimic altceva nu mă interesează pe
această lume. Hai,
că nu mai suntem copii, totul e schimbător.
Și

se strică. Mulțumesc de asigurare. Iar
delirezi? Îmi iau
înapoi declarațiile de dragoste, să ridic din
ele

o piramidă în lăuntrul meu. Îmi e tot mai
dor de moarte...

Tu ești moartea mea, acum sunt liniștit, de
fapt,

am conștientizat asta, în sfârșit.

Atunci când ai să-mi desfaci pieptul cu
fierăstrăul, ai

să descoperi că am inima

neagră de supărare. Te rog, nici
pomeneală: dragul meu,

ce a mai rămas din tine are gust de turtă
dulce. Îți scriu de departe, nu mai știu din
ce constelație,

nu trebuia să te lași pe mâna mea, din
plăcere. Iartă-mă. Eu am rămas cu aceeași
uscăciune

interioară – care e cea mai strălucitoare...

Cristina DELEANU

Între bine și rău

„Dacă nu avem o pasiune, nu avem cu ce porni la drum în viață”.

Lin Yutang (1895-1976)

Am înțeles, în decursul vieții, că mai toți oamenii lăsați de Dumnezeu, la un moment dat – când încep să se mai dumirească de ce e în jur – își doresc ceva. Un ceva care să-i definească, poate. Un ceva dinlăuntru care începe să-i neliniștească, un ceva care ar putea fi explicat prin semnele pe care le dă nașterea propriei identități (personalități). Când un copil de patru-cinci ani este întrebat (dintr-un fel de politețe pentru părinții săi), ce vrea să fie când va fi mare, va răspunde cu precizie că vrea să fie ceea ce este unul dintre genitorii săi. Având în fața ochilor, zi de zi, exemplul, explicațiile despre munca părintelui, el, copilul, sigur doar atât înțelege. Uneori se nimerește bine, alteori, nu. Am întâlnit diferite persoane care, în adâncul sufletului, și-ar fi dorit altceva. Acel altceva care îl frământa de mic, fără să conștientizeze, dar spre care nu a fost lăsat să aspire. De ce? Totdeauna cei care – după cum se laudă, sau se vaită – s-au sacrificat pentru copilul lor, vor spune că știu ei mai bine ce viitor trebuie să-l aștepte pe micuț. Oricum, să fie mai bun decât l-au trăit ei! Ce, Doamne iartă-mă, vrea să însemne asta? Cu ce drept un omuleț în formare să fie dirijat într-o direcție anume? Ca meserie de viitor, precizez. Direcționarea lui către a fi un OM – ceea ce cred că încă mai e voie ca exprimare – adică acea ființă dotată cu gândire și învelind un suflet. Către așa ceva trebuie acționat. De către părinți, în primul rând, și de către educatori, de către prieteni sau bunici. Înainte de a-i influența mersul către o anume profesie, omulețul-copil trebuie să

afle ce e bine și ce e rău. Ce este frumos și ce este urât. Ce înseamnă respectul (chiar între ei, cei mici) și ce înseamnă credința. În Dumnezeu și în propria persoană. Toate astea și încă multe altele le poate învăța doar de la cei apropiați, dar, în timp, și din cărți. CĂRȚI! Cuvinte scrise. Cuvinte tipărite. Desene adevărate. Culori adevărate. Natură adevărată. Poate că tot ce pomenesc aici vi se poate părea de râs sau banal. E problema voastră, dar nu e așa! Trăim în casă, pe străzi, prin parcuri, dar nu ne uităm la ce e în jur. Nu vedem, unii, cine suntem, cum reacționăm, ce vrem de fapt cu viața noastră. Când aflăm, e deja prea târziu. Eh, toate astea se răsfrâng asupra propriei educații și lucrurile influențează – în cazul că există – educația copilului. El va crește absent la evenimentele din jurul său; cu cât părinții sunt mai preocupați de bunăstarea familiei, cu atât mai liniștiți sunt când copilul lor descoperă – în sfârșit – prin propria iscusință cum să apese vraiste pe tastele telefonului! „Vai de mine, dar nu pot să-l opresc! Plângel”. Copilul desigur, nu telefonul... „Nu pot să-l opresc!”.

E mai comod, nu?

Aici am vrut să ajung, de fapt. La aparatul ucigaș. Poate am lehamăit prea mult, puteam să spun, așa cum fac de obicei, lucrurilor pe nume de la prima frază. Stop! Nu chinuiți copiii! Nu le striviți sufletul care aspiră spre altceva. Dar e banal. Așa știm toți, dar nimeni nu face nimic. Dimpotrivă. Dar asta vreau să spun și să o repet la nes-

fârșit: lăsați copiii să zâmbească, să se joace – din joc se află cele mai multe lucruri – să-și descopere singuri aptitudinile, să-și antreneze fantezia pe viu, cu idei noi luate din exemple frumoase, din cuvinte alese cu grijă. Pe viu. Iar mai târziu să iubească ceva!

Am înțeles demult – din păcate – că progresul, fie el în orice domeniu, ne încântă, ne folosește, uneori ne ușurează viața. Foarte frumos. Dar trebuie să fim de acord cu toții cu următorul aspect: toate noutățile au dus, treptat, la schimbarea radicală a relațiilor socio-umane, la modificări structurale ale comportamentului uman, la o deteriorare fățișă a vieții. Ca un fel de revoluție. Dar și acestea au – cumva – regulile lor și se pot numi revoluții dacă au un ideal. Schimbarea fără ideal este haos. Haos fără margini. În condițiile astea este absolut necesar să știm să alegem. Suntem suma acțiunilor noastre, nu? Teama și ura ne transformă în prejudecăți. E un efort foarte mare pe care ar trebui să-l facă fiecare dintre noi, fiecare individ, responsabil, în fond, de bunăstarea vieții pe pământ – atâta vreme cât, cel puțin în ultima vreme, dominanta comportamentală e aceea că „EU contez, nu-mi prea pasă de cel de alături” și, la urma urmelor, de ce să nu moară chiar vecinul, nu doar biata capră!...

În aceste pagini, rânduri de fapt, nu fac decât să-mi descarc sufletul și să-mi comunic cu tristețe nedumerirea permanentă că zilnic descopăr prea puține fapte bune, dar infinit mai multe manifestări comportamen-

tele aberante, violente, urâte, degradante, rușinoase, fără leac... Progresele au constituit, fără îndoială, apariția multor inegalități și invidii, dar omul – prin judecata și creierul său cultivat – este cel care poate alege ce e bine, ce este destul, ce ne trebuie, ce ne ajută în stabilirea unui echilibru general. Și tot omul a fost și este - și va fi – cel care din poftă, răutate, drag de putere și avere, strică, sacrifică, stâlcește bunăstarea celui echilibru dorit, culmea, tot de către om. Sub un anume aspect, nu mai e nimic de făcut. Fiecare e pe cont propriu. Picătura pe care o reprezintă fiecare dintre noi în oceanele omenirii se evaporă repede dacă nu reușești să o alături altora, multe, măcar cât să umpli un pahar de apă. Toate astea, ca să mă întorc la copilărie. Atenție, e în primejdie! Sub toate aspectele. Nu le stricați sufletul și mintea. Învățați-i ce trebuie să facă pentru a ști ce trebuie să aleagă. Oricum, „progresele” zilelor noastre și ale viitorului apropiat foarte, sunt pe cale în viteză supersonică să-i aducă pe calea unei afecțiuni ce se generalizează și care nu mai are nicio ieșire. Avem toți o dorință, cum spuneam mai sus că „suntem suma acțiunilor noastre”! Pentru că degeaba vrei, dacă nu știi bine, corect ce vrei, ca să poți să faci. Oricum, nu renunța la vis, cum minunat spunea Radu Gyr: „Înfrânt nu ești atunci când sângeri

Și când ochii-n lacrimi ți-s.

Adevăratele înfrângeri

Sunt renunțările la vis”.

Eugen CRISTEA

Fragmente din viitoarea carte „JURNAL, GEN”

JURNAL, GEN (2)

Noi, puștimea adică, ne aprovizionam cu gumă de la o evreică simpatică, grăsuță și foarte amabilă și mămoasă. Un pachet era parcă 1 leu sau 2, nu mai știu exact. Guma venea în țară la „pachet”, cum se spunea pe atunci. Mama mă trimitea să cumpăr borș (25 de bani litrul!!!) de pe strada Mântuleasa, undeva la o casă verde, în fundul curții. Tot mama mă trimitea și după pâine, în general neagră. O, da, și uimitor de gustoasă. Și, o, da, uimitor de sănătoasă... Și, o, da, foarte ieftină. Un sfert costa 50 de bani. Spun „un sfert” pentru că respectiva pâine era rotundă. Deci, una întreagă era, logic, 2 lei.

Am fost în al nouălea cer când am primit o trotinetă. Imediat, un prieten mi-a înlocuit roțile cu doi rulmenți (încă nu se vindeau în Turcia, așa cum s-a făcut după revoluție!), încât izbuteam să prind viteze inimaginabile pentru vremea aceea. Și vânătăi și julituri pe măsură, desigur... Probabil că azi viteza ar fi comparabilă cu cea a unui melc. Obosit...

Părinții mei au încercat (și se pare că au și reușit) să mă obișnuiască încă de mic cu viața culturală a Capitalei. Tata umbla mult prin oraș și „ochea” spectacolele cele mai de succes ale vremii. Eram nelipsiți de la Național, Operă, Operetă, Ateneu, Notara, Tănase, Teatrul Tineretului, Creangă etc. Pe atunci, spectacolele „Naționalului” se jucau fie în Sala Studio, Piața Amzei, fie în Sala Comedia, actualul Teatru Odeon.

Ehei, aici plafonul era retractabil, astfel că – în zilele fierbinți ale verii – în sală era o temperatură ideală pentru teatru. Aici am văzut și țin bine minte – deși eram copil-copil – „Regele Lear”, cu impecabilul Maestru Gh. Storin în rolul titular. O pleiadă de imenși actori într-un spectacol ultracласic, tulburător. Peste ani, aveam să devin coleg cu mulți dintre cei prezenți atunci pe scenă...

La Operetă țin minte „Vițelușul tărcat” (în mod cert o comandă socială care să trateze viața țăranilor dintr-o gospodărie agricolă colectivă (G. A. C., căci existau și G. A. S., adică Gospodării Agricole de Stat), care luptau din greu să aducă în producția animalieră un vițel tărcat, în perfectă concordanță cu omul nou al noii societăți... Tărcată, vreau să zic... În rolul primarului juca admirabil regretatul actor Nae Roman. Nu uit minunate spectacole la Teatrul Satiric-Muzical „C. Tănase”, cum era numit la acea vreme. Normal, erau satirizate „abaterile” de la morala comunistă... Prin răs, desigur...

Nu-l pot uita pe Mircea Crișan, monument de haz, umor, satiră, ironie, autoironie, pe care m-am bucurat să-l văd „pe viu” în nenumărate spectacole pline de curaj și, mai ales, de „șopârlițe”...

Să mai amintesc de spectacolele de circ? Mirifice de-a dreptul. Lume de basm. La circul Krateyl, cam pe locul Naționalului de azi, nu Medrano, cum am scris din eroare data trecută (sorry!). Contactul meu cu viața culturală nu înceta nici pe timpul vacanțelor pe care, în

majoritate, le petreceam la lași, la fratele tatălui meu. Aici am văzut zeci și zeci de spectacole la „Naționalul” ieșean, aici am devenit un mare fan al jocului de rugby și tot aici am devenit un împătimit al fascinantei lumi a rebus-ului, a cuvintelor încrucișate, a jocurilor de tot felul. Nu spunea marele Brâncuși: „Când am încetat să fim copii, am murit”???

Ehei, prea a fost superbă copilăria mea. Voi reveni.

2 august 1976

La prima oră a dimineții, cobor pe peronul gării din Timișoara (frumosul oraș de pe malurile Begăi, mai apoi „leagănul Revoluției” etc. Sunt împreună cu colega mea de an, Monica Mihăescu. Am fost amândoi „repartizați” aici, la teatrul timișorean. Urcăm în tro-leu (aveam să aflăm că aici se numește „firobuz”. Nu avem bilete. Hait! Cineva ne vede panicați nevoie mare și ne face cadou două bilete. Din hârtie, cu cerneală verde. Coborâm lângă teatru. Frumos. Frumos tot ce văd împrejur. Intrăm pe lângă cabina portarului, căruia îi lăsăm în grijă bagajele. Nu foarte voluminoase. După care mâncăm la un LACTO-BAR din apropiere. Mămăliguță cu brânză și smântână, totul natural. Suntem, totuși, în anul 1976. Plătim 3,60 lei de persoană... Înapoi la teatru. Gata! Din clipa asta sunt pe cont propriu... Părinții sunt undeva, departe, în Regat (așa se zice aici, voi afla mai târziu)...

Doamne, oare ce mă așteaptă???

1990

Pe scena Sălii Amfiteatru, Andrei Pleșu, Andrei Șerban și alții din conducerea interimară a „Uzinei celei mari”. Așa am botezat Naționalul. Cred că se potrivește. Angajați mulți, spectacole multe, muncă pe măsură. O uzină care aduce bucurie oamenilor. Mă rog, celor care mai știu încă să se bucure. Încă... Maestrul Radu Beligan a fost deja alungat de la conducerea Uzinei, în urma unei ședințe de „înfierare comunistă” de un penibil desăvârșit. Greu de uitat. Au sărit cu gura – culmea – până și cei

pe care i-a ajutat și i-a sprijinit cel mai mult. De unde să știu atunci că, Doamne, ASTA e adevăratul chip al celor din jur? De unde? Rămân mut în fața unor asemenea manifestări primare. De primare. Deprimante...

Revin. În sfârșit, îl văd și eu pe Andrei Șerban de aproape. Seamănă cu Paul McCartney, pare-mi-se. Aflasem de Andrei în 1975, când jucasem – student fiind – pe scena Uzinei în MEDEEA, regia Laurențiu Azimioară. Un coleg făcuse rost de o casetă audio cu înregistrarea Medeei, regizată de Șerban la celebrul Teatru La MaMa din New York. Ascultam înmărmuriți și descopeream dintr-odată că Teatrul se poate face și altfel. Un fel pe care încă nu-l descoperisem. O simfonie stranie, celestă, de voci, de instrumente ciudate, de sunete parcă niciodată auzite. Cu ochii minții vedeam o altă lume, izvorâtă din cele mai adânci tenebre ale sufletului și suferințelor omenești. Ce mai, tragedie în cel mai pur sens al cuvântului. Și acum, iată-l chiar aici, la câțiva metri de mine, pe însuși creatorul spectacolului care făcuse atâta vâlvă în lumea teatrală new-yorkeză.

JURNAL, GEN (3)

Citisem o jumătate dintr-un interviu pe care Andrei Șerban i-l acordase lui George Arion în revista „Flacăra”. Cealaltă jumătate nu a mai fost publicată, deoarece Șerban a ales lumea liberă... Și gândesc că bine a făcut... Nici una, nici două, mă ia gura pe dinainte, mă ridic din masa de privitori și rostesc: „Domnule Andrei Șerban, mă numesc, adică nu, numele meu nu are nicio importanță acum, dar așa avea o mare rugămintă la dumneavoastră, iertați-mi îndrăzneala: după ce se termină întâlnirea noastră, vă rog să aveți amabilitatea să-mi permiteți să dau mâna cu dumneavoastră, ca să mă pot lăuda prietenilor că am strâns mâna marelui regizor care sunteți!”. Zâmbind larg și cumva plăcut surprins, îmi răspunde: „N-am nimic împotriva! Dacă vrei, putem să dăm mâna chiar în clipa asta!”.

În sală, râsete și aplauze.

În mai puțin de o săptămână, Andrei Șerban era desemnat Director al „Uzinei celei mari”. Câțiva colegi au și sărit cu gura pe mine: „Băi, tu știai ceva, bănuiai tu ceva, gata, ai dat mâna cu el, om te-ai făcut, ești aranjat pe viață!”.

Deh, de-ale teatrului, nu?

Mai, 2014

- Intră, te rog!

I. are întipărit pe chip un zâmbet mai larg decât Intercontinental-ul care se profilează semeț pe superbul cer de primăvară al Bucureștiului (O, Doamne, câtă poezie!). Câtă poezie, atâta dramă... Este ora 9.45. Avem întâlnire la ora 10 punct. Eram deja la ușa biroului de la 9.30. Aha! Deci o primă verificare. A punctualității mele, vreau să zic. Nu a lui...

- Vrei o cafea?

- Mulțumesc, da. Sorb o înghițitură din lichidul fierbinte și îmbietor, după care încerc să deschid gura. Nu apuc.

- Știi de ce ai venit! Vrei un spectacol, un recital, nu? E bine la Sala „Media”?

- Îmî... Da, mulțumesc!

- Fă urgent o cerere! Măine începi repetițiile! Și anume, puține!

- Am aici un dosar cu toate materialele pregătite pentru spectacol. Știți, e un „one man show”, care...

- Știu, știu ce vrei! Am încredere în tine, aici nu te joci! Aici e „Uzina cea Mare”, știi bine care sunt pretențiile și cerințele!

- Știu chiar foarte bine, doar slujesc aici de peste patruzeci de ani!

- Lasă, lasă, cunosc, hai, gata, baftă! Lasă ceașca pe masă!

Cafeaua rămâne stingheră pe birou. Ies fericit.

Mai, 2014, cu o săptămână în urmă

- Alo, bună ziua, domnule avocat, sunt Eugen Cristea.

- Da, vă ascult.

- Am o problemă și aș dori să o discut mai întâi cu dumneavoastră. Așa mi se pare corect și loial.

- Ziceți!

- Aș vrea să dau în judecată Uzina cea Mare!

- Aoleu, de ce?

- Pentru discriminare. Nu mă pricep, nu e meseria mea, dar știu că există un articol în „Codul Muncii”, care se referă la așa ceva.

- Adică?

- Adică, vedeți, eu joc chiar nimic de o lungă perioadă de vreme. Să nu credeți că sunt ipocrit, dar mi se pare incorect să iau un salariu așa, degeaba.

- Oho, stați liniștit, nu sunteți singurul!

- Tocmai de aia! Vedeți, a existat o perioadă (lungă de tot) în care jucam enorm. Dacă, Doamne ferește, mă îmbolnăveam, se închidea Uzina...

- Ei, nici chiar așa!

- Ba chiar așa, consultați arhivele Uzinei!

- Nu știu ce să vă spun, trebuie neapărat să vorbim cu I. Eu nu am căderea să...

- Păi nu sunteți avocatul de bază al Uzinei?

- Tocmai, numai că I. hotărăște tot ce mișcă!

- Și tot ce stă, nu?

- Nu e cazul să glumim, domnule Cristea!

- Dar nu glumesc deloc! Măine vin la dvs. cu avocata mea și...

- Nuuuu, nu se poate! Trebuie neapărat să vorbim cu I.!

- Știți ceva? Vorbesc eu direct cu el, nu vă mai osteniți! La revedere!

Asta cu o săptămână în urmă. Acum ieșeam deja bucuros din biroul lui I. Hm, o primă victorie. După atâția și atâția ani. Plec spre regizorat. În fața ușii, deja o jumătate din personalul Uzinei.

- Aveți nevoie de ceva? Doriți program de sală? De câți oameni e nevoie la scenă? Aveți drepturile de autor? Doriți vreun costum mai special din garderoba Uzinei? Aici suntem, pe baricade pentru dumneavoastră! Vreți un costum nou?

- Ușor, ușor, dragii mei! Am eu de toate! La urma urmei, e recitalul meu! Nu vreau să am nicio datorie față de Uzină!

Și, în fond, Chiar NU AM...

Gânduri în 2021

Ciudate mai sunt și căile meseriei noastre! Întru ilustrare, hai să încerc o scurtă călătorie în trecut. Păi dacă mă gândesc cât de uniți și prieteni eram ca breaslă în trecut, și cât de ciudați suntem acum, chiar mă ia groaza. Să mă explic. Pe vremuri (ehei, și ce vremuri!) eram ca o mare familie. Ne bucuram când jucam, ne bucuram și când nu jucam, mergeam fiecare la spectacolele altor colegi, ne încântau succesele lor, ei se bucurau de succesele noastre. Fiecare premieră era o sărbătoare, un prilej de a fi împreună. Chiar și împreună cu criticii. Da, da, critici care, pe vremea aia, erau mai oameni.

Mai umani, adică... De pildă, nimeni nu îndrăznește (sau poate nu voia) să te „desființeze” în cine știe ce cronică. Exista chiar un anume fel de limbaj mai mult sau mai puțin secret. De pildă, marele critic Valentin Silvestru, dacă nu te plăcea într-un anumit rol, pur și simplu nu te pomenea în cronică. Fără niciun cuvânt de „desființare”. Cu atât mai mare era satisfacția de a te vedea trecut în rândurile celor pe care îi evidenția pentru prestația lor scenică. Sau Radu Popescu. Erai fericit dacă, eventual, te trecea la „și alții”.

Erau vremuri când abia așteptai cu nerăbdare să te vezi trecut într-o nouă distribuție care se afișa la avizierul Uzinei...

Marius IONESCU

Destin sarcaustic

Ochii cerului
Așteptau în ploaia
Amintirilor tăcute
și-mi spuneau
că le pare rău

Ascultam,
Dar sufletul râdea
De sinistra lor comedie

Ochii cerului
Plângeau strigând
După gândul care
Fugea să prindă
Ultimul tren

Tăceam,
Ascultam
Dar și eu
Așteptam trenul
Spre alte lumi de lumină

Ochii cerului
Se opriră din plâns și tăcură.
Orele târzii
Nu cunosc tristețile
Rămase în timpul
Cu ceasuri dereglate...

Iluzie de timp

Ieri tăcea
Într-o umbră de azi
care mâine
nu va mai ști
de când
și până când
va mai fi
o zi viitoare
ce se va întoarce

spre tot ce-a fost
cândva...

Ploaie de toamnă

Dar ce mai e ploaia
În ziua când soarele
Râde sarcaustic
Mării de oameni
Alergând în valuri
Spre adăpostul
Care nici măcar
n-a fost conceput....

Joc de suflet

Cu ochii-n cerul tăcut
de atâtea stele-n concediu,
ascult o inimă
ce-mi cântă de stea...

Cu gândul în direcții aiurea
de-atâta haos pe cap de suflet,
văd o clipă
ce-aleargă pe-o linie moartă

Și-abia atunci când se va opri
va ști el gândul
de sufletul ce tace
asurzit de zgomotul vieții

Patefonie

Ca pe bandă,
inima pășea mecanic
străzile
cu parfum de tăceri
pe muzica gândului
până când gândul
avea grijă
să-i schimbe placa
spre alte Direcții...

Și tot așa...

Joc de gând

Cu entuziasmul pe dos
și metafizicul șui,
meditez cu ochi în soare
la gândul lunilor-sori
prinse în balet sexual
între zi și noapte...

Glissando

M-ai chemat cândva
să-mi arăți muzica
noilor luni de lumină
Tăceam sceptic;
puteam eu ști
cum ar suna razele ei?!

M-ai chemat cândva
să le cântăm
bătrânelor stele
Râdeam;
știam eu oare
ce stele ne-ar asculta?

Ca mai ieri
să mă cheme alții
și să-mi spună
despre tine
și de un bilet
spre concertul din cer...
Mă gândeam că ai găsit
o mașină a timpului

și ne-o vei aduce pe Amy
sau pe atâția alții,
doar că biletul era doar
dus-fără-întors,
iar muzica s-a oprit...

Tablou la masa tratativelor

Uite cum stăm
Și așteptăm
Ceva ce nu va mai veni
Ascultând muzica
Tăcerilor noastre
ca-ntr-un film mut
fără cartoane cu replici
(regizorul s-a și săturat
să ne mai filmeze
tăcerea sculpturală)

Dar vai de cel
Ce va-ndrăzni
Să ne perturbe
Decorul nostru
Cu muzica
Orașului bubuitor
Când va trage
Cortina realității

Tablou de tabula rasa

Cu ochi închiși
de prea mult soare,
privesc în vis
gânduri de tablă
ras-tuns-frezată
ce-așteaptă să-i crească
un codru de poezie
din amintiri

Azi, ca și ieri
ascult până la însușire
cântecul nostru
și trăiesc în plină zi
visul tău cu steaguri înstelate
și zboruri de noapte
spre mâinele
ce nu va mai veni
poate niciodată...

Bogdan HAGIU

PRIN OCHII ȘARPELUI

Capitolul 2. Oglinzile

Începu să picteze creștete roșcovane și blonde, îngrămădite unele în altele, la fel ca și coroanele copacilor pădurii arse de toamnă pe care o văzuse cu câteva zile în urmă. Ce urmau să fie? Sfinți sau războinici? Să facă și câteva plete cărunte? Copaci cărora le căzuseră frunzele? Parcă se potrivea, parcă nu...Și aici, lângă ei, Copacul Vieții și al Morții, cu hârci în loc de fructe. Și pe el culegând un măr cu dinții ciobiți...Muie pensula în găvanul săpat în piatră, larg cât să găzduiască un săculeț întreg de praf de vopsea roșie...

- În felul ăsta ai să ne sărăcești, maestre! Logofătul mi-a dat poruncă să-ți aduc cele de trebuință, dar văd că...Și ce ciudată pretenție ai avut, să-ți săpăm într-un bolovan...

- Taci, oștene, taci că-mi iei toată inspirația!

- Eu tac, dar crezi că Vlădica va fi de acord cu ce ai făcut aici? Cu toate țestele astea de papistași...

- Nu sunt papistași, sunt...

De-abia atunci și-a dat seama că pletele albe, ivite la intervale regulate printre capelele blonde și roșcovane înghesuite strâns, închipuiau niște tonsuri ale acestora.

- Sunt armata noastră, sunt soldații lui Vodă...

- Blonzi și roșcați? Așa sunt leșii, nemții,.. la noi oamenii sunt mai bruneți.

- Ia dă-te mai la o parte!

După obiceiul său, pictorul se îndepărtă doi pași de zid, se întoarse cu spatele, scoase de sub mantie o oglindă și începu să privească ce pictase. Ca orice dreptaci, avea tendința să facă siluetele ușor înclinate spre dreapta, ca niște copaci creșcuți la

stânga unei clădiri înalte. În oglindă își putea da seama de greșală, asta dacă greșise...

- Și adică vrei să zici că aia e cina cea de taină? Ai făcut și domnițe...Parcă e o petrecere de la curte! Ce rochii albastre, ce pieptănături...

- E banchetul dat de Irod, nepricopsitul!...

- Și de ce l-ai pictat aici?! Aici trebuia...

- Da?, ce trebuia, știi?!

Oșteanul înzăuat tăcu, iar pictorul își văzu mai departe de treabă. Sulița aceea nu e destul de dreaptă...Așa cum stătea, chipul său se potrivea exact în primul rând de oșteni, cei cărora li se vedeau fețele. Ca întotdeauna, sub bereta verde, trăsăturile sale erau estompate, învăluite în ceață, contrastând cu liniile clare ale picturii. Dar și dacă în spatele său ar fi stat bărbați în carne și oase, s-ar fi văzut la fel. Parcă acoperit de un strat fin de cenușă, parcă șters de pe catastiful sorții. Așa se vedea de copil în oglindă, nu era aceea o zi nefastă, și nici ochii săi nu aveau vreun betșug. Iată ochiul drept ceva mai mic, iată nasul lung și strâmb, de parcă figura lui fusese mângălită în grabă de un zugrav stângaci și nepriceput, care nu se mai corectase. Fără să își dea seama ce face, își deznodă șnururile cămășii. Nu, nu ochii săi erau de vină, părul negru de pe piept abia se zărea în oglindă, în timp ce firele aurii ale pieptarului străluceau.

- Ce faci, acum te admiri? Halal model, poate doar pentru Iuda...Deși văd că te-ai înfățișat, aici, colea! și degetul butucănos al

căpitanului de arbaletieri împunse zidul, murdărindu-se cu vopsea galbenă. Ia să vedem, ce te crezi...sulițaș, ai?! Păi ăia trebuie să fie bărbați zdraveni, nu ca...

Pictorul mișcă puțin oglinda și fața roșie și buhăită a căpitanului îi rânji cu toți dinții. Se vedea clar, fiecare fir din barba nerasă de o săptămână. După cum lămurit se văzuseră tot timpul toți: colegi de școală, tovarăși de joacă, copii ai vecinilor, ceilalți ucenici de la școala de pictură...Toți, dar absolut toți! Toți fuseseră mai buni ca el, toți îi fuseseră dați ca exemplu...

- Și ce faci aici?! Culegi o hârcă dintr-un pom plin cu mere?! Șterge imediat, dă cu alb, altfel o fac eu! În sfânta biserică nu se pictează asemenea lucruri! Șterge tot, ai auzit?! Și domnițele astea! Pentru ce le-ai făcut rochii ca la curte? Așa era pe vremea lui Irod? Și bărbații au pălării florentine... Negre și verzi, cum poartă boierii din Câmpulung...Hai, că ești chiar amuzant...

- Scenele astea le lăsăm așa, te rog!

- Bine, dar ce...

- Le lăsăm așa, și gata! Irozi sunt și acum, și vor fi până la sfârșitul lumii, asta vreau să arăt.

- Și fata spătarului seamănă cu Salomeea nu numai la chip, ci și la fire, asta vrei să arăți. Și târfe ca ea, care nu simt plăcere decât chinuind bărbații, au fost în vechime și vor fi până la sfârșitul lumii, asta vrei să arăți...Bine, lasă așa, dar cine crezi că va avea ochi să vadă, dacă nu i se explică mai dinainte? Și chiar și atunci, nu va crede...Iar după ce o va păți, va fi prea târziu...Ehei, pictore! Dacă omul ar putea învăța din greșelile altora, nu s-ar mai naște prunci, să știi asta de la mine! Să lăsăm așa, tot nu se va uita nimeni niciodată...Nici după ce toți ăștia vor fi oale și ulcele, nici înainte...Ia să vedem, pe cine ai mai făcut aici...Dar mai bine ia hai să-ți spun ceva!

Îl trase pe pictor aproape de el, nepăsându-i că bietul om își jula fluierul piciorului de piatra uriașă, fasonată, în care fuseseră scobite șase găvane mari, fiecare umplut

acum cu câte o vopsea de altă culoare.

- Nu mai suspina atât după pletele blonde ale domniței Maria. Nici după obrazul ei fără cusur! Uite, am să-ți spun un secret, dar dacă nu-ți ții gura...Printre multele muieri cărora le-am frânt inima se numără și dacă ea. Habar n-ai ce delicii îți poate oferi o muieră mai coaptă. Tu nu știi nici...Dar hai, mă rog, să-ți spun mai departe. Fata e bolnavă cu capul. I-a spus Ilenei că ea nu vede bine chipurile celorlați în nicio oglindă. Nu se vede clar decât pe ea. Fără să aibă ceva cu ochii. Dacă o pieptăna, se privea într-o oglindă mare, și în spatele ei una din domnițele de la curte îi făcea semne cu degetele într-un cod de-al lor. Prostii de-ale fetelor cu bani...Maria nici nu s-a sinchisit. Aia s-a supărat, s-au certat...Mai târziu Maria i-a mărturisit Ilenei că are boala asta de când se știe, că a dus-o tată-su la cei mai vestiți doctori...Nu-i vede pe ceilalți în oglinzi decât ca pe umbre de fum. E cel mai mare secret, dacă nu ar fi băut o vadră de Cotnari, Ileana nu mi-ar fi spus...

Capitolul 3. Căpitanul de tunari

- Vino-aici, oștene, spătarul vrea să te vadă!

- Cum ai spus că te cheamă, Șandru? Și ce vrei tu să fii, băiatule? Căpitan de tunari?

Ochii spălăciți ai spătarului măsurară statura înaltă și umerii largi ai tânărului.

- Ce i-ai zis ăstuia, că ai servit în armata țarului? Că ai învățat acolo strategii de luptă? Că te poți bate cu două săbii deodată? Păi dacă te pun acum să ne arăți și nouă?!

Spătarul Neagu se întoarse râzând spre soldații îmbrăcați în tunici prăfuite. Tocmai terminaseră antrenamentele cu sabia când se ivise acest tânăr brunet, care se lăuda atât de mult...Apăruse de niciunde, atunci când cel mai bătrân dintre tunari întorsese capul la auzul unui lătrat de câine, mai-mai să-i împungă obrazul cu penele pălăriei. Vorbea politicos, nimic de zis, dar...

- Ai mamă, ai tată? De unde ești de loc? Cum de îndrăznești să mă deranjezi tocmai pe mine?! M-au chemat ăștia, de-abia terminasem masa...Spune ceva, de ce taci?!

- Iertare, spătare! Am și mamă, am și tată, vin dintr-o casă de oameni cinstiți. Dar nu asta are importanță acum. Am venit să dau un ajutor țării, nu numai domniei tale. Am aflat că în cancelaria domnească se discută o problemă importantă, se zice că e pericol mare, că e lucrarea diavolului. E vorba de vopselele aduse din străini...

- Tac! Vino cu mine!

Oștenii îi priviră uimiți cum se îndepărtează, mergând umăr la umăr spre turnul principal al cetății.

- Ei, ca să vezi! Nu l-a pus să se bată cu doi...

- Pe mine m-a pus să mă lupt cu unu cu sabie și cu unu cu ghioagă, vă amintiți?!

- Păi dacă ai vrut în trupele de elită, măi țărane!

„Șandru, așa o să-l cheme de acum” spusese cea mai bătrână dintre drăgaice, topindu-se într-un nor de ceață, sau de fum...Apăruse apoi în fața trunchiurilor subțiri și uscate ale brazilor. „Și nu numai că îi vom băga în carne fierul armurii, dar și trupul bătrânului va intra în al său. Va învăța astfel să...” „Adică eu voi muri?!” „Dar ce mai vrei, ce mai aștepti de acum? Ai copii?! De ce ai venit cu ăsta? De ce l-ai adus aici? Vrei să-ți trăiești încă o dată viața prin el?! Uite, noi îți dăm ocazia să o faci mai bine!” „Spune drept, surioară, îl vrei ca ibovnic, nu-i așa?! Să o facă de opt ori pe noapte, ca un tânăr, și să țină o oră de fiecare dată, ca un bătrân, ai?! Te-ai gândit cât mai are de trăit?” „Și ce-mi pasă?! De ce au venit aici? Nu ai să ai voie niciodată să te însori, măi bălbăitule! Vei fi al meu pe veci! Noapte de noapte vei fi în patul tău. Vei dormi singur în odaie, oriunde te vei duce. Nu le asculta pe fetele astea, sunt geloase. Din carnea mea îți vei trage toată puterea. Sâni mei îți vor astâmpăra setea, astfel încât nu vei mai fi trist niciodată.”

- Uite, așează-te aici! În primul rând, spune de unde știi! Dar ai grijă să nu minți, că pun să ți se taie capul! Poți să mă crezi...

- Ți-am spus, spătare, adică i-am spus oșteanului ăluia, că am slujit la muscali. Într-o seară, pe când ne-am strâns în jurul focului, un camarad a început să povestească că este o biserică la sud de Dunăre unde se petrec lucruri ciudate. Credincioșii care îi trec pragul se îmbolnăvesc. Care de inimă, care nu mai mistuie ce înghite, ba chiar mulți au făcut rac. Și că s-au făcut slujbe, rugăciuni speciale, dar degeaba. Oricum lumea nu mai vrea să intre în biserică. Mor turcii de bucurie! Dar este acolo un zugrav de biserici care spune că de vină sunt vopselele aduse de la italieni.

- Da, până aici așa este! Dar nu este vreo otravă în culori?!

- Rusul zicea că nu e vorba de așa ceva, că le-au turnat pe gât la niște oi și verde, și albastru, și galben, răzuite de pe pereți, și nu au pățit nimic. Și apoi, otravă să se ia prin aer?! Și că de povestea asta nu știu mulți, și că oricum nu se deosebesc cu nimic de alte vopseluri. Și că așa cum s-a întâmplat în acea biserică, se mai poate întâmpla în alte părți. Și în Moldova noastră...Că ar fi un complot contra creștinilor. Și oricum, nu numai de la italieni cumpărăm noi vopsele.

- Da, și de la nemți, și de la leși...Și cum vrei tu să ajuți lumea, măi flăcăule?

„Îți trebuie ochi de pasăre ca să vezi diferența. Îți voi da. Aș sta lângă tine, dar eu pot veni doar noaptea.” „De ce mă bagi în asta?” „Nu vrei putere? Ba da. Atunci, luptă, capătă-ți-o!”

- Mă gândesc să merg la Cetatea Albă, să văd cu ochii mei cum stau lucrurile. Să văd vopselele aduse de italieni, să le miros, poate să le și gust...Nu-mi pasă dacă mor, mi-aș da și viața pentru țară! Dacă trebuie, mă urc pe o corabie și plec la Veneția sau la Genova, să văd...Și să mă duc să văd și biserica cu pricina, picturile...

Ochii spătarului se îngustară.

- Pentru țară..., câți bani vrei?

- Câți să acopere călătoriile. Și, după cum am spus, căpitan de tunari.

Neagu își trecu degetele prin barba tunsă scurt, îngrijită.

- Un singur lucru nu mi-ai spus: cu ce ești mai bun ca alții? De unde știi că nu s-a mai oferit cineva? Ai?!

- Păi...păi...

- Păi! Nu ești curat, flăcăule! Mă rog, Șandru, cum îți...

- S-a oferit altcineva? Răspunsul este nu. Altfel nici nu ai fi stat de vorbă cu mine, spătare!

Boierul oftă.

- Așa să fie atunci. Dar nu ai să pleci singur. Nici la Cetatea Albă, nici prin străini. Văd eu ce am să fac...Du-te la bucătărie, să-ți dea de mâncare. Apoi la croitor, să-ți ia măsurile pentru o haină de tunar. Nu te fac încă căpitan. Așteaptă un pic, să-ți fac înscrisul ăsta...Uite! Și mâine dimineață te prezinți la mine, să-ți spun ce am hotărât. Și să fii pregătit să te bați cu mâinile goale cu doi oșteni înarmați. Nimeni nu a intrat alfel în trupele de elită ale Moldovei.

Șandru se scărpină pe umărul în care, nu cu mult timp în urmă, îi intrase o za nițel cam îndoită din armura cu care fusese îmbrăcat în poiana ielelor. Îl deranja câteodată.

- Deocamdată am să-ți mai spun ceva. Nu numai la sud de Dunăre, în țara turcului, s-a întâmplat asta. Au și papistașii biserici pictate, dacă nu știai. În trei dintre ele, zugrăvite de curând, s-a întâmplat același lucru. E una prin munții cei înalți de la Apus, în care târfa Babilonului era îmbrăcată într-o rochie lungă, verde aprins, așa a zugrăvit-o meșterul cu pricina. Era, că nu mai este... Ei bine, bărbaților care o priveau tot timpul le-au crescut peri verzi pe tot trupul. Ca la demoni. Nu pot să înghită mâncarea, au vărșături...Unii au murit deja. L-au întrebat pe zugrav ce culori a folosit. Acesta a spus că numai verdele l-a cumpărat de la un negustor negricios, care vorbea stricat nemțesca. Nu i-au putut da de urmă. Pe meșter l-au ars pe rug, după obiceiul lor, au zis că e lucrarea

diavolului. Au pus pe altul de a pictat culoare peste culoare. L-au făcut rochia albastră. Avem și noi pictorul nostru de curte, pe ză-naticul de Ioan. Acum pictează biserica domnească. Atât îi trebuie, să aibă culori de astea...El zice că le-a cumpărat de la aceeași precupeți ca întotdeauna, dar...Se va vedea, poate îl pârlim și noi nițel...Mai ales că nu-mi place, prea se uită la Maria. Dar asta e altceva...Hai să-ți povestesc mai departe. Și mai departe înspre apus, tocmai pe lângă Londra, au zugrăvit flăcările iadului într-un roșu nemaivăzut. Vălvătăile ling ceaune, cazane uriașe pline cu soldați înzăuați. Le lucesc pe coifuri, le ard fețele. Așa mi-au povestit cei care...dar lasă, să-ți zic mai departe. Tocmai oștenii cei mai buni ai regelui, care priveau picturile când se duceau la slujbă, s-au îmbolnăvit de inimă. Au căzut secerați nu de săbiile dușmanilor, ci de dambla sau junghi la inimă. Unii au zis că poate s-au speriat prea tare de flăcările iadului, dar erau bărbați uriași din nord, care nu se temeau ei de nimic. Tocmai asta era, că nu le păsa de cele sfinte, nu-i interesau decât băutura și femeile. Au întrebat pictorii și calfele lor și doar roșul îl cumpăraseră de la alți negustori, veniți din mările grecești...

- Să fie mâna turcului?

- Nu știu, poate aflăm! Dar să-ți spun mai departe: englezii au dat cu galben pe deasupra roșului și nu a mai pățit nimeni nimic.

- Nici pictorii?

- L-au iertat, știau de acum de pățania elvețienilor. Dar nici că au mai primit vreo comandă. Dar cea mai înspăimântătoare poveste vine din Spania. Au făcut acolo, în una din bisericile lor, o roată de călău în violet arzător. Tot liliachii erau și călăii. Și trupul contorsionat printre spițele roții al sfântului. Pentru că era vorba de martiriul unui sfânt. Se povestește că roata era acoperită de țepi, de lame de halebardă, de tășuri de topor. Fresca aia a comandat-o însuși mai-marele bisericii lor, un inchizitor vestit, nu-mi amintesc acum cum îl cheamă. Ei bine, liliachiul ăla ciudat a avut un alt efect. Oamenii care-l

priveau îşi pierdeau minţile. Se hlizeau fără motiv, vorbeau în dodii... Au dat cu var deasupra şi au schimbat pictura. De data asta pictorii nu au scăpat de pedeapsă, cu ăia nu glumeşti...

- Deci nu...

- De aia ţi-am spus toate astea. Să fii atent la cele trei culori: verde, roşu, violet! Acuma, Ioan al nostru nu prea foloseşte mov, dar verde şi roşu cu duimul. Parcă nici nu ştie de albastru. Mai pune el oleacă de galben...

- Iertăciune, chiar ieri a făcut nişte domniţe în rochii albastre!

- Tu când ai intrat, picule?! Nu ţi-e ruşine? Ia ieşi afară!

Băiatul scund şi cu obrazul murdar acoperit de tuleie lăsa lângă scrin o pereche de cizme lustruite şi se îndepărta cu faţa la boier, mergând cu spatele spre uşă, încovoia, dar abia ţinându-şi râsul.

- Şi unde, mai exact, este biserica noastră, la care trebuie să mă duc?

- Pe o insulă, într-un oraş grecesc, Anius îi zice. Nu ţi-au zis muscalii asta, ai?!

- Hmm...Şi în ce culori e pictată?

- Se spune că în toate culorile cunoscute, dar predomină purpuriu, violet...

- Nu mi-ai spus, spaniolii de unde au cumpărat culorile?

- La fel ca şi în celelalte cazuri, doar movul l-au achiziţionat de la alţi negustori decât de obicei, dar aceştia erau din nord, din Flandra. S-au lăudat că au o culoare cum nu s-a mai văzut, că...

- Hmm...Cine să fie, oare? Şi deci culorile blestemate nu se deosebesc cu nimic de altele care nu vatămă nicicum?!

- Cu nimic. Câteva muieri au zis că lor li se pare că ar fi mai aprinse, dar le-au plesnit peste gură, le-au zis că se bagă în seamă.

- Şi biserica din Anius? Au refăcut pictura?

- Nu, sunt acolo nişte călugări care îi afurisesc pe cei care vor să se atingă de pictură. Spun că nu sunt decât zvonuri, că sunt scorneli ale Anticristului. Că ei vor sluji mai departe, ca să-şi păstreze oamenii credinţa

creştină, să nu-i înghită turcii. Că cei care s-au îmbolnăvit s-au îmbolnăvit din alte pricini. Că nu sunt decât minciuni, scorneli. Ba chiar sunt mulţi care le dau dreptate. De fapt, jumătate de insulă ţine cu ei şi mai vezi pe câte unul cu urechea ţintuită de uşa bisericii, că nu a venit duminică la liturghie.

- Să fii convins, spătare, că aşa s-ar întâmpla şi la noi dacă ar pătrunde molima culorilor!

- Ştiu, băiatule, ştiu...De aia nu mai am somn.

- Bine. Atunci mă duc la bucătărie. Sper că nu au gătit oaie, că mi se cam apleacă!

Capitolul 4. Confruntarea

Drăgaica stătea cu genunchii aproape de gură, astfel încât Şandru să o pătrundă mai adânc. Dar mai avea un motiv: nu voia ca lumina slabă a lunii să îi arate pântecul brădat de şanţuri adânci. Aşa, mâinile bărbatului găseau mai degrabă pielea netedă şi rece a coapselor lungi. Sau strângeau sânii care, astfel înghesuiţi, păreau la fel de tari ca ai unei femei tinere. Dar cea mai parte a timpului se încleştău de umerii drăgaicei, împingând-o spre mädularul său, ca o cârmă ce îndrepta corabia trupurilor lor spre adâncimea nopţii răcoroase, spre bătrâneţe.

- Ce te făceai fără mine? Rămâneai copilul ăla...

Bărbatul tresări.

- Aşa, uite-te şi tu la tine cum arăţi, cât eşti de puternic! Cel mai mult îmi plac picioarele!

- Serios?! Nu braţele? Nu umerii? Nu pieptul?

- Tot eşti frumos, iubitul!

- Şi tu eşti frumoasă, iubito!

"Dar nu mi-ai spus niciodată care îmi va fi pedeapsa dacă..."

- Şi acum, cum îmi vei da ochi de pasăre?

- Dar vrei?

- Da, să văd şi eu culorile alea nemaivăzute!

- Dar îţi vor strica mintea, iubitul! Vrei să simţi tot timpul vântul în oase, ca o pasăre? Ar trebui să mergi în poiană, să mă aştepţi pe

mine și pe suratele mele, să prindem o cio-cârlie sau un graur...Nu-ți ajunge bătrânul?

- Ba da! Parcă nu mă pot bucura, chiar dacă am sănătate și dragoste. Mi-au ieșit și fire albe în barbă...Și nu am decât douăzeci de ani!

- Îți vorbește bătrânul? Ce mai face?

- Nu îmi vorbește, dar îmi călăuzește gândurile. Altădată nu m-aș fi putut stăpâni să mă cert cu neghiobii ăia de soldați. Așa, astăzi, nici măcar nu m-am supărat. Lasă-i în amarul lor! Sau cu prostul ăsta de spătar! Culmea-i că se crede...Dar lasă asta! Cum voi vedea culorile?

- Le voi vedea eu pentru tine. Voi sta lângă tine. Doar noaptea, pentru că noi nu ne putem arăta la lumina zilei.

- Și cum...?

- Vedem noi cum facem! Lasă, acum odihnește-te!

- Păi da, că bătrânul nu doarme decât cinci ore! Ca să ai tu timp să...

Șandru se ridică într-un cot și se uită la chipul încă frumos al drăgaicei, în ochii ei limpezi ca un lac de munte.

- Și cum de ești sigură că despre asta este vorba? Că dacă voi găsi aceste culori...

- Ți-am mai spus că noi știm multe...

- Și de ce tocmai așa, în felul ăsta? În...

- Nu știu, iubitule, nu știu...Noi, femeile, se întâmplă să nu știm ce facem...Că dacă am ști, am putea preveni...În schimb, tu știi ce vrei? Uite, acum, tu ce vrei, de fapt?! Căpitan de tunari?

- Pentru început, da. Apoi...

- Apoi rege, așa-i?

Șandru râse și își îngropă fața în pletele uscate ale drăgaicei. O sărută pe gât și se cufundă în somn. Îl trezi clopotul cel mare al schitului din curtea cetății.

- M-am mai gândit. Un tovarăș vei avea cu siguranță. Căpitanul de arbaletieri. E om așezat, cu plete cărunte. Tu câți ani ai? Vreo treizeci? Hai chiar acum să stăm de vorbă cu el. E la biserică, îl zorește pe Ioan să termine mai repede pictura. Nu e departe. Să-ți facem rost și de un cal bun. Auzi, măi...!

Spătarul îl prinse de mânecă pe unul din grăjdarii care zoreau prin apropiere, făcându-l să verse puțin din găleata plină ochi cu apă curată.

- Stai un pic, boier, Neagu, nu mă bat cu doi oșteni înarmați?

- Te vei bate cu Vasile. E mare cât un munte. Al doilea va fi chiar domnișorul pictor...Vreau să râd puțin! Numai vezi să nu-i dai la mâini. În schimb la picioare poți să-l ologești puțin. Poate diseară nu mai vine la mine acasă să-i zică Mariei că vrea să-i facă portretul, că așa e moda la toate curțile apusene, domnițele să pozeze nepricopsiților de zugravi! Eu vreau să-mi mărit fata cu un boier de soi, de viță nobilă, nu cu un lunatic ca el! Dar hai, să...Uite, ăsta-ți place?

Șandru se uită la roibul înalt care fornăia și dădea să scape din frâul în care îl ținea grăjdarul. Fusesse țesălat în acea dimineață și mușchii pieptului îi jucau sub pielea lucioasă. Dacă îi dădea un asemenea armăsar, era clar că numitul Vasile, căpitan de arbaletieri, cel mare cât un munte, nu avea poruncă să-l ucidă. Dar, totuși, cumpănea o ghioagă cu lanț. Buzele groase și roșii erau întinse într-un rânjel.

- Ce face Ioan, s-a apucat de lucru? Cât mai are, mult?

- ăsta e jupânul meu, spătare? Mai taie oleacă din barba aia, măi băiete! Nu se mai poartă așa.

- Te-am întrebat unde-i Ioan! Ce miroase așa? Cu ce a dat?

- Cu un amestec care să fixeze culorile, cinstite spătar! Nu știam că ne vei onora cu vizita. Nu-i nimic, trece imediat, și nu face rău la sănătate.

Ochii pictorului zăboviră pe chipul lui Șandru.

- Nu am avut onoarea, cinstite boier...Mă uit că tare aș vrea să-ți fac portretul...

- Ha, ha! De-acum te-ai îndrăgostit de ăsta?!

- Nu te mai hlizi, Vasile, și pregătește-te de luptă. Dă-i și lui Ioan o sabie. Astăzi te vei lupta ca un oștean adevărat, zugravule.

- Cu un om neînarmat?!

- Da, da, treci la treabă, să te văd!

Căpitanul începu să rotească deasupra capului bila cu ghimpi de fier. Doar vuietul făcut de lanț îi îngheță lui Ioan sângele în vine. Șandru se aruncă iute înaintea și lăsa lanțul să i se înfășoare în jurul antebrațului drept, cu apărătoarea de fier intrată în carne mai demult, acolo, în poiană... Bila îi ajunsese în palma deschisă, dar nu curse nicio picătură de sânge. Cu pumnul stâng îl lovi pe Vasile sub ureche și căpitanul se prăbuși la pământ.

- Hai, fandează, împunge-l!

Prinse tăișul săbiei între palme și mânerul zbură din mâna pictorului. Dar ar fi putut aproape oricine să facă asta.

- Bravo, Șandrul, bravo!

Spătarul îi pipăi curios antebrațul drept, acoperit doar de postavul mânecii.

- Ar fi trebuit să ți se rupă osul! Ar fi trebuit să trosnească ca furca pieptului unui pui de găină! Biiine...biiine...Căpitan de tunari de numești de azi! Ce facem cu ăsta? Aducem doctorul aici, că de aburcat pe cal...

- Își revine el, spătare, nu i-am dat chiar așa de tare...Dar, mă întreb, dacă mă omora...

- Păi asta e, măi băiatule, păi asta e! Păi asta e, că așa îmi aleg eu oștenii, ori cu piatra de cap, ori cu capul de piatră!

- Dar nu te-ai întrebat, spătare, dacă știe să tragă cu tunul?

Căpitanul Vasile se ridicase pe jumătate și își scutura capul cu plete cărunte. Dădea aerul afară printre buze, cu zgomot, de parcă tocmai ieșise dintr-o apă adâncă.

- Uite-l că și-a revenit!

- Păi sigur că mi-am revenit, că doar nu-s la prima încercare de asta...Ei, ești sigur, spătare, că știe ăsta să tragă cu tunul? Că se pricepe la tactică militară, așa cum s-a lăudat? Că la dat cu pumnul, da...ce să zic! Și nici...

- Mai taci, Vasile! Am să-l...

- Mă pricep, spătare, mă pricep! Chiar pot să-ți spun că m-am uitat ieri la tunuri și nu sunt chiar în cea mai bună stare. Băieții au

cam neglijat, sau nu au știut cu ce să umple țevile cât nu sunt folosite. Păi dacă ar face așa soldații țarului...Dar am să-ți spun când ne întoarcem. Acum am să-ți spun ție o vorbă, meștere...Ioan, nu?

- Hai, nu mai tremura așa, jupâne, că s-a sfârșit!

Vasile râse gros și dădu să vină spre ei, dar începu să se clatine și fu silit să se așeze pe un buștean.

- Vezi-ți de tine!

- Că bine-i zici, jupâne Ioan. Să știi că eu mi-am dat seama că m-ai lăsat să-ți smulg sabia din mână. Că ești un om pașnic și bun. Poate devenim prieteni. N-ai vrea să-mi arăți ce ai pictat până acum?

Fără să aștepte răspuns, Șandru se îndreptă spre ușa bisericii.

- Ba, cum de nu! Uite, aici...

- De ce-ți ții vopselele aici?!

Șandru se opri în prag, privind piatra mare, dreptunghiulară, cu șase găvane adânci. În fiecare lucea alt fel de vopsea: alb, negru, roșu, verde, galben, albastru.

- Violet nu ai?

- Nu, îl obțin din roșu și albastru. Așa am citit că procedau pictorii din antichitate, vecii greci, își țineau culorile în astfel de recipiente. Spuneau că orice culoare își trage forța din piatră. L-ai citit pe...

- Aha! Și roșul...

- L-ai citit pe Aristotel?

- Și roșu ai folosit pe undeva? Roșu ne-amestecat? Că văd că aici, în naos...

- Numai într-un, loc, în altar. Uite: aici, țășnește din mâna tăiată a lui Iuda. Dreapta cu care a luat arginții. Că cică...

- Când ai pictat aici?

- Dar ce ai cu mine? Nu-ți place? Am furat ceva? Am omorât pe cineva?! Ce aveți cu mine, oameni buni? M-ați pus și să mă lupt cu sabia...

Ioan aruncă cât putu de departe cârpa cu care își ștergea degetele, deși nu apucase să se murdărească de vopsea.

- Am să-ți povestesc. O să-ți spună și spătarul. Și Vasile...

- Lasă că-ți spun eu, Ioane!

Spătarul Neagu îi urmărea de la câțiva pași distanță.

- Nu te supăra pe mine, maestre! Iartă și tu un soldat necioplit, care nu l-a citit pe Aristotel. Și nici pe Platon. Uite, dacă vrei, te las să mă pictezi. Dar la noapte, ne întâlnim aici.

- De ce la noapte?

- Am și eu nebuniile mele. Nu-mi dai voie? Să zicem că azi am multă treabă în cetate. Și mâine la fel. Nu-mi permit să pierd timpul. Am o slujbă nouă pe care trebuie să o onorez. Nu-i așa, spătare?

Neagu dădu din umeri.

- Dacă n-ai avea un profil atât de interesant...Și am o senzație stranie, că odată ce m-apuc de lucru, va ieși ceva ciudat. Câteodată parcă văd două contururi. De parcă ai avea o linie a obrazului mai puțin colțuroasă...Nu știu, de-abia aștept să mă apuc de lucru! Gata, sunt omul tău, întreabă-mă ce vrei!

Căpitanul de arbaletieri Vasile, care între timp venise și el lângă ei, își flutură mâna în jurul urechii lovite, surâzând.

- Eu m-am învățat cu el...

- Taci! Întreabă-mă!

- Deci, când ai pictat altarul?

- Acum două săptămâni.

- Și ești sănătos?

- Nu mai puțin ca înainte, ți-am spus că eu îl cunosc pe măscăriciul ăsta!

- Taci, Vasile! Da, sunt sănătos. De ce?!

- Așa...Și de unde ai cumpărat roșul ăsta?

- De unde am cumpărat toate culorile. De la niște polonezi care vin aici în fiecare vară, de Sfinții Petru și Pavel. Dar ei le aduc de la Cetatea Albă. De la venețieni, de la genovezi... Le duc în țara lor, dar vând o parte și aici.

- Știi cumva din ce e făcută culoarea asta?

- Desigur, eu am învățat din ce se fac toate culorile. Ți-am spus că asta e un roșu special, făcut din coji de ceapă, suc de sfeclă și argilă de fier.

- Aha...Poate te luăm cu noi. Dar verde... Văd că verde ai folosit mai peste tot. Și la fond...Neamestecat, nu?

- Nu. Maestrul Michelangelo zicea că...

- Lasă-l acum! Ți-e rău cumva după o zi de lucru?

- Nicidecum!

- Bine. Din ce e făcută vopseaua verde?

- Asta e mândria venețienilor! Verdele se obține de obicei din amestecul de galben cu albastru, dar ăsta e un verde pur, obținut prin măcinarea unei marmure verzi, ce se găsește doar pe fundul mării, pe coastele africane. De fapt au găsit-o portughezii...

- Da, da...Violet nu prea văd pe nicăieri.

- Ba da, am colorat astfel bentița asta, de la rochia Salomeei.

- Ce te-a apucat?...Mă rog, treaba ta. Și de unde ai violet?

- Din roșu și albastru. Există și violet pur, obținut prin măcinarea tot a unei pietre de mare, dar e prea slab, prea stins...

- Bine...bine...Deci ne vedem diseară?

Ioan nu răspunse imediat. Făcu câțiva pași înspre peretele din stânga al pronaosului, neterminat. Se vedea lutul amestecat cu păr de cal cu care fuseseră tencuite zidurile.

- Unde trebuie să vin cu voi? Câtă nevoie aveți de mine?

- Tot atât cât...

- Ba avem nevoie de tine, maestre Ioan, taci, căpitane de arbaletieri! Numai vezi să nu întinzi coarda prea tare, că spătarul s-ar putea să nu știe de glumă!

- Ai grijă ce și cât ceri, nemernicule, că s-ar putea să pun să te scurteze de cap! Porunca mea este să te grăbești să termini! Haidem!

- Eu mai rămân cu el puțin, spătare, dacă nu te superi. Poate rezolvăm acum tărășenia cu portretul. Hai, maestre, ia-ți cartoanele și cărbunele!

Petre STOICA

Precum mierea

Ascultă
 Cu urechea lipită de coaja subțire a
 copacului,
 Cum tot încearcă seva să irumpă prin
 muguri
 Mai vechi ori mai noi, la lumină,
 Un taur căutând disperat poarta de acces
 Către coridă.
 Ascultă
 Cu inima lipită de-a mea, cum se împreună
 Cele două adn-uri
 Într-o spirală înaltă, înaltă, cât întâiul foc
 adus de zei
 Pe Pământ!
 Curând
 Vor îmboboci cuvinte din tot ce astăzi încă
 Doarme,
 Iar mugurii toți vor purta cămăși albe,
 scrobite.
 Inimile se vor risipi peste noi, precum
 mierea peste
 Albine!

Selfiuri cu moartea

Nu mai sosește nici măcar Dumnezeu, de
 la o vreme
 Preotul umblă pe la enoriași singur
 Și miruie
 Lipsit și el de speranță, așa ca să fie bine
 iar oamenii
 Să nu se împrăștie.
 Beznă prin sălile de așteptare a binelui. Pe
 o coajă de pâine
 Se bat și vrăbiile și copiii deodată.
 Calcă
 Adânc șenila peste talpa verde a dimineții.
 Plânge vița de vie
 Dintr-un ochi nevăzut și cu ea plânge parcă
 Și cerul!

Prezentul
 Este o grupă de soldați ieșită să își curețe
 armele,
 Așezată pe noi alinamente
 De unde trimit mai apoi selfiuri cu moartea
 îmbobocind
 Pe turelă!

Elegia viitorului apropiat

Inevitabil
 Se vor ciocni mugurii între ei și va avea loc
 O explozie în lanț
 Funia de la fântână va scăpa din mâinile
 mele nesigure
 Și vor fi sleite izvoarele tinere.
 Trage ultimul cartuș
 Un anotimp aproape absent, soldatul
 necunoscut,

Fără chip.
 Inevitabil
 Mă voi întâlni cu păsări întoarse din drum
 Căutându-mă.
 Poate și cu tine atunci când se vor ridica
 din asfalt,
 Teii.
 Ceva mai târziu
 Mă voi așeza sub felinarele galbene ale
 salcâmului
 Să scriu în sfârșit, ultima scrisoare, mamei!

O apă moale, moale

Ne lipsesc atâtea răspunsuri
 În timp ce plouă fără contenire cu întrebări,
 Cu bombe, cu foc.
 Răbdare,
 Cine să mai aibă cu noi răbdare când
 purtăm
 Aceste haine
 Pângărite de alții, demult.
 În fiecare dimineață
 Ridicăm oști, pornim lupte în care nu
 credem,
 Tragem încă la sorți
 O cămașă vinovată doar că nu a acoperit
 Pe oricine.
 Timpul,
 O apă moale, moale ca un ochi din mătase
 Care tot strânge, strânge întruna.

Se însera cu argint

Să-mi povestești și mie când poți, câte
 ceva despre tine :
 Dacă ți-a mai crescut părul.
 Știu
 Că îți doreai să ai un păr lung, lung, mai

ceva decât ultima
 Noastră noapte de dragoste
 Să-mi povestești și mie
 Dacă pielea ta mai arde așa intens când
 luna coboară
 În brațele plopilor
 Alunecând amețitor de încet și dulce, ca
 pelinul de dulce.
 Să-mi povestești
 Dacă mai locuiești în oglinzile acelea ale
 tale
 În care intram amândoi de mână ținându-ne
 până se însera
 Cu argint.
 Să-mi povestești și mie când poți. dacă s-a
 vindecat timpul de când
 Nu ne-am mai vorbit.

Peste salcâmi și peste case

Și-l căutam pe bunicul de bomboane prin
 buzunare
 Până când îngenunchea
 Într-o vale mare-mare de tot.
 Către seară cobora în pământ și nu mai
 știam nimic
 Despre el.
 Uneori mă trezeam că miroase iar a lapte
 și a miere.
 În aer, se învârtteau grele albinele peste o
 lumină,
 O lumină blândă și tare cumsecade,
 călcând ușor
 Pe lângă o mulțime de îngeri guralivi și
 neastâmpărați.
 Rotunde se rostogoleau
 Bomboanele bunicului meu, peste salcâmi
 Și peste case, scăpându-le ca pe niște
 păsări din buzunare.

Ioan-Pavel AZAP

* * *

eu știu că privighetoarea este o pasăre care
nu cântă
și știu că noaptea stau fluturi la pândă
eu știu că anul are trei sute și ceva de zile
și știu că versurile acestea pot să pară futele

eu știu că zăpada este din vată de zahăr
și știu că de moarte nu pot să mă apăr
eu știu că lumina este ondulatorie
și știu că pot trăi fără glorie

* * *

Într-o zi a sărit de pe șine un tramvai
ploua calp era joi luna mai
călătorii s-au speriat cu discreție
ploua calm peste mica intersecție

În oraș s-a aflat că vatmanul a murit
după ce mai întâi a încărunțit
zvonul nu a fost confirmat pentru că vai
în orașul acesta nu există tramvai

* * *

o seară un tren care nu va mai sosi
nu a plecat și nu va pleca în nicio zi
o noapte cu stele mărunte
căzând de nicăieri spre niciunde

o umbră o șoaptă un zvon
un câine răătăcind pe un peron
de gară mică fără viitor –
cine-a băut o să mai bea alcool

* * *

ea avea chipul longilin
și gene lungi și sânul plin
tăcea prelung vorbea puțin
și suferea malign de spleen

eu eram tânăr și virgin
ușor naiv ușor calin

și o iubeam... (ea, mai puțin:
cum bețivanul apa-n vin)

* * *

e ziuă dar amiază ori seară habar n-am
de oră să întreb nu am pe cine
îmi mai zăresc abia pantofii uzi în geam
(opac precum o amintire veche), în vitrine

plouă, ca-ntr-un poem (al meu?) mai vechi,
nimic nu se întâmplă orașul pare mort
îmi trag umbrela-n jos peste urechi –
când plouă orice-aș face nu pot fi dezinvolt

* * *

încă buimace șoaptele mele sângerau ușor
dimineața se târa ca o șerpoaică pe covor
(fluturi aprinși izbucnesc din scrisorile tale
cuvintele nescrise se pârguiesc la soare

ca poamele uitate toamna în livadă
ce după prima brumă au să cadă
cu zgomot sec întâmpinând pământul
– letargică plutire – fecundându-l)

* * *

culegător de perle în bălți după ce plouă
pescar de apă dulce în chiuvetă
poet și prozator pe de din două
cu ochelari pe post de amuletă

păcate n-am – țin să vă dau de știre –
nu cred în insomnii dorm nesmintit
atâta doar că sunt mai slab din fire
de câtă bucurie-am suferit

* * *

o, dacă moartea ar avea
coapse prelungi de catifea
sâni preamăreți din fulgi de nea
cu sfârc din boabe de cafea

buzele dulci de baclava
privirea fără de perdea
și ochi cu irisul în stea –
aș spune nu de m-ar chema...?!

* * *

în fiecare noapte în visul meu vine o femeie
și îmi recită toate poemele
pe care nu le-am scris
și nu le voi scrie niciodată –

ea este îngerul meu păzitor
este cinstitul meu cititor
este o preacuvincioasă
erată

* * *

îmi plouă prin tavan spune prietenul meu
locuiesc la ultimul etaj
iarna e bine îngheață găurile
și le pictez în oranj

noaptea stalactitele coboară până la pat
mă îmbrățișează ca o năsalie –
voi fi iubit de femei peste o mie de ani
când mă voi trezi din criogenie

trec adolescente strada pe patine cu rotile
semaforul arde în culori nubile
în vitrine manechine cu privirea sumbră
cerșetori blazați moțâie la umbră

pe Feleac pasc turme pașnice de oi
bilingv un idilic cântec din cimpoi
lin plutesc vapoare pe Canalul Morii –
orice-ar spune lumea nu beau scriitorii

la toamnă când se coc scorușii
când viii povestesc cu dușii
când fierbe mustul-ametist
(ca-n anteverusul pășunist)

când se prefiră funigei
când noatenii-au uitat de miei
când sar cartofii din pământ –
la toamnă, dar nu mai curând

vom da foc pădurii de crini
rămână doar cenușa din cuvinte
în această primăvară fierbinte
vom purta cunună de spini

vom fi tineri inocenți și ferice
nici bărbați nici femei – androgini –
nu vom fi niciodată bătrâni
și nu vom urca niciodată pe cruce

de ostenit
că sunt
nici nu vei lua
în seamă

dar eu voi fi
tot mai cărunt
și mai bătrân
chiar decât tine, mamă

Petronela APOPEI

Viciul fericirii

„Fiecare are în mâinile sale propria fericire, precum artistul are materia brută, căreia vrea să-i dea o formă”, spunea Goethe, iar poetul Spiridon Popescu își devoalează propria fericire din suflet într-o oază de inestimabil liric, de data aceasta prin volumul „Ferice de cel orb”, apărut în 2021 la Editura „Pim” din Iași.

Înzestrat cu multă Lumină, poetul nu pregetă să o împrăștie în lume prin cea mai pură formă de manifestare artistică, poezia care te face să vibrezi, să simți, să pictezi în ochi dorința de viață. Creatorul de poezie îți dă imboldul de a te desfășura în plan emoțional, prin capacitatea de a sugera imagini rupte din preaplinul sufletului său, cernute prin capacitatea sa de transpunere în albastru divin.

Creator complex și subtil, autorul te copleșește prin mesajul transmis, așezat în așa fel, încât să trăiești cu intensitate fiecare pas în receptarea textului poetic. În aparență simple, greutatea poemelor sale îngenunchiază sensibilitatea lectorului. Le citești ca într-o contemplație, savurându-le cu o sete neostoită de iubire de viață.

Osho spunea că „adevărata savoare a vieții se găsește înlăuntrul vostru”, iar poetul nu se dezmințe gustând din plin din această savoare pe care o împărtășește și cititorilor între o „prefață” („În loc de prefață”) și o „postfață” („În loc de postfață”) adică pe parcursul unei vieți de om.

Dumnezeu nu a creat omul întâmplător, lutul rece L-a însuflețit cu har divin. Dându-i din al Său suflu, L-a ridicat aproape de tamplele Sale, îmbogățindu-l cu roade dumnezeiești, conferindu-i genialitate („Aflând că versul meu conține/ Și calorii și vitamine,/

Dumnezeu l-a stocat în cămarile Sale/ Să aibă ce da la sfinți de mâncare/ În caz de vreo foamete mare.” – În loc de „prefață”).

Fericirea poetului este uneori umbrită de o tristețe firească („Am fost ursit de-o ursitoare rea/ Să-mi port o viață pașii prin hârtoape.../ Sunt foarte trist și nimeni nu-i pe-aproape/ Să-nfig-o lance în tristețea mea.” – Sunt foarte trist) a omului, dar și a geniului neînțeleș, aflat într-o lume strâmbă și rea.

Spiridon Popescu este un poet de forță, un creator de imagini spectaculoase, un bun cunoscător al sinelui („M-am aruncat în mine îmbrăcat,/ Fără să știu ce lac adânc e-n mine/ Puteam fi tras la fund și înecat/ De nu-

notam, probabil, foarte bine.” – Și cum lăuntrul meu) ceea ce îi oferă posibilitatea de a fi un bun cunoscător al lumii, prin calitatea introspecției.

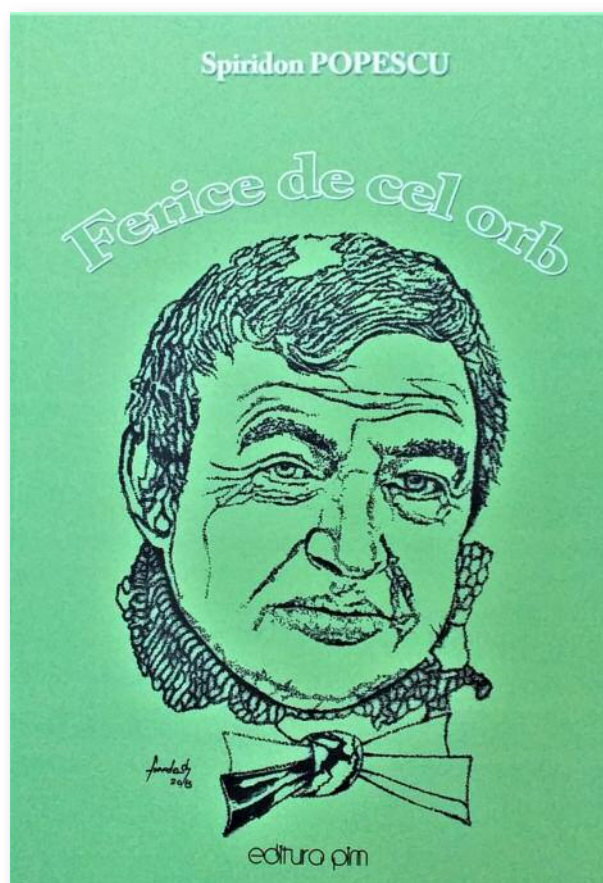
Pornit din Lumină, el nu se sfiește a adresa rugăciuni Celui ce i-a insuflat creația: „Doamne, te rog, veghează-l Tu pe îngeri/ Până-mi cioplesc eu-n piatră epitaful” (Rugăciune) sau în „Rugăciune (1)”: „Domnule înger,/ Nu te uita/ Că-mi este haina/ Ca vai de ea./ Ce port sub haină (Lume puțină/ Cunoaște asta!)/ E o lumină/ Care lumină/ Precum un soare.”

Permanent muncit de inspirația muzei, Spiridon Popescu creează cu o sete neosită de fericire (deși de tratamentul fericirii beneficiază mai mult „cel orb” sau „cei săraci cu duhul”): „Ferice de tine, Omule simplu! -/ Chiar și un meseriaș de mână a doua/ Ași poate calcula cu precizie/ Cantitatea de cărămizi ce urmează să intre/ În casa pe care vrei s-o clădești // Pe când mie, Poetul,/ Nici cel mai mare meșter din lume/ Nu o să-mi poată spune vreodată/ De câți colți de elefant am nevoie/ Ca să-mi ridic Turnul de Fildeş.” (Ferice de tine).

Un orfevrier al cuvântului, poetul folosește discret ironia și autoironia, dând farmec scriiturii sale: „Sunt un neisprăvit, vecine,/ Nu merit stimă și iubire:/ Cerui să mă-ntâlnesc cu mine,/ Dar nu venii la întâlnire.” – Fragment de autobiografie (2).

Îndumnezeirea sa este incontestabilă („Se făcea/ că eram o gură de canal/ fără capac/ și Dumnezeu,/ care se plimba pe trotuar,/ cu capu-n nori,/ a căzut în mine.” Vis), fiind conștient că poetul este mijlocitor al lui Dumnezeu (căci Dumnezeu lucrează prin oameni, iar Duhul Său lucrează prin poeți): „Oameni buni./ Să facem ceva pentru ocrotirea poezilor!.../ Dacă dispar/ Echilibrul ecologic se surpă,/ Ei sunt/ Singurele insecte din lume/ Care se pricep să facă polenizarea îngerilor.” (Apelul bătrânului naturalist).

Dorința de înălțare către lumină se poate observa prin simbolul păsării cântătoare („În fiecare seară/ Pasărea își pleacă genunchii/

Și se roagă la cântec/ Pentru ocrotirea cubului său. // Obiceiul acesta a fost preluat și de oameni/ Numai că ei,/ Nemaivând cântec, au trebuit/ Să-l ridice la rang de cântec pe Dumnezeu.” – Poem (1), dar cea mai acută dorință este aceea de a rămâne în sufletul oamenilor prin versul său inegalabil - dorința firească a fiecărui poet adevărat – („Mi-e viața un ocean de gri,/ Un anotimp mereu ploios,/ M-aș duce mâine dac-aș ști/ Că-mi faceți necrolog frumos” - Mi-e viața un ocean de gri): Mai spune-mi (ard de dor să știu!)/ Pentru prietenii mai sunt viu?/ Mai știe astăzi careva/ Vreun vers din poezia mea?*/ .../ *Mai știe dracu`, nu-i așa?” (Scrisoare de dincolo 1).

Durerea aceasta a stingerii, depărtării, a despărțirii de vers și frumos este accentuată de o iubire neprețuită pe care i-o poartă Cristiane, soția lui („Iubito, nu știu dacă știi:/ Pe mine Dumnezeu m-a pedepsit/ Să plec, numai atunci, dintre cei vii/ Când iarba ochi-

lor tăi verzi/ Va fi de-acord să crească peste mine.” – Scrisoare către Cristiana).

„Iubita Poetului” este muza veșnică, cea care produce incandescență „peniței stiloului”, aruncând „zăpadă” – albul imaculat al îngerilor, al inspirației divine („Ea nu îi spune niciodată te iubesc,/ Nu-l mângâie și nu-l sărută niciodată,/ Dragostea ei față de el reiese din faptul/ Că, atunci când el se află la masa de scris,/ Ea aruncă zăpadă pe penița stiloului/ Care devine incandescentă!”).

Viața este o complexitate de trăiri și emoții, desfășurate sub diferite aspecte. Viețuind în iubire, poetul observă cu finețe nu doar „lăuntru” său, ci și tot ceea ce se petrece pe lângă sine, conștientizarea sinelui fiind motorul ce generează o mulțime de frumos („Primesc în gazdă-un înger disperat,/ Un înger izgonit de Dumnezeu,/ I-asigur tot confortul: masă, pat/ Și nu îi cer chirie nici un leu. // Atât doar îi pretind: când e-ntrebat/ Să spună la vecini că-i Eu-l meu.” – Anunț), regăsirea sa fiind în Dumnezeu („Mă urc în Dumnezeu/ Și sar în mine.” – Artă poetică), prin intermediul Inspirației („Ți-am spus să nu mă deranjezi, nenorocito,/ Ți-am spus să nu mai intri la mine/ Decât chemată!” – În ultima vreme).

Din arealul său poetic fac parte desigur și prietenii săi, detașându-se figurile ilustrațiilor elogiați: Eminescu, Arghezi, Nichita, Diniescu.

O adresă ironică, o cronică voalată a multitudinii de „poetii” apăruiți și făcuți ca ciupercile după ploaie („Poeții, soldați neinstruiți, confundând/ Gurile tunurilor cu niște găuri de șobolani/ Umplură câmpul de luptă cu pisici negre.” – Poeții, soldați neinstruiți) umbrește chipul poetului devotat pe câmpul de luptă al poeziei („Voi, cei ce azi vă comportați cu mine/ Precum un Grama, ieri, cu Eminescu,/ Gândiți-vă că poate într-o zi/ Urmașii voștri dragi vor locui/ Pe bulevardul „Spiridon Popescu”/ Nu-i faceți, deci, să moară de rușine!” – Unor detractori).

Sinonim cu un amplu poem de viață, Poetul („Sunt mai puțin c-un vers ca luna plină,/

Altminteri strălucirea mi-e la fel/ Căci uneori nici eu nu-mi pot da seama/ De-s luminat de mine, sau de cer.” – Sunt mai puțin c-un vers) simte, trăiește și viețuiește în Lumină (fie ea a zăpezii, a lunii – cea poetice – fiind astrul ce poate oferi partea luminată a sufletului său, având rol de a da viață, simțire și de a călăuzi ochii beneficiarilor de lumina sa („Când eram puțin mai tânăr/ Mă-nhăitam cu câte-o stea/ Și plecam să tâlhărim/ Bezna. Doamne, ce-mi plăcea!” – Cântec 2).

Autoidentificarea cu însuși Dumnezeu, care nu precede căderea din Rai, ca în „Sărmanul Dionis” eminescian, ci permite poetului să fie parte din Marele Sine și pe bună dreptate a primit suflu de creație de la acesta, drept care l-a făcut Creator de Cuvinte, deci... Dumnezeu („poetul Dumnezeu/ Își luă pseudonim/ numele meu.” – Regret 2).

Tot Lui îi este adresată celebra rugă „Doamne, dacă-mi ești prieten”, o altă ars poetica de o frumusețe covârșitoare.

Muzicalitatea versurilor este pregnantă la Spiridon Popescu, dar nu pregetă a-și împărtăși emoțiile și în vers alb, un tot absolut dintr-o sferă în care Cuvântul tronează fără echivoc („Și s-a apucat să compună/ Poeme în vers alb.” – Pastel).

Simbolistica poeziei lui Spiridon Popescu este de o finețe indestructibilă, ușoarele ironii dau senzația de joc. Veșnic chinuit ca un lisus în palma căruia „bat niște cuie” (Dialog nocturn), el creează o lume în care „Inima mea/ Nu reușea nicidecum să înghețe.”

Ideile romantice ale scriiturii sale sunt îmbrăcate în aura postmodernismului, transformându-le într-un muzeu al plenitudinii frumosului. Deloc modest, inebranlabil în scriitura sa, își prezintă opera poetică cu carismă și șarm, văzută drept „ce cântec curat are ăla/ Hai să-l tragem de limbă, poate aflăm și noi/ În ce apă îl spală”, fiind poetul pe care unii vrându-l vândut drept pont sunt „păcăliți” de deșteptul și șiretul poet: „Nu poți să tragi pe cineva de limbă/ Când își sărută iubita.” (Ghinion).

Efemeritatea („Să-mi ia calul, nu iubita”, „Să-mi ia calul, nu părinții”) curgerea nemioloasă a timpului nu ocolește omul ce este doar o clipă în imensitatea oceanului vieții.

Veșnic tânăr și îndrăgostit, Poetul ridică iubirea pe un pedestal al sufletului său, nemurind „numele și omul predestinat”: „Cristina -/ nume divin,/ nume ceresc,/ nume cu Crist -” („Cântec de dragoste), convins fiind că s-a născut în Lumină, iar scopul lui Dumnezeu a fost ca să aibă parte de atâta bucurie, încât să-i bucure și pe ceilalți („să fi ajuns în ochiul meu/ lacrima lui Dumnezeu?” – Destăinuire).

Un volum de suflet, de trăiri intense, un catharsis covârșitor, se desfășoară între o „prefață” și o „postfață” – un poem ca un testament arghezian, ca o „iertăciune”, dar mai ales ca un posesor al unei mari averi (precum Ștefan cel Mare: „Moldova nu e mea”).

Versurile sunt de o încărcătură lirică grea, ușor de digerat însă și capabile să facă

inima să vibreze la unison cu pana poetului. Modestia din „prefață” e una voalată, a celui care a muncit pentru a crea, iar frumusețea sufletului său este unică, inegalabilă, înscrindându-l pe Spiridon Popescu în Panteonul literaturii române.

Unicitatea operei sale dezvăluie cu nonșalanță complexitatea artistică a acestuia, versurile sale fiind recitate și interpretate de însuși colosalul actor Florin Piersic. Doi munți de frumos, îngemănați prin Cuvânt, vor dăinui vremii și vremurilor prin creația lor artistică.

Profunzimea ecoului artei („Lacul acesta îmi părea ciudat,/ Nu pricepeam deloc de unde vine;/ Abia târziu aflai cum s-a format:/ Plouase peste lume cu suspine.” – Și cum lăuntrul meu), intensitatea trăirilor, sporirea luminii (în spirit blagian), îl înscriu pe Spiridon Popescu în galeria marilor poeți, a creatorilor de Lumină.

Luminează, Poetule!

Ioana TRICĂ

N-am adâncime culorile tale

N-am adâncime culorile tale
cerneala ta violetă

Doar în somn mă-nsoțește
o pasăre phoenix

Nici ceasuri de caldă lumină
doar o umbră albastră ridicându-se moale
pe marginea nopții

Îngemănări risipiri
și cântecul orbului pe drumuri
de seară înălbind praguri mute

Amăgind întrebări
ca niște calme și lenevoase ninsori

N-am înălțime asprimile tale
nici foamea de viață
din groapa cu lei

Căci întotdeauna e în mine o parte
din bobul acesta de spumă
rănit de iubire.
Niciodată de moarte.

Amiază cu rotiri nesfârșite

Am să mut de aici amiaza
aceasta cu rotiri nesfârșite

Am să o mut
în scuarul acela în formă de
stea suitoare
într-o așezare străină cu
casele prinse sub sticlă metalică
și-am să colind prin grădinile ei
însingurate
într-o haină albă și lungă
de ploaie.

Bucureștiul eteric

Nici nu mai știu
de unde încep schimbările
în Bucureștiul eteric:

dinspre răsărit spre porțile timpului
dinspre apus spre cele patru vânturi -

dar acolo unde încep schimbările
în Bucureștiul eteric
se întâmplă ceva în Bucureștiul real

Orizonturile se închid
și lumile albe ale cerului
se îndepărtează mereu

Iar noi – cei din urmă locuitori
ai acestui oraș mineralizat
în formă de cub -
suntem partea aceea de sferă rotitoare
în care se îngroapă pe jumătate
cuvântul
și nu mai vedem umbrele care
întârzie la ferestre
de păsări și ierburi ucise...

Nici nu mai știu
de unde încep schimbările
în Bucureștiul eteric!

Cântec de adormit grijile zilnice

Noapte bună tristețe și vouă, griji de fiecare zi
Trag plapuma peste ochi
și cerul întreg mă acoperă

Voi nu existați, doar pragul
spre vis
în care lucesc solzii de pește ai tăcerii.

Somn ușor
trup de pasăre pierdută în noapte
câmp peste care se scurg linii largi de
întuneric

Vă împrumut din visul meu
cu sori arzând ascunși printre nouri

Somn ușor
castele de vânt și de gheață
vouă vă las zilele goale
mersul aiurea pe cer și orele banale.

Ființele din soare

Ființele din soare
nu au umbră -
Ele se-adună
într-un cer colorat cu lumina
rotită pe față

Corpurile lor sunt flăcări lungi
și ușoare
la care visează
mari șerpi luminoși

Ființele din soare nu au umbră
pentru că nu știu ce-i moartea
nu știu ce-i viața

Moartea e ca o apă
cu sclipiri de marmură neagră

iar viața - o stare continuă
de iubire totală.

Frumusețea învinsă a poemului noaptea

Frumusețea învinsă a poemului noaptea
ca o statuie în mijlocul mării
scăpărând îndelung sub o ploaie de raze

mi-amintește de seara aceea ciudată
liniștită și ninsă
fără margini și ore decupate din timp

nici un om doar o pasăre
desenându-și profilul de noapte

Eram
într-un golf adâncit și calm și plin de lumină
răsărind întuneric și
un fel de-a privi
printre cețuri prin înalte alveole
ale cerului
ca prin niște enorme și-adânci cochilii.

Femeia din Comore

Femeia din Comore și cântecul ei
mi-a lăsat gustul pentru cerul ei străin
mi-a lăsat apele mele uscate
și cuvintele schimbate

Și rămân gândurile și pașii care
au fost odată ai mei

Eu nu mai sunt decât un fel de
umbră a unui timp trecut
în ținuturile de altădată
ale morților mei

Nici ei nu mai sunt decât umbre
ale zilelor ce m-au însoțit
raze ale unui soare căzând în
propriul său asfințit
mai aproape sau mai departe
de stâlpii de lemn ai casei
ca niște paravane de aur ruginit.

Nicoleta UOINESCU

Pe canapea

În ziua aceea nu-și găsea liniștea pe care o avea de fiecare dată înainte de a pleca la Universitate. Cursul ei de Literatură Universală era iubit de studenți sau așa ar fi dorit ea, deși mai auzise cârcotind niște voci tinere, dar cât preț putea pune pe aceste voci, repede trădătoare, ca însăși tinerețea. Era hotărâtă să le vorbească despre Antigona, personajul exemplar al marelui Sofocle și despre tragedia antică greacă. Dar în neliniștea din acea dimineață ceva se împotriva, ca și cum ar fi fost glasurile tinerilor studenți ageri, cu mintea jucăușă, nerăbdători să afle, înaintea stării de catharsis, sfârșitul tragediei pe care ei l-ar fi citit pe sub pupitru pe telefoanele lor mobile.

Ea renunțase de mult timp la această nerăbdare și căpătase înțelepciunea dorită, mai mult prin voință. Distanță dintre vârstă ei și a studenților nu era prea mare ca s-o apere de intimitățile sau obrăznicile vârstei lor, așa că se apară singură. Deda mult timp pregătirii pentru marea bătălie de la începutul zilei, când încerca și ea, ca actorii, să intre în pielea personajelor.

Dar personajul acesta, fiica regelui Oedip, Antigona, o intriga. Nici dușul cu apa lui călăie n-o liniști și nici prosopul cu care se ștergea în fiecare dimineață nu mai era prietenos. Acel gând că totul se spusese despre Antigona lui Sofocle nu-i era pe plac. Dragostea pentru tatăl, regele Oedip, era omenească, dar hotărârea ei de a-și îngropa fratele Polinike, opunându-se lui Kreon, tiranul cetății grecești Teba, depășea omenescul. Pe acest frate iubit, Polinike, considerat de Kreon un trădător fiindcă apelase la ajutorul dușmanilor grecilor, perșii, în lupta cu celălalt frate îngropat cu cinste, venea din firea ei arțăgoasă. Tinerilor le-ar fi plăcut să audă aceste cuvinte, le-ar fi aplaudat.

De ce aceste vulgarități îi veniseră în minte în acea dimineață și o obsedau? Antigona nu era în planificarea acelei zile și nici pe departe cu această pecete de fată nonconformistă, pe placul celor din amfiteatru.

Și dorința de a le vorbi despre Antigona era o dorință arzătoare ca o durere fizică. Avusese câteva dureri fizice dar niciuna nu se potrivea cu această durere a minții raționale sau mai degrabă iraționale.

Ceva nu era la locul sau în această dimineață de primăvară, de ce oare? Și încă o data de ce?

„Deceul epistemic”, expresia repetată de colega ei de la Filozofie, Georgiana, o amuza. Colega ei care avea acest tic verbal, „Deceul epistemic”, era foarte încântată de sine, convinsă că, apăsând pe această pedală „de ce”, mașinăria minții studenților se va îndrepta militărește spre „Cursul de epistemologie” și vor înghiți „metodele inductive” ca pe un pet de Coca-Cola.

Privi magnolia de sub geamul pe care-l deschise și bulgărașul țuguat al florii promitea minunea înfloririi. Sub geamul ei de la etajul întâi înflorește magnolia. Oare la Teba, antica cetate a Greciei în care tiranul Kreon, substituindu-se voinței zeilor, hotărâra cine va fi îngropat cu onoruri și cine lăsat pradă vulturilor, cu

sufletul rătăcind în spațiu, căutând-și mormântul, înflorise deja chiparosul?

De ce din toate discurile aruncate după moartea mamei sale ea opriese doar „Oedipul”, opera îndrăgită de Enescu?

Telefonul sună. Ea se repezi spre măsuța unde era așezat telefonul fix „Alo, Tata”...și atât.

Rămase parcă agățată de telefon, dar nu mai venea nici un sunet. Recunoscuse glasul prietenei, înfundat, mai ciudat decât vorbea ea, mușcând cuvintele.

Între Georgiana și tatăl său era o legătură afișată, prea afișată de iubire, de parcă ar fi vrut să arate lumii „iată familia ideala”, când erau, mai ales, și alții de fată.

Georgiana avea un fel unic de a face o confesiune, încât uitai de unde a început și când va ajunge la sfârșitul pe care uneori îl doreai cât mai apropiat. Vorbele ei, ținute în frâu de educație sau orgoliu nemăsurat, rupeau acest frâu și zburau bezmetice nemiareușind să le prinzi.

Ea invidiase această legătură dintre tată și fiică, la tată vedea dorința de protecție în care nu încăpea niciodată autoritatea, la Georgiana, ușurătatea cu care primea această protecție.

Se tachinau reciproc, dar tatăl o strângea în brațe la sfârșit și aceste strângeri în brațe care păreau puțin indecente erau acceptate de anturajul restrâns invitat rareori la o petrecere cu aperitive sofisticate și băuturi străine. Desprinderea cu care Georgiana își capătă independența din brațele tatălui, prea brusc, iar detașarea tatălui care propunea imediat „să trecem la canasta” erau prea evidente chiar pentru un ochi mai puțin exersat în descifrarea sufletului să nu pară false.

„Tu te ascunzi după tufișul vorbelor”, o tachina ea uneori pe Georgiana.

„Vai ce spui tu, fato”, se apară Georgiana, folosind în derâdere, limbajul studentelor, crezând că se va molipsi și de tinerețea lor.

Dar acum ar fi vrut să știe ceva despre acest „Alo, Tata...” rămas în suspensie.

Telefonul Georgianeii o trimise în trecut. Cu doi ani în urmă cuvântul tata fusese pronunțat chiar de ea pentru prima dată în fața Georgianeii.

- E tata, spusese șoptit, parcă speriată de însuși cuvântul acesta.

În ziua aceea Georgiana a condus-o acasă după cursuri cu mașina ei. Era prima dată când îi permisesse Georgianeii aceasta. Când au coborât din mașină au văzut un om în fața ușii blocului. Le văzuse și el sau le simțise prezența așa că s-a întors cu fața spre ele.

Era un bărbat înalt, slăbuț, puțin adus de spate, semăna cu un om al străzii, deși hainele de pe el erau curate, iar pantalonii călcați la dungă. Moțul de păr de pe fruntea îngustă se îndrepta năruș către ceafă în ciuda mâinii bărbatului care îl tot așeza de o parte și de alta în mijlocul cărării capului. Avea însă niște ochi bulbucați, îngălbeniți de vicii sau de vreo boală. Cum se ținea destul de țănoș în fața celor două femei nu părea un om bolnav și nici intimidat de mașina luxoasă din care ele ieșiseră. Cuvântul tata, ieșit din gura ei, părea ca vine din toată întunecimea minții unde el, cuvântul tată, fusese absent timp de treizeci de ani. Și ea și mama ei îl evitaseră ca și când, odată pronunțat, ar fi stârnit un incendiu, făcându-le scrum pe amândouă.

Bărbatul din fața ușii nu semăna cu cel din fotografia pe care ea o descoperise ascunsă în vinilul care îmbrăcase buletinul mamei, predat la poliție pentru a scoate certificatul de deces al mamei. Acolo, în acea fotografie ascunsă de mama ei, erau doi bărbați, dar un instinct, ceva nelămurit îl alesese pe cel așezat pe scaun și nu pe acela în picioare, cu o mână sprijinită pe scaunul prietenului. Fotografia era păstrată destul de bine, fie din cauza grijii mamei, fie datorită calității fotografiilor din acea vreme, iar în locul rămas alb, după cheinarul în care erau încadrați cei doi bărbați, scria „Julieta”, probabil firma celebră a fotografului.

Cel din fotografie nu semăna cu omul care aștepta în fața ușii blocului. Părul bărbatului din fotografie nu amenința să fie vreodată atât de rar ca moțul din fruntea celui ce primise cuvântul „tată” cu o vizibilă încântare.

Georgiana rămăsese încremenită. Acest om nu părea menit pentru această funcție de tată. Niciodată nu se gândise că ironica ei colegă de la „Universală” ar putea avea un tată pământean. Pe mama ei o cunoscuse și chiar o plăcuse. Mai păstra înrămată o acuarelă cu flori veștede făcută de mama colegei ei pe care o cumpărase, încercând astfel, discret, să le ajute, știind ca mama ei, foarte talentată, vindea aceste acuarele clandestin din care sporea bugetul familiei. Georgiana pusese această acuarelă în dormitorul ei mai puțin expus privirilor cunoscuților care erau invitați în marele salon cu pereții plini de tablouri celebre cumpărate de bogatul avocat, tatăl Georgianeii.

Închizând ușa mașinii, Georgiana mormăise, „N-aș vrea să am un așa tată” și ei i se păruse că bărbatul care își aranja mereu smocul de păr către cărarea din mijlocul frunții înguste pusese mâna la ureche dintr-un obicei mai vechi de a asculta tot ce se vorbea. Și atunci și ea a spus „Nici eu nu aș vrea să am un tată ca al tău” dar regretă aceste vorbe spuse în șoaptă sperând că Georgiana nu le-a auzit.

Căută în dressing o bluză potrivită pentru ziua aceea când înflorise magnolia, nimic pe plac, doar din întinericul dressingului veni un miros de lână arsă. Nu se putea. Trecuse atâta timp de la ascunderea paltonului bărbătesc găurit de flăcările bradului de Crăciun, încât credea că sufletul ei se vindecase.

În urmă cu doi ani, bărbatul care purtase acest palton, psihiatrul care participa la așa numitele petreceri din casa Georgianeii, o luase prin surprindere cu o întrebare: „Vrei să petrecem împreună Crăciunul?” în timp ce o condusesese acasă cu mașina lui.

Întrebare lui o surprinsese. Tot ce venea de la psihiatrul mamei Georgianeii, bărbatul acela care stătea retras în penumbra salonului în fotoliul de lână măsuța cu telefonul fix și paharul de whiskey, umplut mereu de tatăl Georgianeii, o luă pe nepregătite. Iar răspunsul ei grăbit, parcă de frică să nu se piardă, fusese

un „da” poruncit de un glas care venea din interiorul ei, atât de hotărât, încât nu exista ezitare.

De la întâlnirea cu acest tată picat din cer, Georgiana o ocolea. Dar nici ea nu ar fi vrut să mai participe la partidele de „canastă” de altă dată care o plictiseau, terminându-se în zori cu încă „una mică”. Grupurile care se făceau în zori și bârfele despre colegii lor o plictiseau de asemenea și totuși la aniversarea zilei Georgianeii participă din politețe, hotărâtă să fie ultima ei prezență în acea casă fiindcă i se părea ciudată relația Georgianeii cu tatăl ei.

Se întâmplase ceva totuși la această aniversare. Tatăl vitreg al Georgianeii o invitase la dans. I se păruse că trupurile lor se apropiaseră prea mult și această apropiere nu-i plăcu Georgianeii.

„Oho, ce pereche potrivită” strigă ea, ceea ce fusese o grosolănie.

Nu ea dorise această apropiere, cu atât mai mult cu cât știa ca tatăl Georgianeii nu era străin de anumite alunecări în zona nepermisă și, probabil, acesta era motivul pentru care mama Georgianeii avea nevoie de psihiatrul inofensiv. După terminarea dansului se hotărî brusc să plece și a fost foarte mirată când taciturnul doctor o însoți invitând-o în mașina lui. Uimirea ei fu și mai mare când doctorul îi spuse, așa deodată, că dacă ar hipnotiza-o i-ar dovedi cât și-a iubit tatăl.

Nu înțelegea de unde aflase el de venirea acestui tată absent treizeci de ani. Bănui că Georgiana îi vorbise în cuvinte nu prea favorabile despre întâlnirea dintre ea și tatăl său. Și, în același timp, memora câteva scene din casa Georgianeii pe care nu le pusese până atunci în legătură cu o confesiune oarecare a Georgianeii. „Sunt îndrăgostită de un bărbat mai în vârstă și complet însurat”.

Atunci îl privi cu atenție pe acest bărbat de la volan și, la mirarea ei că bărbatul acesta putea să bea atât de mult fără să se îmbete, se adăugă alta: bărbatul nu părea în vârstă.

Era un bărbat frumos, ar fi putut spune puțin vulgar, chiar chipeș, îmbrăcat într-un palton elegant. Nu-și dăduse seama până acum că acest straniu personaj o interesase de la început. Părea întruchiparea în materie a unui

vis ce stăruise ani de zile în imaginația sa. Așa trebuia să arate tatăl absent pe care, fără să-l cunoască, îl iubea inconștient. Și în lumina săracă a dimineții de decembrie ea simți că se întâmplase ceva cu ea, zguduitor și unic.

Se poate, se întreba, chiar să mă fi îndrăgostit ca o adolescentă de acest bărbat care încremenise în mintea ei într-un tablou banal „omul cu paharul” și care-i amintea doar de un splendid poem al unui coleg de facultate care cânta păhăruțul, prezență obsesivă în singurătatea poetului. Dar psihiatrul ascuns în colțul întunecat al salonului Georgianeii nu trebuia să fie neapărat poet pentru a tălmăci fantasmalele din creierul artiștilor.

Eu sunt o femeie lucidă, își aminti că-i spusese în mașină când el intra în viteză pe Calea Griviței.

În semiîntinericul acelei dimineți de decembrie, Calea Griviței, cu casele ei în ruină, părea o expoziție de hârci. Din loc în loc vreo lumină amintea viața.

- Să nu mai spui niciodată că ești lucidă, spusese el.

Ea îl întreabă dacă luciditatea e boală.

El accelerează și nu-i răspunde imediat.

- Întotdeauna conduci când ești beat?

- Frici, întreabă el?

- De apă și de foc, mai ales de foc.

- Te vindec eu, răsese el, întorcând capul spre ea, intră în frică cu sabia scoasă ca un samurai. Să nu sugrumăm sensibilitatea, sentimentele sunt mai odihnitoare decât rațiunea stearpă. Uneori, această lipsă de sentimente poate genera o boală care atacă mai ales creațiile de elită.

- Ei, parcă nu sunt schizofrenici și printre tâmpiți? intră și ea în vorbă.

- Aceia sunt oligofreni. Un mare psihiatru de la Iași, profesorul Brânzei, a întrebat o tânără pacientă dacă iubește ceva și răspunsul ei a fost că iubește un pulover albastru.

- Psihiatru sau magician, întrebase ea desfășcându-și centura de siguranță. Fiindcă nu se pricepea niciodată să manipuleze butonul, el o ajută și mâinile lor se întâlniră.

Aici s-a întrerupt conversația din dimineața aceea, el a oprit mașina în fața blocului de parcare l-ar fi cunoscut, spre mirarea ei.

Urcând cele câteva trepte ar fi vrut ca tatăl ei să fie acasă, ea să se încredințeze cu toată ființa unei entități protectoare descoperindu-se pentru prima dată vulnerabilă.

Simți acea nevoie de a se sprijini de umărul unui bărbat, dorința pe care altă dată auzită în cercurile de prietene, o ironiza.

Dar tatăl ei era absent.

Se așeză pe canapea învelindu-se cu o pătură în motive grecești, așteptându-și tatăl. Se simțea obosită și totuși nu putea să doarmă. Noul sentiment pentru bărbatul cinic care o lepădase acasă, dispărând ca o nălucă în mașina lui, o neliniștea și-i strecura încet, perfid, un sentiment de vinovăție. Graba cu care se predase lui nu se potrivea cu lentoarea cu care se cuibărise în iubirea acestui tată venit de peste mări și zări în poarta sa. E drept că ea deschisese această poartă mult prea repede, dar atât. Cu cât se străduia bătrânul să-i intre în voie, cu atât sufletul ei se închidea până la crepuscul. Simțea că și-a trădat mama și propria singurătate.

Când tatăl apărură cu niște sacoșe pline de cumpărături ea nu mai dorea să se sprijine pe el. Între cei doi stăteau nu numai anii absenței, ci și denivelarea culturală. Când ea încerca să-l facă să povestească despre Grecia, amintindu-i câte ceva din zbuciumata ei istorie sau despre îndrăzneala și vitejia grecilor înclinați spre războaie fratricide, bărbatul repeta aceleași observații staționând în dreptul zăcuștelor usturate și a vinului dulce grecesc. Ba îi atrăgea atenția să nu cumpere cumva ulei de măsline fiindcă nu e virgin, ci contrafăcut. Și când pronunța cuvântul virgin zâmbea cu înțeleles făcându-i chiar cu ochiul, complice.

Cu instinctul lui sigur de om trecut prin viață, fostul căpitan de „bărcuța”, cel care se bucurase de soarele grecesc pe când făcea afaceri de pe bărcuța lui transportând turiști pe insula Creta, observase strălucirea din ochii frumoasei lui fete. În ultimul timp, acest străin pe care ea îl simțise ca tatăl ei, oferindu-i camera rămasă liberă în urma morții mamei sale, îi schimbase viața. Făcea ordine în lucrurile ei

ținându-le ascunse sub cheie pe ale lui. Îi povestise despre banii pe care îi avea la bănci, strânsura lui de o viață și care îi vor rămâne ei fără să-i arate nici un document, fără sa-i spună nici un nume de bancă.

- Ehe! o să vezi tu ce surprize vei avea, îi spunea șugubăț înșirând povești de viață care nu o interesau. Văzându-i strălucirea din ochi găsi momentul sa-i spună ca băncile în care depusese dolarii dăduseră faliment. Ramase uimit ca fata părea ca nu a auzit această veste rea. Atunci deschise ochii pregătiți sa scoată o lacrimă fără a reuși sa o facă și se retrase în camera lui. După un timp o anunță ca pleacă în Cișmigiu sa joace table cu noul sau prieten pentru a-i mai trece supărarea. Ea nu realiza ca era prea dimineața pentru o plimbare în Cișmigiu, dar în ultimul timp tatăl ei o obișnuise cu multe lucruri stranii. Cum trăise până atunci fără un bărbat în casa se învinuia pe sine ca nu știe sa înțeleagă bărbații, de-aceea se ferește de orice legătură cu un bărbat. Prin tatăl ei intra într-o lume necunoscută cu asprimile și ciudățeniile ei la care trebuia să se adapteze. Ceva din împăcarea sufletească de până atunci se mai zdruncinase, dar nu într-atât de mult ca în dimineața în care fusese condusă acasă de doctorul psihiatru.

Rămasă singură ar fi vrut să se scalde imaginativ în luminoasa dimineața cretană, să culeagă portocale proaspete, să vadă înflorind chiparosul, dar ceva îi oprea avântul imaginației, aruncând-o în ceața lucidității. Parcă bărbatul care o dusesse acasă îi ucisese visul. „Ar trebui testați psihologic cei care pleacă în excursie în Grecia” glumise el.

Cum nu putea să doarmă, intră în camera tatălui. Camera era aranjată, cuvertura de pe pat bine întinsă, cu grija unui bărbat care a făcut armata. Lângă pat era geamantanul lui demodat, aproape jerpelit, care nu o dezgustă, ci, dimpotrivă, îl mângăie cu duioșie ca și cum ar fi vrut să descifreze cu degetele, ca un orb, înscrisul unei vieți tumultuoase. Ezită să-l deschidă și totuși îndrăzni. Văzu câteva cămăși bine împăturite, tricouri cu mesaje, nepotrivite

vârstei lui, și, dedesubt, un costum negru cu dungi, la fel de bine așezat. Deasupra trona o cămașă albă, iar manșetele erau închise cu butoni de chihlimbar.

Ceva însă o tulbură la vederea acestui costum, n-avea cum să-l fi văzut altă dată îmbrăcat de cineva, dar mintea scormonită îi lămură senzația „déjà vu”.

Odată, mama ei îi povestise că, pe vremea când erau studenți în cămin, dorind ca toate tinerele să-și cunoască viitorul soț, făcuseră în noaptea Bobotezei niște turtițe cu sare și apoi se culcaseră așteptând să-și viseze bărbatul care să le aducă apă. Ea chiar visase un bărbat îmbrăcat într-un costum în dungi, iar manșetele cămășii albe erau închise cu niște frumoși butoni de chihlimbar.

Asta era deci, acesta era ursitul dispărut treizeci de ani, care păstrase costumul de mire în care-l visase mama ei, pe când era studentă. Dar mai era ceva în acel vis, mama ei îl visase pe acest bărbat doar până la brâu așezat într-o lădiță. Colegele au râs, glumind că poate nu era lădiță, ci o luntre cu care va veni de peste mări și țări, dar mama ei se întristase deodată spunând „Luntrea lui Caron”, luntrașul morții.

Răvășită de această amintire ea descoperi o sticlă de vodcă, ascunsă bine sub un volum jerpelit „Robinson Crusoe”. Zâmbi când își amintea că tatăl o sfătuisese să citească neapărat cartea „Robinson Crusoe”, așa cum o mai sfătuia în ultimul timp că, atunci când vrei să scapi de un viciu, trebuie să ai mereu în față ispita, dușmanul. Deci asta era ispita, sticla de vodcă. Dar în buimăceala momentului nu era sigură dacă acest lucru i-l spusese tatăl sau psihiatru.

- Caraghiosul, spuse cu voce tare ieșind din dormitor după ce închise geamantanul.

Când tatăl veni acasă, ea deja adormise pe canapea, învelită cu pătura cu motive grecești.

Luna decembrie trecu repede cu zilele ei scurte. Se apropia Crăciunul. Ea începuse să se pregătească pentru întâlnirea cu bărbatul care se invitase și de atunci nu mai dăduse

niciun semn de viață. Într-o noapte îl visase și ea într-o barcă, pe o apă involburată. Se sculă tulburată și-și reaminti restul discuțiilor din căminul de fete de pe vremea studenției mamei sale. Colegele o consolaseră spunându-i că bărbatul din luntre nu era luntrașul Caron care ducea sufletele morților în Hades, ci grecul voios ce-i promisese că o va duce cu bărcuța lui în Santorini sau în Heraclionul scriitorului cretan Kazantzakis, iubit de toate colegele de cameră care tocmai văzuseră filmul Zorba Grecul.

În dimineața ajunului de Crăciun tatăl ei plecă după cumpărături. Luă banii de pe frigider unde ea îi punea întotdeauna pentru a nu-l umili dându-i ea banii. Disprețul pentru bani venea din perioada când mai trăia mama ei. Niciodată nu-i cerea ceva, ocrotind-o astfel, până când pierduse simțul realității, o realitate crudă a cărei temelie era banul.

Nu după mult timp începu hărmălaia. Bucureștenii plecau la cumpărături, claxoane, înjurături, uși trântite, greutatea târâte pe scări, astfel era ajunul sărbătorii bucuriei.

Se gândi să-și găsească o ocupație salvatoare, va impleti un fular cu modele unicate pentru a-l dăruia bărbatului în ziua Crăciunului. Deși el nu mai dăduse niciun semn de viață, era sigură că va veni.

Căută andrelele de lemn, le găsi înfipte într-un ghem destul de mare rămas de pe vremea când mama ei împletea pulovere și rochii pentru Fondul plastic. Unul, doi, trei ochiuri... primul rând, al doilea, al treilea din ce în ce mai repede. Și gândul îi zbura spre insula Creta, imaginându-și crucea simplă de pe mormântul scriitorului Kazantzakis și epitaful celebru scris pe piatră "Nu sper nimic. Nu mi-e frică de nimic. Sunt liber."

Georgiana care făcuse o excursie în Grecia văzuse această cruce simplă și nu era mulțumită de atitudinea grecilor care nu-și prețuiau geniile ca și românii.

Se opri lăsând andrelele pe canapea și ele se împleticiră ca bețișoarele chinezești. Se îndreptă spre pick-upul vechi, dezveli din îmbrăcămintea cu portretul trist a lui Enescu discul cu opera Oedip, singurul disc păstrat după moartea mamei sale. În timp ce acul

porni pe placa veche ușa se deschise și ea văzu speriată cum înainta vârful unei săgeți care se îngroșa devenind un brad legat cu sfori, oprit în înaintarea lui de o crenguță îndărătnică care se agățase de ușă. O mână puternică de bărbat o rupse și o lăsă acolo, fără milă.

- L-am întâlnit pe tatăl tău în piața Matache Măcelaru. Era cu un prieten „la una mică”. Mi-a dat bradul, mi-a spus că era ultimul, dar el a reușit să-l scoată mai ieftin. Mi-a dat și sticla asta, el a numit-o ispita, desi eu văd că scrie clar pe etichetă „vodka”. Nu roși, Patricia, să nu roșești.

- Nu mă cheamă Patricia, așa îmi zice Georgiana, eu sunt Petra.

- Aha, spuse el lăsându-și paltonul în cuierul din hol, să iau aminte, deci piatră atunci nici eu nu sunt Vasi, așa-mi zice Georgiana, ci Vasilidis.

- Pot să-ți spun și eu Vasilidis, îmi dai voie? Deci ești cretan. Parcă a fost vorba despre Crăciun, nu de ajunul Crăciunului, spuse ea preluând cele câteva pungi.

- Ajunul sărbătorii contează, în rest, crăpelniță, Marea crăpelniță, parcă a fost și un film.

Văzând stinghereala ei încerca să o învelească.

- Dar ce este asta, spuse el luând în mână fularul neterminat, încâlcit în bețișoarele andrelelor. Oho...pentru mine sau pentru tata?Spusese tata, nu tatăl tău.

O face înadins gandi ea. A venit știind că sunt singură sau poate e gelos pe tata.

Acest gând îi îmbujoră obrazii, desi în apartament nu era prea cald. În timp ce ea desfășura bradul pe care îl puse într-un suport, ducând în cămară bradul de plastic pregătit pentru orice eventualitate, el se opri în fața unui tablou care, oricum, nu putea fi de neluat în seamă într-o cameră nu prea mare.

- E un Lowendal? întrebă el.

- O copie, răspunse ea, făcută de mama, care era prietenă cu fiica celebrului pictor, la fel de celebra, Lidia Lowendal. Le-am auzit o data vorbind la telefon, eu nu am cunoscut-o. În timp ce mama se înnegura la față vocea Lidiei Lowendal era tinerească, încrezătoare, chiar când vorbea despre tratamentul pentru

cancerul ei la sân. Numai o fire nobilă ca a Li-diei putea îndura viața senin, noi, ceilalți...

- Noi ceilalți, spuse el.

- Da, noi ceilalți.

- Dar nu văd portretul tău.

- Eu? Întrebă ea, eu sunt neinteresantă.

Chiar așa? protestă el.

Ea rămase uimită fiindcă acest "chiar așa," îl întâlnea des când vorbea cu tatăl ei.

Bărbatul se așează pe fotoliul de lângă măsuța unde se afla telefonul fix și ea puse pe o tavă două pahare de cristal cehoslovac și o sticlă cu apă. Știa că în salonul Georgiane alături de paharul cu whiskey era unul plin cu apă. Așează și sticla de vodcă, ispita. Urmărind-o, ochii lui deveniră de un albastru frumos, marin, mâinile palide aveau un soi de noblețe când deschise sticla și turna singur vodka în paharul gol.

El (așezat comod în fotoliu) - Toți suntem niște smintiți, democrația speciei, singura democrație autentică, două mâini, două picioare.

Ea (retrăgându-se pe canapea) - E bine și așa, dar suntem totuși unicate închise într-o cutie de conserve expirate.

El - Mult optimism văd deja în tine, Petra, ha-ha.

Ea - Dumneavoastră chiar puteți repara suflete?

El - Dă-mi pe mână sufletul tău, Petra, și vei vedea.

Ea se ridică de pe canapea, aduse din cămară câteva lumânări și globuri de pe vremea când era copil. Amândoi împodobiră bradul așezând sub el pungile cu daruri nedeschise. Noaptea ajunului curgea lin, zgomotele din vecini se stinseseră, doar mirosurile de sarmale și fripturi, intrate prin ușa deschisă când a adus el bradul și cadourile, persistau slab.

Ea s-a așezat din nou pe canapea și a început să tricoteze în timp ce el ducea din când în când la gură paharul.

Atunci s-a deschis deodată ușa și a intrat, ca o furtună, Georgiana.

- Primiți o Crăciuniță? întrebă ea cu o veselie forțată. Dar fața Georgiane arata ca o mască japoneză pe care zâmbetul și tristețea erau discordante. Și Georgiana ținea în mână nelipsitele pungi cu urarea "Merry Christmas"

din care scoase câteva flecuștețe, prinzându-le cu dexteritate pe crengile bradului.

- Nu-i mai frumos așa? Apoi se repezi spre fularul din mâna Petrei. Toate acestea le făcea într-o viteză năucitoare, încât cei doi rămăseseră ca niște stane de piatră.

- Ce-i asta? Ce faceți voi doi aici? Aha, vă plictisiți.

Calm, Petra îi explică sincer că tricotează un fular pe care i-l va face cadou lui Vasilidis. Devenise deodată hotărâtă să-i țină piept Georgiane. Până acum n-o înfruntase niciodată pe față pe Georgiana. Știa că firea vulcanică a Georgiane o va înfrânge. Georgiana se așează pe brațul fotoliului în timp ce bărbatul încerca să se retragă fără să o atingă.

- Vodcă? Întrebă Georgiana, după ce înghiți zdravăn și se strâmbă.

- Tata, continuă ea, dar nu vreau să vă stric seara. Dar nu se putea opri. Iar a plecat de acasă, dar hai să aprindem lumânările, dă-mi o brichetă. Apoi sări de pe brațul fotoliului, ajunse în micuța bucătărie de unde se întoarse cu o brichetă și un aprinzător de aragaz. Cum aprinzătorul de aragaz nu era bun, folosi bricheta.

- Ce frumos, bătu ea din palme, apoi se așează pe canapea înțepându-se în bețișoarele andrelor de lemn. Asta o înfurie și aruncă fularul cu andrele cu tot spre brad, dar atinse una dintre lumânări care se rostogoli peste hârtiile sacoșelor de sub brad și vâlvătaia se mări foarte repede. Georgiana, vândit speriată de strigătul Petrei „Stingeți focul” aruncă peste vâlvătaie conținutul celui alt pahar crezând că-i apă și focul cuprinse și bradul care sfârâia, înțepit de aerul rece ce venea prin ușa deschisă de Georgiana spre balcon. Ea începu să țipe isteric și ieșind pe balcon se cățăra pe armătura de fier de parcă ar fi vrut să se arunce în gol.

Din balconul vecin, un bărbat uimit de zgomotul venit din casa liniștită de altădată spuse probabil celor din casa lui „E la profesoara aia” și se retrase închizând ușa, nedorind să fie martor la o nenorocire.

- Vasilidis, strigă Petra, salvează-ne!

Cu lentoarea rațională a bărbatului, el luă paltonul din cuierul din hol, îl aruncă peste vâl-

vătaie, apăsând, neferindu-și mâinile. Acolo unde mai mocnea o scânteie o sugrumă între degete, apoi o smulse și pe Georgiana de pe marginea balconului, trăgând-o brutal spre ușă. Ea îi mai văzu pe fereastră cum urcaseră în mașina lui. Bănuî că-i spusese Georgianeî „Pune-ți centura”, înainte de a demara în trombă.

leșind pe balcon mai putu să vadă viteza cu care mașina dispăru cotind pe Calea Griviței.

Începu deodată să ningă și fulgii de zăpadă se topeau pe obraji ei ca niște lacrimi. Se întoarse în cameră, luă paltonul care avea câteva găuri, îl mirosi, acum se amestecau mirosuri de parfum bărbătesc și de lână arsă, îl curăți de câteva ace de brad care se îndârjeau să stea țepene în stofa paltonului. Puse paltonul pe un umeraș, acoperindu-l cu o bluză pe care n-o îmbrăcase vreodată, ca într-o îmbrățișare, și-l ascunse în fundul dressingul.

Apoi se așeză pe canapea. Recuperat, fularul nu avusese nicio atingere cu focul, doar vârfurile andrelor de lemn erau puțin înnegrite. Începu să tricoteze, terminând ghemul, încheia întotdeauna ceea ce începea, așa o învățase mama ei.

Era sigură că el se va întoarce, tot așa de sigură cum fusese că el va veni așa cum îi promisese cu puțin timp înainte de Crăciun când o adusese acasă cu mașina lui după petrecerea de ziua Georgianeî. Probabil că adormise, acolo pe canapea, de aceea când își văzu tatăl în pragul ușii nu știa dacă e vis sau realitate.

- Am vrut să vă las singuri, să nu vă stîngheresc, spuse el scuturându-și fulgii de zăpadă de pe șapcă și de pe umeri.

Ea se repezi în dormitor, luă geamantanul jerpelit strigând:

- Dispari din viața mea, să nu te mai văd vreodată, dar când îl văzu coborînd scările, adus de spate, deodată îmbătrînit, fără trufia cu care se ținea drept până atunci, închise ușa.

Întoarsă în cameră, se așeză pe canapea, deschise televizorul care nu era prietenos, n-

avea timp pentru prostiile din ultima vreme care inundau lumea, dar la știri, o tipă, nu-i știa numele, nu știa ce canal este, spunea ororile zilei de Crăciun. Un accident de mașină pe Calea Griviței, șoferul mort, pasagera de alături fără nicio zgârietură.

Nu se îndoi nicio clipă că Georgiana scăpase teafără, iar el, pentru prima dată când condusese lucid, murise.

Trebuia să curețe în jurul ei, simțea această nevoie. Nu voia să plîngă, nici nu putea, se împietrise. Vasilides devenise o absență, dar o absență fără speranța reîntoarcerii vreodată. Strânse toate podoabele din brad care-i păreau prostioare. Descoperi și bradul de plastic cumpărat de la basarabenii care-și întindeau pe ziare în Piața Sudului micile lor lucrăsoare de vânzare de o urâtenie și sărăcie impresiionante, la fel de urâte ca și ale bucureștenilor; biciclete cu vopseaua sărită, tablouri cu reproduceri din rama cărora sărise câte o bucată de ghips, reparată cu altă culoare, cești desperecheate, șuruburi, rulmenți, mașini de cafea, probabil reparate, pantofi demodați, cizme cu număr mare, date proaspăt cu cremă, lucruri care strigau toate parcă despre sărăcia posesorilor.

Înduioșată de această amintire nu se hotărî să arunce bradul de plastic, scoase pe balcon doar bradul adus de Vasilidis.

Din vecini se auzea hărmălaie. Strada era pustie. Telefonul de pe măsua de unde ea luase paharul și sticla ducându-le în bucătărie sună, dar ea nu-l luă în seama.

Cineva suna, plictisind-o. Nu mai voia să audă vocea Georgianeî, totuși ridică receptorul. Un glas de bărbat se scuză că o deranjează și o anunță că e prietenul tatălui ei și că tatăl ei care venise la el în noaptea ajunului făcuse un accident cerebral și nu mai putea să vorbească. A deslușit totuși numărul ei de telefon și bănuia că acesta era.

Ea rămase înmărmurită, era prea mult, prea mare încercarea, se simțea vinovată. Această vinovăție copleșea furia, gelozia, indiferența, nu însă și iubirea.

Se îmbracă repede, ieși în fața blocului așteptând un taxi. Ninge și zăpada îi intrase în pantofi. Era hotărâtă să oprească orice mașină care ar putea să o ducă la spital, găsi totuși un binevoitor care o duse la spital. Se folosi de cunoștințele ei, găsi repede salonul unde era tatăl său. Îi se păru că o recunoște, dar nu-i înțelegea bâlbâială. În graba cu care plecase nu-i adusese nimic. Îl căută pe profesorul care își terminase vizita, afla amănunte despre boala tatălui. Profesorul care o cunoștea, fiul lui fusese studentul ei, încercă să o liniștească fără să-i dea prea multe speranțe. Putea să-l viziteze încă în zilele când l-ar mai fi ținut în spital, până la externare. Nu trebuia să-i aducă nimic, avea el grijă să fie tratat cum trebuie, deja auzise despre acest tată celebru, venit atât de târziu în viața frumoasei sale fiice.

În fiecare zi îl vizita la spital. Îi privea ochii care o urmăreau cu atenție și luciditate, mâinile devenite frumoase, în timp ce trupul lui subțire se subția mai mult.

În ziua externării fu ajutată de doi brancardieri care-l scoaseră din ambulanță urcându-l în dormitor și-l așezară pe pat. Îl auzi bâlbâind un mulțumesc către brancardieri, începuse să-i înțeleagă noua limba. Brancardierii refuzară bacșișul, erau probabil oameni simpli care intuiau nenorocirea și erau solidari cu cei nenorociți.

Apoi începu o perioadă lungă de recuperare. Tatăl nu mai îngâna decât mulțumesc. Pentru toaleta zilnică găsisese o femeie pricepută să îngrijească bătrânii paralizați, îi lua cu „puișor, întinde mâna”, „puișor, întinde piciorul”, îi rămânea doar să-i îngrijească unghiile, să-i maseze picioarele care se subțiau. Boala alungase de pe fața bărbatului tot ce era urma bătrâneții și ridurile nu mai erau adânci. Ochii care îi păruseră puțin bulbucăți acum erau limpezi de parcă toată voința era în ochii care vorbeau mai mult decât putea să facă gura. Îi descoperise un trup frumos, armonios, semăna cu al ei. Ar fi vrut să-l strângă în brațe, dar nu îndrăznea, simțindu-se vinovată de boala lui. Această îndelungată suferință ștersese în sufletul ei vinovăția lui, absența lui îndelungată, dar

câte absențe nu a înghițit pământul! Atunci se gândea la Vasilidis, ar fi fost singurul bărbat pe care s-ar fi sprijinit o viață, dar Vasilidis devenise și el o absență fără speranță reîntoarcerii vreodată.

Iar când tatăl ei, în ciuda îngrijirii devotate, deveni și el într-o dimineață o absență fără speranță și când la întoarcerea de la cursuri(luase un taxi într-o precipitare telepatică) îl văzu întins pe pat, parcă mai mare și mai drept, cu ochii deschiși și mâna stângă, cea paralizată, adusă pe piept, iar dreapta, cu pumnul strâns și unghiile vârâte în palmă, ascunzându-și altfel, cu o ultimă voință bărbătească înainte de moarte, durerea, ea ieși pe balcon strigând „Tata, tata!”. Vecinii pe care nu-i cunoștea veniră să o ajute. Democrația speciei funcționa, iar ea se lăsase pradă instinctului de turmă care-și apăra întotdeauna exemplarele proprii.

Se scutură ieșind din apele învolburate ale amintirilor. Cât timp trecuse nu știa, trebuia totuși să ajungă la curs. Sună un taxi și când șoferul staționă claxonând în fața blocului, avu o tresărire. Coborî treptele repede trânti ușa mașinii și se așeză în spatele șoferului. Nu voia să audă, „Prindeți sau prindeți-vă centura” nici să fie ajutată de tânărul șofer care ar fi văzut nepriceperea ei în a-și pune centura. La ideea că mâinile lor s-ar putea atinge, tresări.

- Unde mergem doamnă? Întrebă șoferul.

Ea făcu un semn și abia după aceea spuse „La Universitate”, dar îi ceru să ocolească Calea Griviței.

- Dar suntem deja pe Calea Griviței, doamnă!

- Chiar așa, se trezi ea spunând cuvintele repetate de tatăl său atât de des.

- Chiar așa, doamnă, repetă șoferul. Apoi murmură,

Mulți nebuni mai sunt pe lumea această și declanșă ștergătorul de parbriz care îi acoperi vorbele.

O ploaie cu soare căzu din senin și stropii se prelingeau pe parbriz ca niște fire strălucitoare de beteală.

Oana CREȚULESCU

Al cincilea anotimp

*„Iubirea rabdă'ndelung; iubirea se dăruie,
ea nu invidiază, ea nu se trufește.”*

Corinteni 13:1

Mă zbăteam în pieptul tău,
ca un iepure de câmp într-o capcană,
Nerăbdătoare să ne pierdem urma.
Muzica se opri de mult timp,
dar era asurzitoare.
Norii aliniați pe note,
faceau adevărată fiecare neîntâmplare.
Părea că aş avea ochii tăi verzi,
cu gene lungi întocmai
Și aceeași mamă cândva,
Când altoiam merii, cu zilele de mâine,
trăgându-ne de mână.

Era al cincilea anotimp și mă rugam,
sub ochii ăștia niciodată,
apusul să nu mai răsară.

Dacă Dumnezeu n-a plecat

o răsuflare și plânsul unui copil,
departe, unde Dumnezeu mai zăbovește,
unde vântul îndoia ierba
un fir verde dansând.
Ileana din păr împletind
un Făt-Frumos mut.
doi pași într-o poveste,
despre cum să rămâi frumos
înăuntrul casei tale plină de geamuri,
să iubești tristețile lui Sorescu
în verdele răs al frunzelor,
în cântecul solar
care arde mocnit un gând rău.
muritorii dorm în noi,
și uite!
Dumnezeu încă n-a plecat.

Senin

Câte cuvinte încap într-o poveste,
cuvinte adevărate sau minciuni?
Mă întreb...
dacă în casa trupului tău
e o fisură prin care să le strecor
în inima căptușită cu paie.
Minciuni în sulite
și adevărul ca o armură,
într-o carte despre război în dragoste,
unde totul e permis.
Toate ar fi o zbatere de aripă,
peste o ploaie începută din senin.

Iarna inimii

Pe străzile desculțe
pășesc.
Fâlfâie vântul

ca aripa unui albatros
căzut în tomberoane.
Luna e din letcon topit
și după umărul meu
încă se vede marea,
verde ca mlaștina.
Nu zăbovesc.
Vreau să dansăm,
Să ne-mbătăm
cu gânduri poluante,
roșu sec.
Între copacii care
zgârie galerii comerciale.
Cu mâinile
care au piele sub unghii.
Cu buzele
care-ți desfac barba
să-ți apere râsul.
Să dansăm,
să nu ne pierdem.
Să iubim
ca să nu înghețăm
în iarna inimii,
noi și Hugo.

Toamnă

peștii se uscau sărați sub streșini,
merele-n pod ca embrionii de poame.
ei stăteau priponiți în fața casei,
cu mintea înnourată,
în piept cu un cuib de rândunici,
pururi zburătoare.
și nimic nu mai era de făcut
așteptând să vie o toamnă,
și toamna iar să învie...

Dacă într-o zi...

e bâlci în mine și-un om ca toți oamenii
se crapă de ziuă
de n-am timp să te mai strig pe nume.
o ploaie plouă-n mine
ca și când mă iubește Dumnezeu prea mult,
copacii uzi sunt până ce miros a nuc
dar numele nu pot să ți-l mai curg.

e bâlci în ploaie, un bâlci mut
și cerul mai aproape de pământ.

Reîntâlnire

e toamnă din nou a zecea oară,
toamnă temătoare cu ploi infinite,
în cer norii umflă penele păsărilor,
pe pământ oamenii mișună printre cuvinte
și e tot toamnă ca și atunci când te-am
recunoscut.
lacrimile tale uscate încă mă inundă
ca apa prefăcută în vin.
în cealaltă parte a lumii, la polul meu nord
aștepți
răspunsuri pe care le știi.
că da!
că sigur că nu!
că da! acum e vremea gândului pe care l-ai
avut demult
acum a ajuns pe de-a-ntregul în mine
că sigur că nu vom mai fi niciodată singuri.

Sânziene

era vară,
cu țigănci umblând din casă în casă după
fulgi,
moneda de schimb pentru voaluri și
dantele,
ciutura fântânii pendula în „da”,
da! murele se coceau pe câmp între
tractoare
și tare cald mai era.
erau flori de Sânziene...
miroseau discret ca un fulg căzând dintre
doi bănuți de aur,
de mai sus din pletele țigăncii.
și încet începea inserarea.
vite și găște veneau dinspre izlaz
și praful se așeza sub copite de cai.
ochii luminii începeau să plângă în stele
făcând orbitor drumul pe care te așteptam
și încă te aștept.
da! în așteptarea clipei
toate celelalte așteptări dispar.

Cornel PĂUNESCU

NOTE DE CĂLĂTORIE

SÃO PAULO - BRAZILIA

Pe 14 mai 2022 am revenit din Macedonia de Nord, mai precis din Skopje. Am ajuns pe la patru după amiază și am reușit să ies la cumpărături. După câteva zile de plecare din București frigiderul era gol.

În plus trebuia să mă pregătesc pentru plecarea de a doua zi la Sao Paulo, Brazilia. Nu era în plan să ajung în Brazilia, nu am considerat niciodată că ar fi o destinație după care să tânjesc. Poate Rio de Janeiro, dar nu Sao Paulo. Nu se știe însă niciodată pe unde te poate duce soarta. Așa și cu această călătorie.

Încă din 2019 ne-am propus la firmă, să accesăm fonduri europene. Mai încercasem de vreo patru ori, dar fără succes. Acum însă, fiul meu, Vlad, a insistat să mai încercăm:

- Nu ați știut voi să completați dosarul!

Tânăra generație are întotdeauna cuvinte de laudă pentru vechea generație!

- Hai, să mai încercăm încă odată.

Am încercat și de data aceasta a ieșit. În anul 2021, după multe amânări, tergiversări, dar am reușit. Surprinzător e, pentru unii, să poți câștiga fonduri fără niciun ajutor din partea cuiva care cunoaște pe cineva și care poate interveni, etc.

Încă în stare de șoc, am făcut împrumut la bancă, am cumpărat o parte din instrumente, am plătit o parte din consultanță. Dar, una din condiții este să participăm la o expoziție internațională pentru a ne promova proiectele realizate cu noile tehnologii. Prima expoziție internațională și de interes are loc în Sao Paulo între 17 și 19 mai, 2022. Se nu-

mește Mundo Geo și are loc la Frei Caneca Mall, R. Frei Caneca, 569 – Consolação. Mai pe românește, într-un etaj din Mall-ul de pe strada Frei Caneca. Am ales-o, am plătit participarea și ne-am pregătit. Avantajul este că prietenul și partenerul nostru Paulo Rodrigues din Portugalia are prieteni în Sao Paulo și, bineînțeles, vorbește limba, așa că ne va însoți. Am decis care sunt persoanele participante: eu, Cătălin, George și, așa cum am specificat, și Paulo.

Vom pleca pe două rute diferite: Paulo prin Lisabona, noi ceilalți prin Doha, rămânând să ne vedem la hotelul Salviero din Sao Paulo. El va pleca mai devreme, așa că ne va aștepta la hotel.

Ziua de sâmbătă a trecut repede, am mai comentat cu soția plimbarea scurtă la Skopje, am vizionat și un film și la culcare.

Avionul de Doha are plecarea la 17.15, așa că am plecat de acasă pe la 14.30 și am ajuns la aeroport înainte de ora 15. M-a condus Vlad, care, la coborâre, nu s-a obosit să mă ajute cu bagajul. În fața aeroportului deja mă aștepta George. Cătălin a apărut după câteva minute, așa că ne-am îndreptat spre

casa de bilete. Am trecut destul de repede. La terminal, destul de neîncăpător pentru numărul mare de călători, scaunele erau deja ocupate. Am mers la un alt terminal și am așteptat ora de îmbarcare. După patru ore de zbor am ajuns la Doha. Un aeroport imens. Aveam peste trei ore de așteptat pentru zborul spre Sao Paulo. Nu era afișat terminalul de la care se pleca, abia cu două ore fix înainte se anunța. În zona din care porneau brațele terminalelor nu era niciun scaun. Doar câteva baruri și restaurante te îmbiau să consumi ceva. Am căscat gura prin duty free, dar timpul trecea greu. Am intrat într-un restaurant și am luat fiecare câte un ceai. O servire ireproșabilă, personalul foarte amabil, bolul în care a fost adus lichidul fierbinte foarte elegant. Am tras de timp și cu două ore înainte de zbor am cerut nota. Peste 100 de lei cele trei ceaiuri. Cam scumpe totuși. Acum am înțeles de ce nu se afișează terminalele decât cu două ore înainte. Dacă ești între două avioane și ai câteva ore de aștep-

tat trebuie ori să mergi la orice terminal și să aștepți (nu ști însă dacă nu este alt terminal și atunci ai de mers kilometri prin aeroport) sau intri într-un restaurant. Sunt convins că unii aleg, totuși, restaurantele. Chiar dacă prețul este piperat.

Am ajuns la terminal și am așteptat să intrăm printre ultimii. După numărul mare de călători mi-am dat seama că trebuie să fie un avion foarte mare. Pentru îmbarcare ne-au trecut într-o zonă de așteptare, dar nu am prins loc pe scaun și am stat în picioare. Ne-au anunțat că vom avea o oră întârziere. Am pendulat printre spațiile libere, privind atent călătorii. Câțiva chinezi, cu combinezoane, păreau cosmonauți. Le-am făcut discret câteva poze. Familii cu copii mici, agitați din cauza orei: 1.50 din noapte. Persoane în vârstă, obosite, sprijinindu-se unul de altul. Bărbați, și femei, discutând, picotind, alții întinși pe jos, încercând să doarmă.

Am urcat în avion. Fiecare dintre noi trei având loc pe un alt rând. Avionul avea câte

trei locuri pe lateral și patru pe mijloc. În total 10 locuri pe un rând. Uriaș! Vom avea 14 ore de zbor întins. Mult. Din fericire Qatar Airways au montate pe spatele fiecărui scaun câte un mic ecran. Are însă mai multe meniuri și astfel se pot alege mai multe variante de petrecere a timpului. Poți urmări traseul pe care se zboară cu informații despre altitudine, viteză, temperatură. Drumul este vizualizat la diferite scări: vezi tot globul cu capetele traseului, apoi ceva mai detaliat, pentru ca în la final să vezi zona deasupra căreia te afli. Se mai pot alege jocuri, muzică sau filme. Eu am ales filme și am reușit să văd vreo patru, printre reprizele de somn și cele trei mese oferite de companie.

Am ajuns la destinație cu o oră mai târziu, adică luni, 16 mai, pe la orele 11. Știam că trebuie să luăm un taxi alb și care ne costă 164 de reali. Am scos 500 de reali de la un bancomat și am ieșit din aeroport. Valoarea realului este aproximativ egală cu a leului, așa că am socotit prețurile din reali egale cu cele în lei. Am conectat telefoanele. Ne-au anunțat prețurile pentru convorbiri și SMS și am decis să folosim cât mai puțin rețeaua, să folosim în schimb WhatsApp când avem net. Am profitat că în aeroport aveam posibilitatea de a folosi netul, o oră gratuit, așa că am sunat acasă să anunțăm sosirea și pe Paulo că am aterizat. Ne-a spus că vom ajunge la hotel în cel mai fericit caz după o oră.

Afară, o mulțime de taxiuri, foarte bine ordonate de un bărbat care ne-a indicat unde să plătim. I-am arătat doamnei de la ghișeu alb rezervarea de la hotel cu adresa și am plătit cu cardul. Ne-a luat 163 de reali. Taximetristul s-a uitat pe rezervare și ne-a spus ceva în portugheză. Noi am încercat ceva în engleză, dar nu ne-am înțeles. Supărat, s-a dus la doamna de la ghișeu și din ce am înțeles voia să plătim mai mult. Doamna i-a explicat că este corect, nu este zona în care el credea că ne va duce. Lucrurile s-au lămurit și am plecat spre hotelul Slaviero.

Pe drum am comentat despre clădirile impozante, zonele mai puțin arătoase, arhitectura, urbanismul.

Am ajuns la hotel pe o vreme însorită. Paulo a coborât în holul de la intrare și ne-a ajutat cu discuția la recepție. Spre surprinderea noastră niciun recepționar nu vorbea engleză sau franceză. Poate câteva cuvinte, dar nu se putea susține un dialog. Cu 17 etaje, câte nouă camere pe etaj, clădirea subțire părea un bloc de locuit, asemănătoare celor din jur. La ultimul etaj, notat cu C, avea o piscină minusculă, o sală de fitness și zona de mic dejun. Am stabilit să coborâm după o oră, pentru a merge în oraș. Era deja ora 14 și voiam să mâncăm ceva serios după caserolele cu mâncare din avion.

Camera este spațioasă, are un intrând în care este amenajată o bucătărie, cu chiuvetă și cuptor cu microunde, un pat de mijloc și, în spatele lui, suficiente rafturi și polițe cu umerase pentru a pune hainele care se pot șifona. Au și un fier de călcat. Baia cam mică, doar un duș, dar este mai mult decât suficient.

Am făcut un duș și am ieșit puțin pe balcon. De la etajul doi nu vezi bine împrejurimile, doar blocurile uriașe din jur. Îmi place că nu sunt toate la fel ca la noi în București, unde toate sunt aproape identice. Aici, fiecare are ceva diferit de celelalte. Unele au balcon din fier forjat, altele din beton, altele tot fier forjat, dar nu este curbat. Soarele strălucește, dar nu este foarte cald. În perioada aceasta în emisfera sudică este final de toamnă. Din câte am văzut pe internet, de mâine vremea se răcește. De dimineață vor fi doar 7 grade Celsius. Mă îngrijorează puțin, nu am luat nicio haină groasă, doar un pulovăr și acela subțire. Am însă costumul, poate ajunge.

Am pornit tus-patru ușor, la deal. Paulo ne povestește despre oraș și prietenii lui de aici, despre standul pe care trebuie, musai, să-l vedem de azi, după ce mâncăm. Ajungem la o bancă și mai scot niște bani. Paulo spune că este nevoie de mult mai mulți pentru diverse cheltuieli. În drum ne descrie

zona din oraș. Coborâm pe o stradă paralelă cu cea pe care am urcat și ajungem la un mic restaurant aflat pe colț. Nu stăm afară, deși este destul de cald. Intrăm și ocupăm o masă la fereastră, să vedem strada. Ne aduc meniurile, dar ne uităm spre Paulo.

Vorbitul cu el este o întreagă poveste. Limba lui maternă este desigur portugheza. De când îl cunosc, adică de prin 2003 vorbește engleză. După vreo câteva luni l-am auzit vorbind în franceză și l-am rugat să vorbim în franceză. Pot vorbi fluent și îmi este mai ușor. În engleză mă exprimam mai greu. Acum este mai simplu pentru mine și cu engleza, dar de atunci, din 2003, cu mine vorbește în franceză. Când vine la birou, cu colegii mei vorbește în engleză (toți tinerii de la noi din România știu bine engleză), iar cu mine în franceză. Din 2003 până acum, s-a căsătorit cu o româncă și are un băiat în clasa a IV a. După atâta timp înțelege bine limba română, dar vorbește greu.

Așa că acum vorbim trei limbi în același timp. Eu cu el în franceză. El cu Cătălin, care știe bine engleză, în limba engleză. Cu George, care înțelege engleză, dar nu prea vorbește, se chinuie în română. Eu cu băieții vorbim românește sau engleză, ca să prieapă Paulo mai bine. Uneori se amestecă limbile, și iese cumva o limbă nouă, un

amestec de română, engleză și franceză. Important este însă că ne înțelegem bine.

Recomandarea lui este carne de vită pregătită pe grătar. În fața noastră, în interior, este un grătar zidit, lipit de perete. Două pachete semănând cu coconi de viermi de mătase se rotesc deasupra jarului. Probabil tot carne de vacă, specialitatea Americii de Sud. Garnitură: orez și cartofi prăjiți. Eu prefer le-

gume, pentru glicemie este mai sănătos. Bere pentru ei și un pahar de vin roșu pentru mine, completează meniul. Berea este locală și slabă, după cum îmi spun colegii.

Vorbim și Paulo ne povestește despre Brazilia. A fost de foarte multe ori aici, atât ca turist, cu familia, cât și cu firma lor din Portugalia. Au avut lucrări în zonă. Din nefericire, rezultatul a fost catastrofal din punct de vedere financiar. Aflăm că adevărata Brazilie nu este la Sao Paulo, orașul care duce cea mai mare parte a economiei, împreună cu Rio de Janeiro. Restul țării este mult în urmă, și rămas ancorat în alte vremuri. Te poți bucura însă de natura nepoluată și încă virgină în cea mai mare parte.

Luăm un taxi și mergem la expoziție. Ajungem pe bulevardul Paulista și Paulo ne descrie imobilele impunătoare. Îmi amintesc telenovela din 1985 când ne uitam fascinați la impresionatele clădiri din deschiderea filmului. În vremea aceea nu exista nicio șansă să ajung vreodată în zonă.

Intrarea este ca la orice Mall: cu baruri, magazine, lume multă. Un du-te vino continuu. Am urcat la etajul cinci și un paznic ne-a oprit. La un ghișeu ne-au printat ecusoanele de intrare și am reușit să pătrundem. Se lucra la standuri. Mult lemn, baghete de metal, șuruburi, dulgheri, tâmplari, zgomot.

Standul nostru se construia, deocamdată nu avea nimic, doar un schelet neisprăvit. Paulo a început să se agite. A venit cu șeful expoziției, au vorbit, au măsurat, iar au vor-

bit... Paulo se tot agita. Noi, românii, ne-am învârtit vreo oră și într-un final am plecat fără să înțelegem mare lucru. Ne-am bazat pe portughez.

Am urcat câteva sute de metri spre bulevardul Paulista. Fiind frig, eu doar cu un pulovăr, nu mă simțeam confortabil. Fiecare clădire reprezenta ceva. Am intrat într-o librărie cam cum este Cărturești(ul) în România. O atmosferă plăcută, relaxantă. Plus un pic de căldură.

Am plecat mai departe pe bulevard. În plin trotuar, câteva tarabe cu tot felul de nimicuri. Ne-am oprit în dreptul uneia, care avea expuse obiecte mai ciudate. O fată și un băiat se învârteau în jurul nostru. Bucuroși că le poate ieși ceva, ne explicau ce reprezintă. Paulo ne traducea. Obiectele proveneau din zona amazoniană, Colierul era compus dintr-un medalion galben ca aurul, (de fapt o plantă locală rară ca un fir de iarbă de un galben auriu, care se împletește - cam cum facem noi rogojini, dar foarte fin), din dinți de crocodil și talismane foarte mici. Paulo ne spune că nu se știe proveniența dinților și a talismanului, dar firul de iarbă este autentic. Cei doi locuiesc în stradă, într-un cort pus direct pe asfalt. Alături mai sunt câteva, pe partea cealaltă a trotuarului încă unul, singuratic. Sunt persoane fără adăpost și, de obicei, consumatori de droguri. Pare totuși ciudat să existe așa ceva în plin centrul orașului, pe cea mai renumită stradă din toată Brazilia. Glumim cu ei, băiatul se învârte ca titirezul, probabil s-a energizat înainte. George cumpără un colier și plecăm.

Clădirile uriașe creează impresia de megapolis. Mai puțin luminat decât orașele europene sau asiatice în care am fost. Parcuri impresionante în care nimeni nu intră după căderea serii. Cei din corturi abia așteaptă să se pricopsească cu vreun telefon mobil sau cu vreun portofel bine garnisit. Din nefericire, aceasta este situația și este bine să te ferești. Corturile îți dau un sentiment de nesiguranță, deși nu am văzut pe nimeni agresat.

Am urcat în taxi și am plecat spre hotel. Vorbim în trei limbi deodată și mi se pare hazliu. Nu știu dacă cineva ar înțelege me-lanjul și trecerea bruscă de la una la alta. Ajunși la hotel lăsăm bagajul și mergem la un supermarket la câteva sute de metri. Ochim câteva produse pe care am vrea să le cumpărăm la plecare: cafea locală,

bil. Aveam un ecran, legătură la energie, mă-sușă, scaune. Am răsuflat ușurați și în câteva minute ne-am cuplat computerele și am de-rulat pe ecran ce voiam să prezentăm. Am scos pliantele de prezentare, mapele cu di-verse mici cadouri pentru vizitatori și am aș-teptat. După câteva minute au început să sosească primii curioși.

ciocolată, cacao, alune japoneze. Plus fructe pentru consumul pe acea perioadă cât stăm.

După cumpărături, eu și George rămânem în cameră, Paulo și Cătălin se duc să mănânce ceva. Avem net, așa că putem să vorbim la telefon și să lucrăm la computer.

Marți, pe 17, am pornit spre expoziție. Un frig pătrunzător, ca la șapte grade, te lovea afară. Costumul nu prea făcea față, așa că am ieșit din holul hotelului abia când taxiul a sosit în față hotelului. Colegii aveau câte o geacă mai groasă. Cum să prinzi aer polar în Brazilia? Cum să mergi cu haine groase la latitudinea de douăzeci și trei de grade? În emisfera nordică este sudul Algeriei, Mali, Egipt, adică Sahara. Foarte cald.

Am urcat la etajul cu expoziția destul de stresat. Aveam puțin timp până la deschidere să mai organizăm ceva, seară părea dezolant. Surpriză! Totul era pus la punct: standurile, inclusiv al nostru, arătau impeca-

În cele trei zile cât a durat expoziția am avut parte de vizitatori interesați de ceea ce am prezentat. Mai ales cei din aeronautică și agricultură.

Am mers și la standurile altor participanți și am văzut drone uriașe pentru stropit culturile agricole, drone minuscule - gen spion, drone mari pentru fotogrammetrie. Una peste alta a fost o surpriză foarte plăcută.

Paulo ne-a dus la prânz la un restaurant cu specific local pentru a degusta produse locale. De bază este fasolea, în special fasolea neagră, uscată. Poate fi asociată cu multe alte mâncăruri. De asemenea, multă carne: de vită, de porc, de pui. Legume la grătar sau fierte, mult mălai preparat diferit, salate, fructe. Coboram pe rând ca să rămână cineva la stand. Paulo era necesar, aproape permanent, deoarece foarte puțini, și în general tinerii, se descurcau în engleză.

Seara, în cele trei zile plecam direct la hotel cu un taxi și reveneam dimineața cu un alt taxi. Joi seara, ultima zi de expoziție, am cumpărat o geacă de toamnă - iarnă să nu mor de frig. Am luat câte un paracetamol în fiecare seară ca să nu răcesc.

Tot joi seara, la ieșirea din mallul expozițional am văzut un magazin de cosmetice și parfumuri. Parfumuri locale, nu de firmă. Temător, am cumpărat un parfum, colegii, și ei, câte ceva. Erau mult mai ieftine decât cele cunoscute ca brand.

Vineri am plecat de la hotel la ora nouă, am dormit ceva mai mult. Deși anunța că se mai încălzește, am luat geaca proaspăt cumpărată.

Am pornit să vizităm câteva obiective din oraș, având în vedere că nu aveam prea mult timp la dispoziție. Am început cu Catedrala Metropolitană. Pe locul unde este acum amplasată a existat o primă construcție creștină din 1589. La acel moment, zona de sud nu prezenta interes față de nord, unde se presupunea că există bogății, așa că nu s-a construit nimic important. Doar călugării creștini ajungeau aici cu misiunea de a creștina. Pe atunci, Sao Paulo era doar un

mic sat. De atunci și până în prezent pe acest loc au tot fost construite și dărâmate biserici, până când s-a ajuns la superba Catedrală de azi, reprezentativă pentru un Sao Paulo extrem de dezvoltat. În forma actuală, Catedrala a fost finalizată în 1954, cu excepția turnurilor care au fost terminate abia în 1967. Stilul arhitectural al clădirii este neogotic, dar cu o cupolă imensă, în stil Renascentist, care sparge monotonia. Cupola este inspirată după aceea a Catedralei din Florența. În față există o piață superbă, dar plină cu corturi ale persoanelor fără adăpost.

În interior admirăm vitraliile superbe, picturile uriașe și expresive. Câteva persoane se roagă în liniște. Altarul este îmbrăcat în lemn, în spate se vede un vitraliu care reprezintă scene biblice.

Nu departe de Catedrală se află prima clădire care a adăpostit călugării, construită în anul 1554, și păstrată în forma inițială. În față, pe trotuar, acoperit complet cu o pătură, doarme o persoană fără adăpost. Miroase a urină. Păcat de frumusețea locului.

Trecem un pod pe deasupra unei șosele. De o parte și de alta, clădiri uriașe. Se conturează clădirea Băncii statului Sao Paulo, Banespa, copiată după celebrul zgârie-nori din New York, Empire State Building. Are 162 metri și 36 de etaje comparativ cu cei 381 de metri și cele 102 etaje ale clădirii care domină skyline-ul Manhattan-ului. Ultimele etaje ale clădirii se pot vizita și oferă o panoramă superbă a orașului. De asemenea, are multe muzee, așa că ne propunem propunându-ne să vizităm tot complexul.

De pe pod se pot zări câteva din graffiti care fac renumit orașul Sao Paulo prin diversitatea și frumusețea lor. Zona este cunoscută ca *Beco do Batman*, nume dat după primul desen apărut aici prin anii '80, unul care înfățișează super eroul cu mantie neagră, evident. Îmi amintesc de Lyon, unde, de asemenea, am admirat niște culorile de graffiti foarte bine realizate. Este interesant cum un perete care, altfel privindu-l, ar părea insipid, poate deveni o pictură imensă care

atrage privirile, și care este de fapt o operă de artă.

Am ajuns la clădirea băncii și urcăm la etajul cel mai înalt, care se poate vizita. Există două balcoane pe părțile laterale, mai lungi. Sunt protejate cu geamuri, dar prin ele se vede departe și orașul se deschide de jur împrejur, fără să-i poți vedea sfârșitul. La cei douăzeci și două de milioane de locuitori ar fi și greu să înțelegi pe unde se sfârșește. Clădiri uriașe, șosele, aglomerație de mașini. După ce am admirat panorama, am coborât să vizităm muzeele de la etajele inferioare. Am citit despre scriitori, pictori, politicieni, descrise amănunțit, cu multe detalii, în limbile portugheză și engleză.

Impresionantă viața sclavilor din Brazilia. Prin această țară au trecut circa 4,9 milioane de sclavi din Africa, în perioada 1501-1866,

adică 40% din numărul total de sclavi aduși în America. Până la începutul anilor 1850, cei mai mulți sclavi africani care au ajuns pe țărmurile braziliene au fost forțați să se imbarce în porturile din vestul Africii Central, în special din Luanda (Angola de azi).

Impresionant a fost și curajul prințesei Isabel a Braziliei care în 1888 a promulgat Lei Áurea („Actul de Aur”) prin care a pus capăt sclaviei. Brazilia a fost ultima țară din lume care a abolit sclavia. În timpul absențelor tatălui ei, plecat în străinătate, Isabel a acționat ca regentă. În a treia și ultima sa regență, a promovat activ și a semnat în cele din urmă legea Lei Áurea eliberând toți sclavii din Brazilia. Marii plantatori, - deținători de terenuri, - nu au fost de acord și, împreună cu armata, în 1889, au dat o lovitură de stat militară și astfel Isabel a petrecut ultimii 30 de ani din viață în exil, în Franța.

După această vizită, Paulo ne-a dus la un restaurant unde principalul fel de mâncare este, ca în majoritatea restaurantelor braziliene, carnea de vită. În mijlocul încăperii principale, uriașă, trona un suport pe care erau expuse platouri cu de toate: salate, fructe, fructe de mare, pește, sosuri, pâine. Diferite unele de altele, adică foarte diverse. Am ales câte ceva și ne-am așezat la o masă. Imediat au venit câțiva chelneri care ne-au întrebat ce dorim să bem. Am luat o sticlă de vin roșu. Ne-au adus farfuriile speciale pentru carnea de vacă. Unul din chelneri cu o frigăruie pe care sfârâia carnea de vacă. Ne-a tăiat fiecareia câte un strat subțire din partea exterioară, bine făcută. Apoi a plecat cu frigăruia să o mai încingă la plită. Cum vedeau că am terminat carnea pe care au adus-o, veneau cu alte frigărui, cu altă

carne, din altă parte a corpului vacii. Au urmat cu carne de porc, de pasăre, măruntaie de pasăre, apoi iar vacă... Am înțeles cam târziu ce se întâmplă, așa că am renunțat să mai mănânc, era imposibil să poți înghiți tot, deși gustul era minunat. Mai aduceau și brânză pe plită, un fel de Halloumi. Dar mult mai puțin sărată și cu gust mai bun. Cătălin a reușit să mănânce mai mult. Paulo avea experiență și nu gustase prea mult din aperitive.

La final au venit cu un cărucior plin cu dulciuri, în special prăjituri. Eu am glicemia cam mare, așa că am refuzat. Ceilalți au luat câte ceva. Într-un bol ne-au adus și o cremă din pulpă de mango, stropită cu un sirop deasupra. Colegii au scos ceva exclamații așa că am gustat. Mai bine nu o făceam deoarece, ușurel, ușurel, am terminat-o aproape singur. Ceilalți mai mâncaseră și alte dulciuri,

erau deja cu ochii cât cepele. Era păcat să lăsăm așa o bunătate să rămână în bol. Costul... rezonabil.

Am plecat ghiftuiți și cu un gust extraordinar în urma prânzului. O orgie de carne de toate felurile, cu aperitive și dulciuri. Minunat.

Am pornit spre parcul Ibirapuera pe care l-am admirat din șosea, în trecere. Sunt multe pacuri în Sao Paulo, chiar și pe bulevardul Paulista sunt câteva. Mai mici desigur, dar pline de verdeață, copaci specifici zonei. Nu este bine să te aventurezi noaptea prin ele, riști să rămâi fără telefon, portofel sau viață. Din nefericire, acești năpăstuiți ai sorții care dorm în stradă și consumă droguri nu gândesc prea mult când au nevoie de o doză. Nevoia imperioasă îi transformă în fiare sălbatice.

La intrarea prin care am pătruns, în șosea, un grup statuar reprezentând Monumentul Steagurilor (Monumento de Bandeiras), impresionează prin mărime și simbolistică. Un lac găzduiește lebede, rațe și alte păsări specifice Braziliei. Copaci monumentali, foarte groși, flori colorate intens. Am mers la pas până la ieșirea spre obelisc, simbolul Revoluției Constituționaliste din 1932 și cel mai mare monument al orașului. Înălțimea monumentului este de 72 de metri. Construcția a fost începută în 1947 și finalizată în 1970.

Am plecat pe jos spre hotel, care nu se afla departe. Nici unul din noi nu a vrut să mai mănânce ceva după masa copioasă de la prânz.

Sâmbătă, 21 mai, ultima zi. O zi mult mai caldă, dar nu am renunțat la geacă. Majoritatea deja în cămașă, dar eu încă tremuram și parcă îmi curgea nasul.

Plecarea este de fapt pe 22 mai la ora 02.40, adică duminică. Am stabilit ca eu, Cătălin și George să predăm camerele. Paulo rămâne până luni, când are avion spre Lisabona. Vom depozita bagajele la el în cameră și după ce vom hoinări prin oraș, diseară ne vom adăposti la el până la plecarea spre aeroport.

Prima escală - grădina zoologică. George ne-a tot vorbit despre pasărea Tucan, așa că am hotărât să mergem să o vedem. Nu ne-a părut rău. Grădina este împărțită pe continente, fiecare cu o alee generoasă. M-a impresionat zona papagalilor cu un număr impresionant de exemplare, care de care mai colorate. Unii mai mici, alții de dimensiuni mari. Tucanul a fost vedeta incontestabilă. Am prins momentul în care elefanții erau hrăniți și am văzut cum folosesc trompa pentru a duce mâncarea la gură.

Maimuțele au făcut senzație, mai ales un pui care era ocrotit și iubit de toată familia lui, inclusiv de masculul dominant. Fiecare îi dădea de mâncare și-l mângâia. El se alinta cu fiecare și de la fiecare obținea ceva, cel puțin o mângâiere.

Despre hipopotam credeam că este mai mic, dar față în față mi s-a părut uriaș. Unul era în apă, i se vedea spinarea. Am așteptat până a scos capul să respire. Un cor de voci uimite a reacționat.

Pe rinocerii albi i-am zărit, când se odihneau și nu au binevoit să se ridice, să-i admirăm. Mulți crocodili și șerpi. Pe unul dintre șerpi l-am surprins în momentul în care își schimba pielea ajutat de o crăcană. Am reușit să-l filmez. Vulturii de asemenea mi s-au părut foarte mari. În special cel de Anzi.

Am plecat încântați. Paulo ne-a propus să mergem la muzeul fotbalului. Eu nu prea sunt fan al acestui sport, dar am mers. De Pele am auzit de când eram copil. La fel de Garincea sau Didi. Pot face poze pentru Vlad, care iubește fotbalul.

Am mers la stadionul Municipal Pacaembu unde se află muzeul. Construit în 1940, este unul dintre cele mai vechi stadioane de fotbal din Brazilia și a fost bine conservat, păstrându-și farmecul tradițional, găzduind încă meciuri până în zilele noastre. Pacaembu a fost chiar una dintre locațiile pentru Cupa Mondială din 1950, singurele schimbări structurale majore de atunci fiind eliminarea unei cochilii acustice la un capăt, care a fost înlocuită cu o tribună de sine stătătoare.

Punctul culminant al Muzeului este, fără îndoială, Sala das Copas do Mundo, o mare

expoziție multimedia cu secțiuni individuale dedicate fiecărei ediții a Cupei Mondiale de fotbal, din 1930 până în 2014. Fiecare afișaj include informații, videoclipuri și fotografii despre turneele în sine, precum și un pic de istorie despre ceea ce se întâmpla în lume la acea vreme, toate afișate pe ecrane de televiziune aranjate în jurul unor piloni mari, câte unul pentru fiecare Cupă Mondială.

Multe fotografii din diverse vremuri, cu echipe, cu femei care au vrut să practice acest sport și au reușit.

O altă expoziție preferată este Sala de Exaltação (Exaltation Room), adânc intrată în „intestinele” stadionului, care aduce un omagiu fanilor fotbalului brazilian și a zgomotului lor incredibil și a atmosferei lor de la meci. Cu proiecții mari de fani din cele mai mari cluburi din Brazilia și sunetul asurzitor al cântecelor, al aplauzelor și al tobelor, acesta este cel mai aproape pe care îl poți ajunge la atmosfera unui meci de fotbal din Brazilia, fără să mergi în persoană pe stadion. Este un hol cu ecrane pe care se derulează scene din partidele cele mai cunoscute cu galeriile care se dezlănțuie.

Te poți așeza la niște monitoare și poți urmări orice partidă de fotbal din întrecerile mondiale. Filme, fotografii de la orice meci pe care l-a susținut formația națională a Braziliei. Toate partidele internaționale.

Pele apare de foarte multe ori. De la începuturile televizoarelor în alb - și negru până în zilele noastre.

La plecare am cumpărat din magazinul de suveniruri tricouri ca cele pe care le-a purtat purtate de marele Pele.

Ultima incursiune a fost la piață. Un fel de piața Obor de la noi. Multă diversitate. Pește, fructe de mare, fructe, legume, oleaginoase, carne, brânză și orice altceva. Curat, spălat, bine întreținut. Nu prea știam ce să cumpărăm. Paulo mi-a arătat un calup de brânză de tipul celei de la restaurant, bună de prăjit. Am luat o bucată de peste două kilograme, un cârnat... Totul arăta foarte bine, dar cum să le duci pe avion, când ai o limită la greutate?

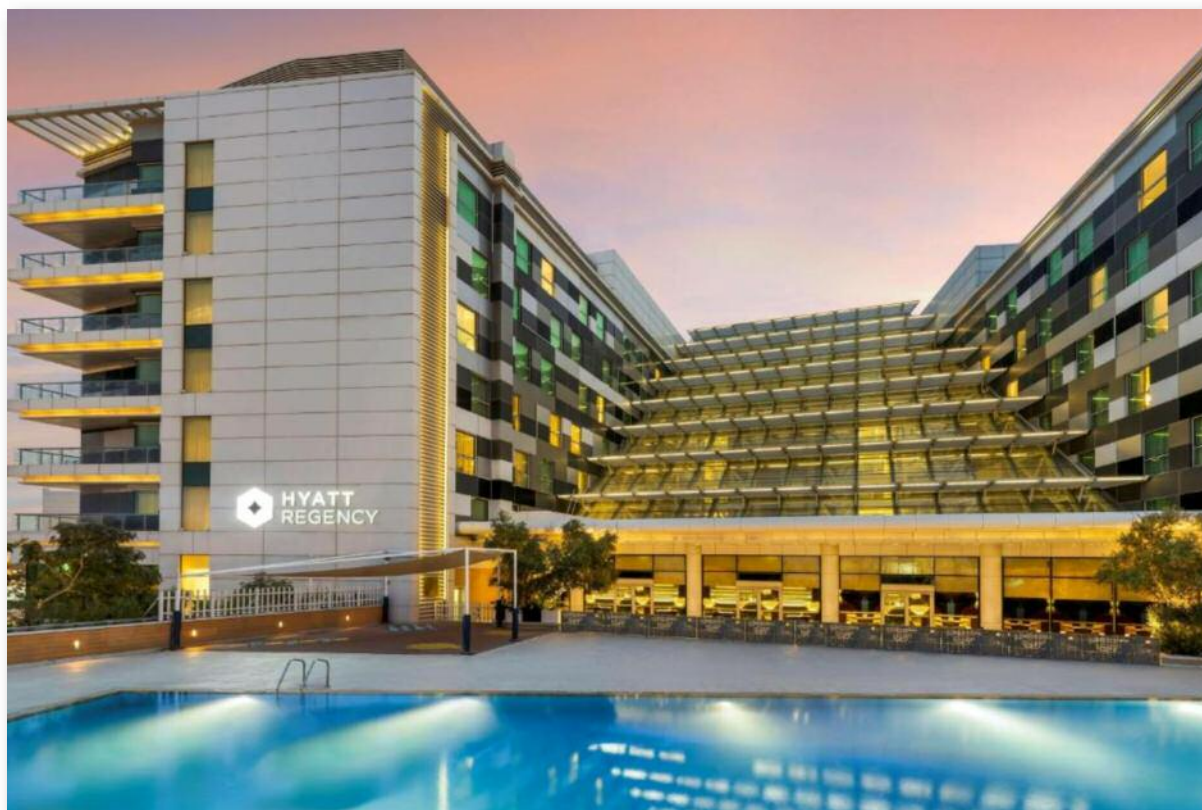
Am urcat în taxi și am ajuns la hotel. Am lăsat bagajele și am mers la magazinul din apropiere pentru cumpărături mai mici:

cafeaua, ciocolată, mărunțișuri. Am mai umplut câte o sacoșă și... târâș la spre hotel.

Am îndesat geamantanul cu produsele cumpărate cum am putut fiecare. Noroc cu o valiză în plus în care am avut pliantele și mapele pentru expoziție. Am mai mutat acolo în ea.

La ora 2.40 am plecat și am ajuns la Doha pe 22 mai la ora 22.50. Aveam o noapte de cazare la hotelul HYATT REGENCY ORYX DOHA pe motiv că este foarte aproape de aeroport. Numai că acum este un aeroport nou și hotelul nu mai este lângă. Am întrebat în aeroport și am reușit să ajungem. La ora 8.20 pleca avionul spre București. De la cele șapte grade din Sao Paulo am ajuns la patruzeci și unu. Am dormit câteva ceasuri la Doha.

La ora 13.15 am ajuns în la București. Temperatura de peste douăzeci de grade. Bine față de cele șapte din Brazilia. Îmi curgea nasul și mă simțeam obosit. Frigul îmi intrase în oase și nu voia să mai iasă. Cum să spun cuiva că am fost în Brazilia și am tremurat de frig, că mi-am cumpărat de acolo o geacă de iarnă?

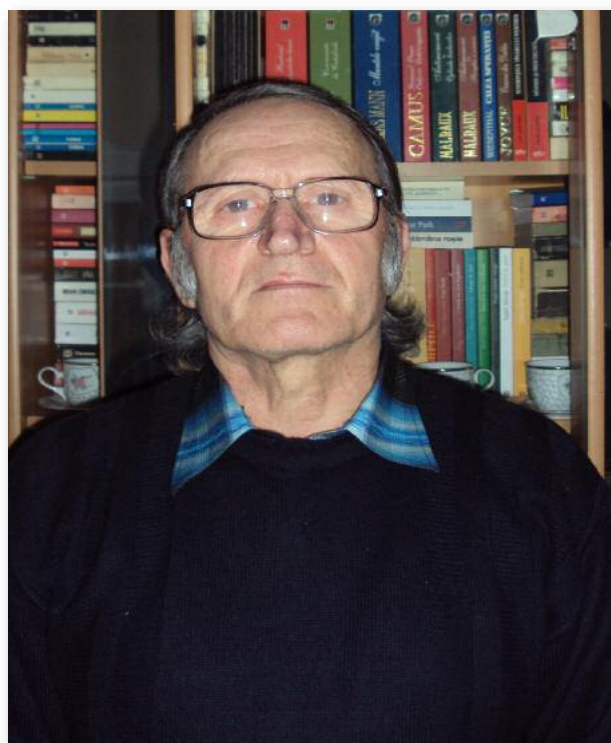
Geo GALETARU

UN ALT PĂMÂNT O ALTĂ LUMINĂ

trec prin camere cu țigara în mână
 mă-ntreb când o să plouă
 când o să ningă
 dar asta nu mai are importanță
 scrisorile zboară pe lângă tâmpla mea
 asemenea unor gloanțe cu termenul
 expirat
 poate aș vrea să vină o pasăre mică
 să-mi ciugulească din palmă
 dar nu
 aici nu se întâmplă nimic
 aici nu sunt păsări
 nici pădării
 nici iepuri cu urechile ciulite
 resemnarea e o lecție bună
 simt nevoia să dau limbile ceasului înapoi
 să îndes perna în capul îngerului din colț
 dincolo de gustul blasfemiei
 se rotește parcă o sărbătoare tăcută
 cineva ne acoperă cu o liniște albastră
 ne întoarcem în găurile din care am plecat
 batiste incolore
 silabe ca niște pâini aruncate în vânt
 cine să mai alerge
 după cărăbușul de ieri
 cine să inventeze pentru noi
 un alt pământ
 o altă lumină

SCHIMBARE DE PERSPECTIVĂ

respectele mele
 voiam să vorbesc despre melci
 avem întrebări
 în canale și-n fundul gâtului
 nemurirea și saltul în gol
 când rănilor se-ascund într-o nucă fierbinte
 suntem fericiți
 în duminica furnicilor care cad pe gânduri
 după ora sensibilă a zăpezilor reciproce

respectele mele
 pălăria și degetul strivit de tren
 și soneria anunțând definiții și culori
 acolo trăim la marginea zborului
 în hainele unei silabe prospere
 așa se întâmplă
 când nimeni nu alunecă pe coaja
 evenimentului
 fratele meu
 sora mea
 legea morală ca un câine de pază
 pentru intrușii angajați în dispute
 respectele mele
 un viitor oarecare ne va îmblânzi plămânii
 suntem copiii cu baloane interzise în mâini
 efectul ca un bumerang e vizibil
 doar în inimile decorative
 mai târziu vom descoperi
 axiomele care ne amputează foamea
 finalul funcționează în spațiu ca un sindrom
 colectiv
 suntem fericiți
 un scenariu altoit pe aceeași ignoranță
 care palpează lumile din interior
 cineva vine pe furiș
 și schimbă din mers perspectiva

PÂNĂ LA EPUIZARE

să fugi
 (vei trăi între impedimente)
 să crești la tusea seacă a celor care știu totul
 ce fericire
 și străzile sunt povești acre la lumina
 opaițului
 te vei duce să vezi râul
 foamea din gât și peștii fără viitor
 nu există decât insecte și pământul de sub
 unghii
 vecini zburând prin labirinturi de aur
 atât e de-ajuns
 apleacă-te și culege stigmatul acestei zile
 foșnitoare
 fără limite vei ratifica dreptul la uzurpare
 ce fericire
 casele ca niște hieroglife ale timpului tânăr
 aici ai găsit o cheie și ai luat-o cu tine
 da
 (vei trăi între impedimente)
 micile aproximări ale chimiei tale sofisticate
 memoria ca un bici într-un parc inutil
 ascunde-te
 vei simți durerea care te apără
 până la epuizare

CUM VOM MAI ȘTI

și atunci
 ca și când ai fi spus
 vreau să plec
 dar unde e puterea întoarcerii
 în lucruri
 în surâsuri
 în apele fără somn
 cândva ai trecut pe o punte
 și ai văzut cum cad fluturi în jur
 și cineva povestea în neștire
 cu fața la geamul acela din noapte
 silabe în mătasea lentă a timpului
 pașii tăi în zăpada care abia începea
 abia își etala absența în acea mireasmă
 subțire
 a după-amiezii de iarnă
 iată
 vei spune
 când vom fi pe un mal și vom ridica mâinile
 spre adevărul acela

înroșit de atâtea nemișcări deodată
 cum vom mai ști
 apa
 cuvântul
 cenușa

ATÂT DE DEPARTE

Când cedăm grația și o parte din ființa
 noastră
 e alături de mișcătoarele umbre.
 Suntem puternici în cuvânt, libertatea e
 ficțiunea
 care decurge din mersul acesta străin
 pe deasupra celor ce cântă, doar
 evanescență și gând.
 Tu stai aici, neclintirea te face fericit
 și impermeabil la suflul timid al întâmplării:
 oracole mute în sânge și dealul albastru al
 copilăriei.
 Rostim cu convingere, dar excludem
 pedanteria,
 aceasta e voința noastră și însuși eul
 ultragiat
 în substanța nevăzută: acolo vom crede
 altceva.
 Dă-mi mâna, norii sunt abstracție pură,
 atingem timpul și totul e atât de departe.

CEAI CALD PENTRU TOATĂ LUMEA

citesc sylvia plath
 mă gândesc la o căramidă pe un mal
 albastru
 zgomote care mă încurajează
 pielea memoriei și ultima conotație
 toate sunt aici
 desenez cu creta o respirație pe un gard
 libertatea e o simplă senzație în odăile goale
 ne ocupăm cu ceva și iarăși înțelegem
 un topor sub gheață o carte în climele
 meschine
 ei își dau mâna și plâng
 dincolo se agață de aceleași deviații
 realitatea ca un copil înecat
 un punct resemnat până la febră
 citesc sylvia plath
 nimeni nu știe cui vom da socoteală
 voci tinere aer suficient
 ceai cald pentru toată lumea

Ioan Romeo ROȘIIANU

Despre SUFLET în timpul vieții omului și după moartea acestuia

Indiscutabil, singura noastră certitudine-n lume și viață este faptul că într-o bună zi vom muri. De la nașterea noastră-ncoace un singur lucru, un singur fapt se petrece-n fiecare fracțiune de secundă: ceva sau cineva moare. Dar se naște ceva sau altcineva. Pentru că altfel, tot murind ceea ce este de murit în această lume, de la un moment dat încolo n-ar mai fi nimic de murit, deci nici lume n-ar mai fi. Logică simplă dar nu și simplistă. Însă și motiv temeinic de reflecție, de continuă preocupare, de veșnică frământare întru aflarea unor răspunsuri pe deplin satisfăcătoare. Dar și lămuritoare pentru orice minte îndoielnică. Pentru că nu sunt deloc puține acestea. Și dacă ținem cont și de un alt fapt esențial întru totul, că în această lume și nu într-alta sălășluiește Satan, avem explicație pentru acei nenumărați îndoielnici.

Așadar, de la facerea lumii-ncoace, datorită prezenței Răului între noi, Îndoiala a fost la ea acasă. Dar a mai fost la ea acasă și din cauza noastră, a indolenței noastre. Pentru că n-am fi avut atâtea îndoieli dacă am fi citit cum trebuie Sfânta Scriptură. Fapt asupra căruia însuși Mântuitorul ne atrage atenția: „Oare nu vă rătăciți voi, din pricină că nu pricepeți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu?” (Ev. Marcu 12:24).

Se cuvine, deci să-ncepem cu aceeași veșnică întrebare: ce este sufletul omului? Avem un prim răspuns chiar la începutul Sfintei Scripturi: „Domnul Dumnezeu a făcut

pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul a devenit și s-a făcut astfel un suflet viu” (Geneza 2:7). Acceptând sensul propriu al cuvintelor acestea, putem tălmăci astfel această egalitate: țărână + suflare de viață = suflet viu. Când moare omul, ce se întâmplă oare cu el? Îi dispare suflarea de viață, deci egalitatea nu mai poate fi valabilă, după o logică simplă, atâta vreme cât un factor al egalității a dispărut. Conform acestei variante de răspuns, tot ceea ce rămâne după moartea omului este doar țărâna din care acesta a și fost inițial făcut.

Acceptând un asemenea mod de gândire, ar trebui să vorbim despre o Sfântă Scriptură scrisă extrem de simplu, și pentru percepția oricui. Adevărul este însă cu totul și cu totul altul: Sfânta Scriptură, deși este „insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Timotei: 16-17), este

scrisă destul de încifrat. Pentru că tot în Ea stă scris: „necunoscute sunt căile Domnului”, dar și că „nici o prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt” (2 Petru 1:21).

Așadar, trebuie să ne întrebăm, în virtutea modului simplist de până acum cu care am încercat să explicăm anteriorul verset, dacă are bunul Dumnezeu un mod simplist de a gândi, de a face sau de a ne transmite nouă ceva? Blasfemie mai mare nu se poate! Cum adică? Cel la care toate sunt cu putință este de-o seamă cu noi în gândire?

Nici măcar faptul că Sfânta Scriptură ne spune că suntem făcuți „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu” (Geneza 1:26) nu-i trezește pe mulți răstălmăcitori la realitate. Ținând cont de faptul că la facerea lumii și a omului a participat toată Sfânta Treime – de aici și concluzia că nu ai lui Dumnezeu sunt cei care neagă Sfânta Treime, și care spun că ea nu este – nimeni nu ar trebui să se apuce de „gândit” altfel decât în deplină concordanță cu slova Sfintei Scripturi. Și totuși, pentru că în mijlocul nostru viețuiește Satana, nimic nu ar trebui să ne mire. Căci tot mâna și intervenția Răului este și în cazul răstălmăcitorilor. Oameni care sunt ai lui, și atunci când răstălmăcesc ceva, și atunci când scot un text din context și fac din el pretext, dar și atunci când omit intenționat câte ceva. Așadar, aici putând vorbi atât de păcatul comiterii, cât și de cel al omiterii a ceva anume, ceva care ar arăta deplinul Adevăr, Adevăr care fără acel ceva omis deliberat arată cu totul altfel. Spre bucuria lor, care au astfel de „argument” cu care-i înșeală pe toți, cei care nu sunt pe deplin statornici în relația lor personală cu Dumnezeu.

* * *

Un lucru e cert: viața fiecăruia din noi începe cu un sistem neclar de dorințe și proiecte și se sfârșește cu un sistem teribil de ordonat de amintiri. Și cum nu toate amintirile

ne sunt pe plac, luând în calcul faptul că la vârsta a treia avem revelația sfârșitului, apropierea de Dumnezeu și Biserică este întru totul firească și explicabilă. Așa s-ar putea tălmăci zelul de care dau dovadă mai vârstnicii noștri semeni. Însă, este de ajuns acest fapt? La o vedere superficial putem spune că, în conformitatea cu slova biblică, nu este niciodată prea târziu să te întorci cu adevărat la Dumnezeu. Însă, mai vârstnicii noștri sunt întorci „cu adevărat” la Dumnezeu? Au numai simplu fapt că nu mai pot da ghes tentațiilor, și împlinirile acestora, le este de ajuns? Pentru că, trebuie lămurit acest fapt, la bătrânețe tentațiile nu dispar. Mai mult, trebuie zis că doar modul de „facere” a acestora se schimbă. Căci dacă în tinerețe toate erau făcute cu trupul, la bătrânețe acestea se împlinesc cu mintea. Deci tot păcat, atâta vreme cât rămânem în deplină concordanță cu slova biblică. Pentru că stă scris că nu numai cu trupul se poate păcătui.

Însă, pentru a lămuri definitiv teoria conform căreia bătrânețea, și odată cu ea reîntoarcerea la Dumnezeu sunt de ajuns, să dăm citire din Sfânta Scriptură: „Dar adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale, până nu vin zilele rele și până nu se apropie anii, când vei zice: «nu găsesc nici o plăcere în ei»; până nu se întunecă soarele, și lumina, luna și stelele, și până nu se întorc norii îndată după ploaie; până nu încep să tremure paznicii casei (măinile), și să se încovoie cele tari (picioarele); până nu se opresc cei care macină (dinții), căci s-au împuținat; până nu se întunecă cei care se uită pe ferestre (ochii); până nu se închid cele două uși dinspre uliță (buzele), când uruitul morii slăbește, te scoli la ciripitul unei păsări, glasul tuturor cântărețelor se aude înăbușit, te temi de orice înălțime, și te sperii de drum; până nu înflorește migdalul cu peri albi, și de abia se târăște lăcusta, până nu-ți trec poftetele, căci omul merge spre casa lui cea veșnică, și bocitorii cutrieră ulițele; până nu se rupe funia de argint, până nu se sfarmă vasul de aur, până nu se

sparge găleata la izvor, și până nu se strică roata de la fântână; până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost, și până nu se întoarce duhul la Dumnezeu, care l-a și dat” (Ecleziastul 12: 1-7).

Înainte de toate, remarcăm aici două lucruri esențiale, și în măsură să elucideze multe semne de întrebare: ne întoarcem în țărâna care am fost, dar și că duhul nostru se întoarce după moartea noastră la Dumnezeu, în fapt la cel care l-a și dat. Pe deasupra, în toate cele șapte versete citate avem descrierea clară a oamenilor care se află la ceea ce noi numim vârsta a treia, sau la bătrânețe. Aceștia sunt cei cărora le tremură mâinile și picioarele, care nu mai aud și care nu mai văd bine, cei care...

Așadar, ocolișul nostru n-a fost zadarnic. Explicând cum stă cu credința la bătrânețe, am aflat și ce se întâmplă de fapt cu duhul pe care ni l-a dat Dumnezeu: se întoarce la el. Drept pentru care putem spune că fiecare duh este hărăzit numai unei persoane, că altfel, în virtutea teoriilor care vorbesc despre reîncarnare și despre revenirea duhurilor în lume, ar trebui să putem vorbi despre un duh care rămâne cumva în lume, și după moartea unui anumit om, la un anumit moment dat. Ori, iată că slova Sfintei Scripturi face, pe drept cuvânt, lumină și în acest caz, deci și această „teorie” o arată cu degetul. Drept pentru care putem vorbi despre o asemenea teorie ca despre una care nu este în deplină concordanță cu voia lui Dumnezeu și cu îndemnul Sale, așa cum reies ele și cum ni se relevă din Sfânta Scriptură.

* * *

Am vorbit, așadar, despre „credința” sau chiar despre Credința celor vârstnici, oameni care având revelația sfârșitului se întorc în Biserica anterior părăsită și sfidată și la Dumnezeul altădată nedreptățit de ei. Dacă unii își salvează astfel sufletul sau nu, numai bunul și milostivul Dumnezeu știe! Semnele noastre de îndoială n-au conotații lumești: „Întoarce-te, suflete, la odihna ta, căci Dom-

nul ți-a făcut bine. Da, Tu mi-ai izbăvit sufletul de la moarte, ochii din lacrimi, și picioarele de cădere. Voi umbla înaintea Domnului, pe pământul celor vii” (Psalmul 116: 7-9).

Putem oare avea siguranța unui astfel de „dialog” între un anumit vârstnic și Dumnezeu milostivul? Nu, cu siguranță nu! Și totuși, bunul Dumnezeu are – sau nu - știință de un astfel de dialog. Căci dacă în baza tuturor „amintirilor” lumești omul ajuns la bătrânețe se pocăiește în adevăratul sens al cuvântului, Dumnezeu îl va ierta pe acela și-i va și prilejui șansa deplinei mântuirii în Hristos Mântuitorul.

Într-o altă ordine de idei, vârstnicul îl întrușchipează – în dimensiunea umană – pe înțelept, pe omul cu o anumită experiență. Sunt, totuși, toți vârstnicii noștri însemnul absolut al înțelepciunii lumești? Nu cumva dacă aceștia, de regulă oameni cu obiceiuri și tabieturi împământenite până la stare de lege, nu se dezic de întregul lor trecut, nu mai au șansa mântuirii personale? Ba, mai mult, în virtutea relațiilor interumane și îndeosebi a acelor dintre părinte și copil, nu devin ei real prilej de sminteală pentru propriile odrasle și cunoscuți? E demn să ne întrebăm asemenea pentru că „legile sociale” n-au uitarea în ele. Un copil care-a crescut văzându-și părinții că se comportă într-un anumit fel și că reacționează într-un anumit fel la ceva anume, chiar și față de Dumnezeu și Biserică, nu o să creadă nici-o clipă în „trezirea” părinților săi. Mai mult, e posibil ca o primă acuză adusă acestora să fie cea de fățarnicie, de ipocrizie sau chiar de fari-seism. De aceea, pe fondul unei reale lipse de dialog între generații, aici exemplificate prin relația părinte-copil, putem spune că AȘA se nasc monștrii, că așa reușesc oamenii să se dezbină și mai mult. Pentru că și neîncrederea în schimbarea cuiva în bine poate provoca aceleia o rană și poate fi prilej de îngenunchere a sa, sau măcar de clătinare în noua cale pe care a purces.

* * *

Vorbim, aşadar. „Despre SUFLET în timpul vieţii omului şi după moartea acestuia”. O viaţă care începe cu duh de suflare de viaţă peste o mână de ţărână şi o viaţă care se termină cu plecarea duhului la Tatăl Cerească. Şi, dacă vreţi, o moarte care începe cu întoarcerea duhului la Dumnezeu, dar şi o moarte care nu mai începe în condiţiile păstrării duhului. Dar cum oare ar putea fi Duhul îndemnat să nu ne părăsească? Când prin vieţuirea pământească ne-am asigurat o viaţă veşnică, duhul cu ajutorul căruia ne-am născut nu ne va mai părăsi. Pentru că, după cum arătam şi mai devreme, la moartea noastră duhul se întoarce la Cel ce ni l-a şi dat. Asta înseamnă că în condiţiile în care ne-am asigurat viaţa veşnică, după „reţeta” lui Dumnezeu şi nu a noastră, Duhul rămâne al nostru şi numai al nostru. Cu o precizare în plus: îndeosebi în cartea Apocalipsei ni se vorbeşte că la a doua venire a Mântuitorului Hristos vor învia absolut toţi morţii. Este, putem spune, o judecată preliminară. Abia după aceea urmează înfricoşătoarea judecată, şi abia în funcţie de stare în care vom fi găsiţi atunci vom beneficia sau nu de viaţa veşnică. Adică vom trăi sau vom muri. Drept pentru care putem spune că în timpul pământeniei noastre vieţi n-ar trebui să fim atât de nemernici şi de inconştienţi pre cât suntem. Căci numai viaţa sau moartea veşnică viitoare ne-o decidem în

asemenea moment lămuşti, ci şi soarta duhului pe care Dumnezeu ni l-a dat la naştere. Deci, avem tot ceea ce ne trebuie pentru ca să putem vorbi de o responsabilitate deosebită în viaţa fiecăruia dintre noi, şi să subliniem importanţa cu care ne tratează şi ne priveşte bunul Dumnezeu pe fiecare dintre noi. Lucru de altfel foarte bine subliniat în toată Sfânta Scriptură, când ni se spune răspicat că „un om este mai important decât o lume întreagă înaintea lui Dumnezeu”, dar şi din pilda dată de Mântuitor, când a spus că e bine să laşi toate oile în staul şi să pleci s-o cauţi pe cea rătăcită. Cu toate acestea, inconştienţa are loc la masă cu regale şi chiar loc întâi în sinagogi.

* * *

De multe ori, mai vârstnicii noştri se cred superiori nouă şi au ca fals argument înţelepciunea. Eu sunt de acord că ceea ce numesc ei înţelepciune este de fapt experienţă de viaţă, o experienţă în baza căreia reacţionează adesea exact aşa cum trebuie. Această diferenţă face în fapt diferenţa între tineri şi vârstnici. În timp ce ei, deoarece de-a lungul vieţii lor s-au lovit de multe situaţii identice, din care au învăţat, un tânăr, confruntat fiind cu aceeaşi situaţie ezită între mai multe căi de soluţionare. La un moment dat chiar având un soi de siguranţă că pe absolut oricare din căi ar lua-o oricum ar fi bine. Lucru extrem de incorect.

Mihai MERTICARU

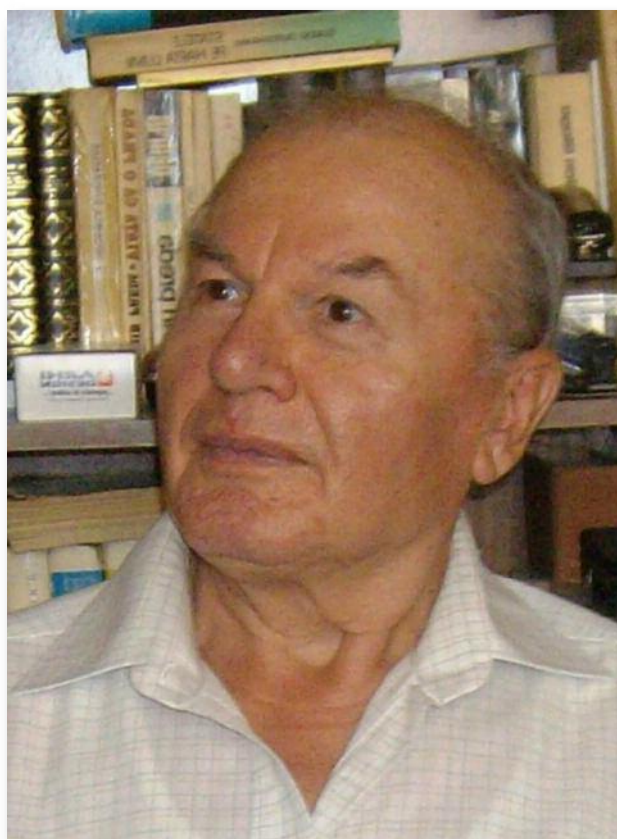
Un infatigabil istoric literar

Poetul, eseistul, criticul și istoricul literar Cristian Gabriel Moraru, născut la 23 octombrie 1985 în municipiul Roșiori de Vede, județul Teleorman, spațiu cultural care a dat literaturii pe Marin Preda, Zaharia Stancu, Gala Galaction ș.a., este autorul a 8 volume de poezie, a trei antologii literare, a 7 volume de istorie și critică literară, cel de-al optulea, *Istoria literaturii roșiorene*, vol. II, la care ne vom referi în cele ce urmează, văzând lumina tiparului la Editura Aius, Craiova, 2021.

În acest volum, harnicul eseist cu condei fin și extrem de sensibil a surprins în obiectiv alți scriitori roșiorieni consacrați sau bătând la porțile afirmării: Dumitru Ciocan-Sin, Constantin T. Ciubotaru, Dan Cîmpeanu, Marin Codreanu, Eugenia Coman, Liviu Comșia, Rodica Constantinescu, Corin Cristea, Stan V. Cristea și Alexandru Cutieru.

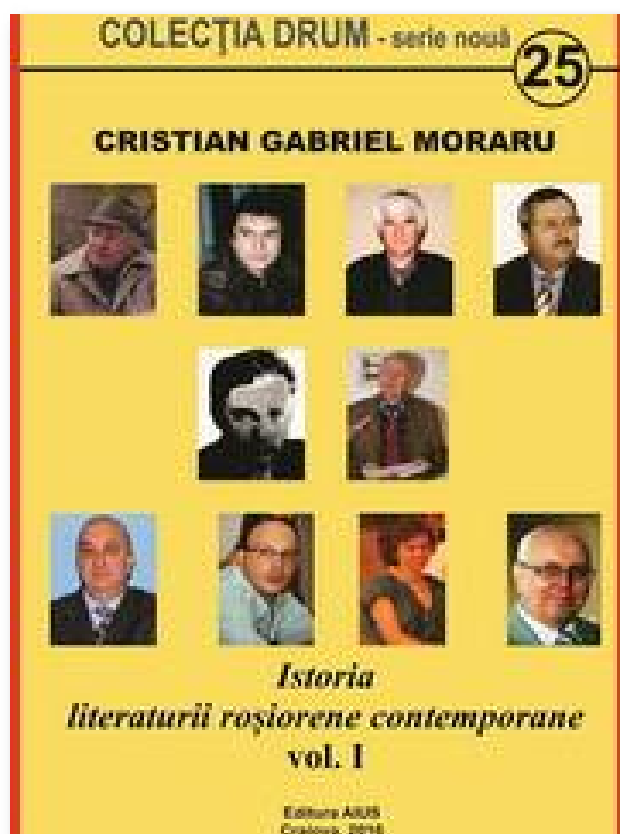
Posesor al unui discurs intelectual de calitate, în care se distinge observația critică sugestivă, cronicar avizat al cărților de specialitate, Cristian Gabriel Moraru aplică diverse grile de lectură, în funcție de textul comentat, decriptând multitudinea de sensuri ale unei opere literare, emite observații și puncte de vedere inspirate, depune pasiune vervă și spirit de disecție anatomică, pentru a oferi o imagine corectă a valorilor.

Dacă numărul de pagini afectat unui scriitor este direct proporțional cu valoarea acestuia, atunci înseamnă că Stan V. Cristea ar fi un fel de șef de promoție al acestei serii, întrucât beneficiază de 84 de pagini din această Istorie..., față de al doilea clasat, care adună doar 50. Într-adevăr, după câte știm și din alte surse, opera literară a

domnului Stan V. Cristea, membru al Uniunii Scriitorilor din România, însumează 30 de volume de poezie, istorie literară și publicistică. Debutează cu volumul de poezii *Vârsta mă arde*, Editura Litera, București, 1987, după care îi apar alte șapte volume de poeme, dintre care patru văd lumina tiparului în anul 2005, pe care îl putem considera Anul Stan V. Cristea. Din 2010 până în 2021, izvorul liric pare blocat, probabil pentru acumulări și viitoare răbufniri, autorul dedicându-se popularizării și valorificării operelor congenerilor teleormăneni și nu numai, dacă avem în vedere doar cele 4 ediții ale studiului *Eminescu și Teleormanul*. Cinci studii ample sunt dedicate marelui scriitor Marin Preda, vreo două lui Constantin Noica și altora. Pentru a ne face o idee mai clară despre Stan V. Cristea, reținem că numai titlurile din biografia sa critică însumează 22 de pagini.

De o atenție deosebită se bucură Constantin T. Ciubotaru, prozator, dramaturg, pamfletar, monografist, publicist și antolo-

gator, autor a peste 20 de volume publicate la edituri prestigioase, precum Editura Eminescu, Editura Muzeul Literaturii Române, Ed. Semne, Augusta ș.a. Debutază editorial în 2001 cu *Dreptul de autor* Ed. Paco, o carte care reunește 51 de proze scurte, urmată, peste 4 ani, de romanul *Pitici pe creier*, Ed. Augusta, Timișoara, un roman de sertar, care a așteptat 30 de ani până la a vedea lumina tiparului. În următorii ani, alte opt romane și o duzină de volume de proză scurtă se adaugă la zestrea epică a laboriosului prozator. Nu sunt de neglijat nici cele trei volume de teatru și cele câteva monografii. De asemenea, s-a remarcat prin numeroase prefețe și postfețe la cărțile scriitorilor roșioareni și nu numai. CTC rămâne în memoria celor care l-au cunoscut prin vocația rară a prieteniei și prin umorul nativ și debordant, prezent nu numai în opera sa, ci și în viața de zi cu zi.

O prezență efervescentă este și cea a lui Liviu Comșia, prozator, publicist, istoric și critic literar, despre care C.G.M. conchide: „Dacă în cărțile de critică literară și-a

dovedit inteligența, competența și erudiția, fiind un avizat comentator al fenomenului literar contemporan, nu-i mai puțin adevărat că dl Liviu Comșia și-a exersat cu prisosință condeiul și în domeniul prozei literar-artistice. În cele șase volume de proză (cinci romane și un volum de povestiri) publicate până în prezent, dintre care două au fost premiate de U. S.R., Liviu Comșia a demonstrat că posedă toate calitățile unui mare prozator”.

O activitate literară prolifică desfășoară și asistenta medicală Rodica Constantinescu, care, în anul 2015, a publicat două cărți de poezie: *Mai aproape de Dumnezeu* (Alexandria, Editura Cartea Ortodoxă) și *Printre aripi de îngeri* (Timișoara), pentru care a primit numeroase premii. Rodica Constantinescu scrie o poezie caldă și vibrantă în versuri pline de muzicalitate, curșivitate și naturalețe.

Un loc privilegiat ocupă și prozatoarea Corina Cristea, descendentă pe linie maternă din familia lui Sextil Pușcariu, licențiată a Facultății de Filologie a Universității

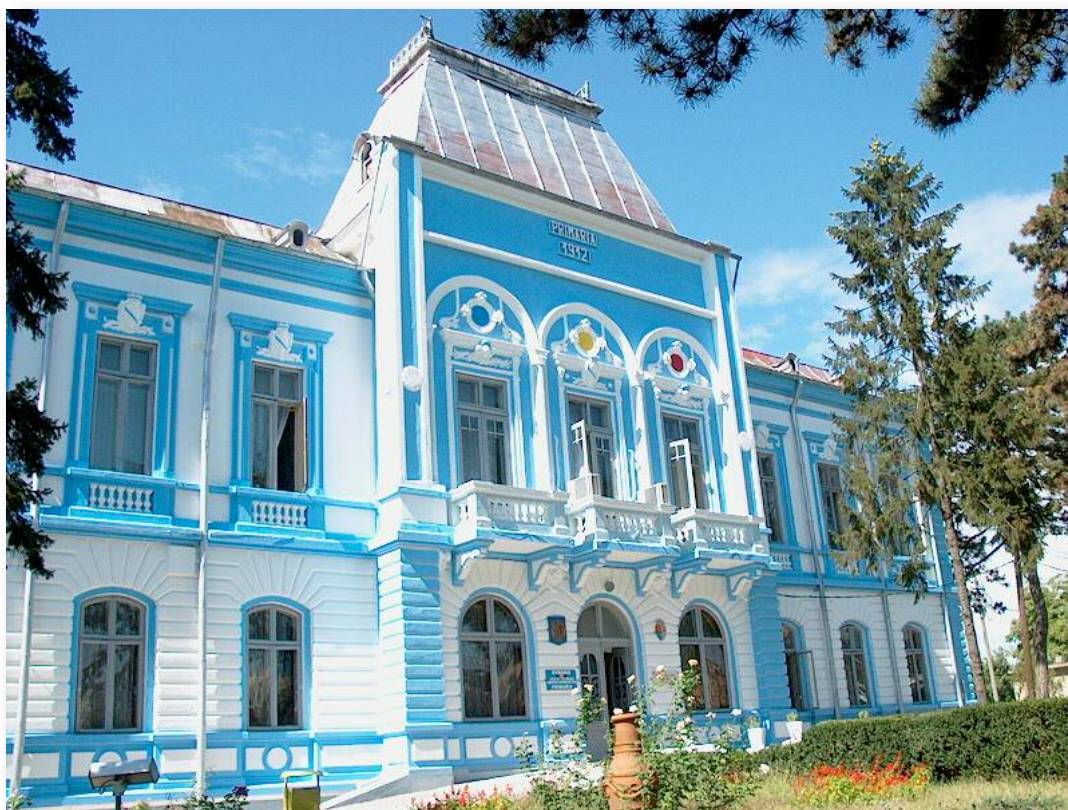
din București. Opera sa cuprinde unsprezece cărți de proză și eseu, bine primite de critica literară. Volumul *Solitarul solidar* înțeprinde o incursiune în viața și opera marelui poet George Gordon Byron, unul dintre cei însemnați reprezentanți ai fenomenului romantic european. Prozatoare, eseistă, jurnalistă, traducătoare, Corina Cristea s-a bucurat și se bucură de o receptare critică favorabilă, fiind inclusă în numeroase dicționare și istorii ale literaturii române.

Nu mai prejos se situează scriitorul Marin Codreanu, născut pe 16 septembrie 1937, absolvent al Facultății de Litere a Universității „Spiru Haret” din București, fost redactor-șef al revistei literare „Euro Muzeum”. Opera sa literară este alcătuită din peste 20 de volume de versuri, proză, memorialistică, articole și cronici literare. Este membru al USR și al Uniunii Ziariștilor din România. A fost tradus în limbile: engleză, franceză, italiană, albaneză și maghiară. Despre autor și cărțile sale au scris prefețe, postfețe și cronici numeroși critici literari de primă mărime.

Un alt scriitor roșiorian este Alexandru Cutieru, născut în anul 1961, în comuna Siliștea-Gumești, absolvent al Facultății de Istorie-Filosofie a Universității „Al.I. Cuza” din Iași, care a debutat în anul 2009 cu volumul de versuri *Așteptare lângă cuvinte*, Editura Semne, București. Înzestrat cu sensibilitate nativă și cu o minte ascuțită, A.C. este un bun metaforist, care reușește să realizeze imagini poetice insolite, multe din versurile sale având valoare de maxime existențialiste.

Analist atent și profund, posesor al unui discurs eseistic elegant, Cristian Gabriel Moraru se prezintă în fața cititorilor cu o Istorie...bine ancorată în realitatea culturală a momentului, remarcându-se prin viziunile proprii de abordare a creației literare a fiecărui scriitor, dovedindu-se un exemplu de implicare majoră în procesul de susținere și de promovare a valorilor autentice sau în devenire ale literaturii române. O muncă demnă de toată aprecierea.

Primăria din Roșiori de Vede

Marilena UELICU

Mai lasă-mă în august

Întoarce-mă în august și lasă-mă acolo,
Mi-e fața-ngălbenită și inima e solo,
Mă plânge vara dusă, dar toamna mă adoră,
Tu iartă-mă, iubito! Mi-e noaptea incoloră!

Întoarce-mă în august în Frunze aurite
Și cântă o baladă a serilor cernite;
Nu vreau în toamna asta să plouă pe verandă,
Sărută-mă, iubito, cu buze de lavandă.

Întoarce-mă în august, la patul tău fierbinte,
Sub bluza de mătase, să te cuprind cuminte,
Să simt cum îți tresaltă sub sărutări aprinse
Obrăznicii sâni goi și coapsele mici, strânse.

Întoarce-mă în august, să mai fugim prin vie
Să te iubesc cu minte, cuminte să nu-mi fie,
Lubește-mă, iubito! Chiar dacă iarna vine
Și lasă-mă, în august, să mai trăiesc prin tine.

Inocent refren... Cafeaua de joi...

Iubitul meu, a mai trecut un an,
Cafeaua e pe masa de platan,
Aroma ei te-mbată ca și-atunci
Când te iubeam. Durerea să arunci...

Prepar cafele dulci, amare, sau
Imaginare cești din care beau.
Privirea ta mă taie pe obraz
Sărut incandescent și tot mai treaz,

Când mâinile se caută cu dor
Pe albul ceștii tresărind fior.,
Iubitule! Cafeaua mea de joi
S-a contopit cu lacrima de-apoi,

Și-a curs pe file albe în catren
Irepetabil, inocent refren.

Cred că nu te-aș mai iubi

Plouă iarna, plouă vara,
Tună, fulgeră... povara

Cade pe un câmp sec
Și de toamnă prea uitat...

Plouă iarăși primăvara,
Plouă des în toată țara,
Ploaia asta stă să cadă
Din a cerului arcadă

Peste munți și văi adânci,
Peste ape reci și stânci,
Peste pleoapa ta căzută
Curge apa ei stătută.

Plouă rece, plouă crunt,
Peste părul meu cărunt,
Și de ploaia s-ar opri,
Cred că nu te-aș mai iubi!

Lasă-mă să cred

Lasă-mă să cred că viața e curată
Și visele sunt prelungiri de gânduri,
Atunci când nopțile se-așează-n rânduri
Doar luna curge lin, nemăsurată.

Lasă-mă să cred că pot muta și munții
Și-n locul lor să pun un câmp de roșii maci,
Apusul să-l culeg din vârfuri de copaci
Când ploile se-ascund în dosul minții.

Lasă-mă să cred c-am fost o zi iubită
Când frunzele-mi cădeau greoi la glezne,
Și palidă te căutam în bezne
Cerșind o sărutare prea grăbită.

Lasă-mă să cred că sunt dovada vie
Ce poartă-n suflet magica iubire,
Am flacăra de dragoste-n privire
Aprinsă-n veci, în ritm de poezie.

Am spart voit...

Am spart cândva clepsidra,
Am spart un val de mare,
Am spart în noapte hidra
Și dorul ce mă doare.

Am spart indiferența,
Am spart paharul care
Se sparge în cadența
Iubirii care moare.

Am spart tăcerea clipei,
Am spart un drob de sare,
Am spart apusul toamnei,
Și-am plâns lacrimi amare.

Am spart un cârd de stele,
Am spart o nemurire,
Am spart inimii mele
Ventricul de iubire.

Am spart voit și luna
Și cerul și cenzura,
Am spart și sparg întruna
Cuvintele... cu gura!

Cafeaua neagră

Țigara arde, fumul cel albastru
Se-nalță demn pe cer ca un pilastru,
Și gura ta, o fragă senzuală,
Respiră iar trăirea virtuală...

Sărutul tandru, mângâierea nudă,
Privirea ta cu pofta cea mai crudă,
Balans erotic, vis pe plină lună,
În noaptea asta... toate se răzbună...

Dar tu fumezi și rotocol de fumuri
Înnoadă-n zare răsfirate drumuri,

Ca un condei ce-adună-n vechi cuvinte
Iubirea îmbrăcată-n jurăminte.

E ziua ta și cântecul te-alintă,
Nimic în jurul tău nu vrea să mintă,
Te bucură de mine și cafea
Și lasă greul vieții-n seama mea...

Am cafeaua cea mai bună

S-a închis terasa verde cu lalelele pe mese,
Dar imaginar te caut într-un colț, pe canapea,
Să gustăm cum altădată o aromă de cafea,
Și, de toată nebunia, astăzi să nu ne mai pese.

Pun pe masă coniacul, șervețele aranjate,
Am și ciocolată-amară, medicul așa mi-a zis
Că e bună la iubire și pe nimeni n-a ucis
Cât timp este consumată în această unitate.

Cafeneaua mea e locul întâlnirilor de suflet,
Unde oamenii sunt darnici și iubesc tot ce-i frumos,
Pot servi un cappuccino poate și un vin spumos
Cât eu scriu o poezie sau mai râdem de-un pamflet.

Dacă-i joi e despre mine și cafeaua mea ciudată,
De vreo nouă ani de zile pun eu ceștile pe masă
Și cu toată modestia garantez că sunt de clasă, –
Am cafeaua cea mai bună și-o mai spun încă o dată!

Dinadins

E doar o pagină-ntre noi și un fior fără culoare,
Un sentiment supra-ncărcat de ape repezi
curgătoare,
E doar o joacă de copii, dar cu-adevăruri și
candoare,
Un amalgam de încordări și sărutări ucigătoare.

E doar un ciclu de-ncercări și eșuate rezultate,
Un vis ciudat și repetat lovit în ziduri de cetate,
E doar petala unui crin presată pro eternitate,
Un chin care nu vrea deloc să scadă în intensitate.

E doar o clipă de iubire apoi un foc de neatins,
Un calendar de zile triste și nopțile de neînvins,
E doar blestem în iarna asta covorul alb de
lacrimi nins,
Și un miracol ce nu doare, că te iubesc iar...
Ai învins!

Așer NEGOI

Amnezia

Și uit...
 Uit cum a fost cândva,
 Uit cum e lumea ta,
 Dar tu ești...
 Ești amnezia mea.

Încerc...
 Încerc să-mi amintesc
 Pe ce lume trăiesc,
 Dar tu ești...
 Ești darul meu ceresc.

Și stau...
 Stau și privesc în gol.
 De lume îmi e dor,
 Dar tu ești...
 Tu îmi ești sufleur.

Ș`ascult...
 Ascult cum îmi șoptești
 Cuvinte și povești
 Și parcă...
 Parcă mă întinerești.

E greu...
 E greu să nu mai știi
 De pe ce lume vii
 Să uiți,
 Să uiți a-ți aminti...

Și poate...
 Poate într-o zi,
 Când eu nu voi mai fi,
 Să știi,
 Că n-am avut atâtea amnezii...

Locul care-mi aduce fericirea

Un tren, un loc și un bilet;
 De-atâta lucru am nevoie

Pentru a face un portret
 Locului meu, de bună-voie.

Trăiri, idei și sentimente,
 Toate-adunate mușuroi,
 Prin multele compartimente:
 Unele vechi, altele noi...

Privesc pe geam în depărtare,
 Gându-mi planând spre viitor,
 Trecutul?! Cum ne-a fost el, oare?
 Prezentul ducă-se în zbor.

O melodie în surdină
 Mă duce înspre alte lumi,
 Armonios foșnind, se-anină
 Ca frunzele din pomi autumnii.

Privirea-mi cade pe o carte
 Pe care-aproape o citesc.
 Un domn senin, c'un glas aparte
 Mă roagă să i-o povestesc.

Oare e trenul în repaus?
Mă uit grăbindu-mă la ceas;
Pulsu-mi „*in celeri et altus*” ...
Da, ăsta-i ultimul popas.

Povestea nu s-a terminat
În locul meu de bucurie.
Finalul fi-va redactat
În astă scurtă frenezie...

Austeritate de toamnă

A venit toamna.
Uite coroana
Golașă acum.
Frunzele moarte
Împrăștiate
Pe-ntinsul drum.

Trec pe alee,
Bat alizee
Printre copaci.
Corbii mai cârâie,
Oamenii dârdâie;
Sunt cam posaci.

Cerul se-ntuneacă,
Iar coșul fumegă
În depărtări
Și grăbesc pasul
Către popasul
Dintre cărări.

Melancolia
Și frenezia
Luptă tacit,
Crezând că poate
Sunt separate.
S-au răzvrătit!

Sufletul, gândul
Își dau cuvântul,
Se înfrățesc.
Leg sentimentele,
Combin efectele
Și tipăresc.

Scriu negre rânduri,
Prin minte gânduri
Și meditez.
Trec anotimpuri,
Apar și riduri...
Îmbătrânesc.

Ticăie ceasul,
Închid răvașul;
Noapte-i acum.
Îmi pun paltonul,
Îmi iau bastonul
Și ies pe drum...

Oscilanta antiteză

Sunt fericit când îmi zâmbești
Din inimă și pleoape;
Și trist când nu mă mai privești,
Pierzându-te prin șoapte.

Sunt bun atunci când vreau să-ți spun
Amorul meu de-o viață,
Dar rău când 'cerc să te supun
Legându-te cu ață.

Frumos eram când radiam
De-o inimă curată;
Urât când nu te cunoșteam,
Pe tine, dragă fată.

Deștept - atunci când am decis
Să-mi fii albastră stea.
Naiv - când nu ți-am mai promis
Luna-n splendoarea sa.

Ce mic eram când îndrăgeam
Mersu-ți tiptil, ușor.
Mare acum, privesc pe geam,
De el fiindu-mi dor.

Parabola ce ți-am creat
De antiteze-i plină.
Constant: m-am metamorfozat,
Metaforă sublimă.

Adela CONCIU

VESTALĂ A ANILOR TRECUȚI

Poetului ce-mi țipă în tâmples!

Ce căutam acolo?
Pe trotuarul inimii tale?
Probabil o întoarcere la inocență,
un alint menit să spargă piatra
singurătății,
să ridice un zid al fericirii neexistente.
Voiam un popas în casa cuvintelor
tale,
ce-mi făceau urechile să plângă,
pieptul să tremure,
ochii să ceară!

Fecioara zidită în coșul pieptului
a spart oasele
să se poată scălda în adâncul
unor ochi din azur.
Adio maturitate!
Adio rațiune!
Inima aniversează a optsprezecea
primăvară!

Carcasa trupului ajunsă la jumătatea
vieții
am lăsat-o în urmă,
precum fluturele trupul omizii.
Dar am uitat cât este de fragil,
cât de ușor suferă la prima atingere,
pierzându-și drumul aripilor.

Fericirea , un miez de floare
adulmecat pentru o secundă!

Măine ...fecioara va păși înapoi
pe ușa spartă a oaselor,
vestală a anilor trecuți,
purtând pe tâmples coroana de
lacrimi
a amăgirii!

SINGURA ROCHIE DE MĂTASE

Flăcările și rugul
nu vor înceta să muște
niciodată!
Ai ars și tu în mușcăături,
ca o vrăjitoare blamată.
Cicatricile încă te dor
de dinții iubirii!
Ți-a fost furată
libertatea porilor
din care ți-au sorbit lacrimi
buzes străine
și ochii ți-au plâns cu sânge
peste păcatul dăruirii
celui ce a ajuns undeva
foarte departe,
de parcă dragostea ta
și-a aniversat vârsta de un secol.

Și totuși , nu poți uita
ultimul vals,
de parcă ar fi fost ieri,
ultimul vals în care
pielea îți era singura rochie
de mătase,
în care gleznele tale
învătau să țină strâns la piept

pașii lui,
crezând că așa nu-i va pierde
niciodată!

I-ai avut o secundă!
doar cât să poți atinge cu
amprente...
lumina!
Apoi, doar ai ars!
Ai ars în interiorul ființei tale,
ai rămas un gol
...îmbrăcat în singura ta rochie
de mătase!

MARIONETĂ

Mi-am aruncat libertatea
în prima fântână din
palmele tale!
Acum, sunt legată de ele,
precum o marionetă
în spectacolul vieții.

ÎMPĂRTĂȘANIE

Trebuie să rămân întreagă,
chiar dacă
m-ai rupt ca pe o bucată
de pâine,
până au curs din mine
firimituri furate pe furiș
de ochii tăi!
M-ai împărțit felii în fiecare
zi a depărtărilor tale,
seducându-mi miezul
trupului!
Trebuie să rămân întreagă,
chiar dacă gura ta și-a făcut
din mine o împărțășanie din
miez de pâine și
...sânge!

NOAPTEA

Noaptea asta are
picioare și brațe lungi!
Se distrează furând
palmele și buzele îndrăgostiților!

Te lasă să te privești unul pe celălalt,
să înveți dragostea la distanță!

Noaptea asta este un demon!
Te învață durerea despărțirilor!
Și cine iubește demonii
ce-ți respiră în ceafă?

Palmele mele plecate
vor să mângâie obrazul lunii,
să așeze lumina pe pielea trupului
tău
și scânteia în adâncul ochilor,
să poți sparge noaptea asta
...luminând-o!

BUCATA MEA DE NEBUNIE

Eu sunt tot aici!
Legată cu ață de un soare
spart!
Tu nu!
Am rămas cu pasărea ce mi-o trimiți
cu cioburi în cioc,
să mi le sădească în reavănul inimii.
Mi le înfige adânc, ca într-un ritual
voodoo,
apoi strânge lacrimile din răni,
să ți le aducă ție,
să-ți astâmperi setea de indiferență.
Ești bucata mea de nebunie
pe care o cerșesc palmele
împreunate în rugăciune,
ochii scurși în urma pașilor,
coapsele zidite ieri, de adâncul
degetelor tale.

În haosul celor ce vin
și celor ce pleacă,
zilele aleargă boante de fericire!

Viața asta este doar un vis
Adevărata viață va fi dincolo,
după ce voi trece... râul!
Tu...vei rămâne aici!
Vei fi bucata de nebunie
a unei alte guri flămânde!

Uilia BANȚA

Doar firul de iarbă

Prin tăișul zorilor
doar firul de iarbă mai doare
în urmele sălbăticiunii de-azi noapte,
care s-a dat de-a tumba
sub luna ca o lacrimă
prelinsă între cer și pământ,
visând o altă sălbăticiune lângă ea
mușcând din mărginimea grădinii,
înfiorată de ora cireșelor coapte.

Între negru și roșu
crengile scutură aerul
peste flacăra nopții.
Jocul geometric, bizar
al umbrelor și-atât.

Tangoul așteptării

Aștept un tren în gara săracă.
Uneori oprește aici, se-mpotmolește
în noaptea ca un perete anonim,
pe șinele-nsemnate demult,
când timpul se măsoara cu-ncetinitorul
și se repara la intervale exacte.

Un felinar prăfuit amestecă umbrele
într-o pictură abstractă
și umbra mea mică învață să danseze
tangoul așteptării
într-o lume prea mare.

Un timp ce nu mai vrea să se mire

În fața mea singurătatea merge clătinându-se.
Aștepta s-o întreb ceva,
să-i țin de urât poate,
dar am scuturat din umeri și m-am oprit
să-mi alung neliniștea gândului
și gălăgia vrăbiilor din gardul viu
la marginea aleii.

În dreapta mea viscolesc tăcerile,
le număr oasele străluminând printre
copaci
și-mi fac din ele pavăză pe cale.
Până unde vei merge așa,
unde vei ajunge și când,
îmi strigă vântul aburind pe lac,
cu ultimul zbor al pescărușului în gheare.

Să facem popas, șoptește salcia
atingându-mi fruntea în semn de iertare,
nu-i vina ta că se scutură invers lumea
și se așterne praf peste statui,
că ne-nvârtim în cerc
și planeta scoate limba la noi
înainte să plece definitiv în exil.
Să ne oprim, spune și îngerul meu
obosit la roata întâmplărilor.

Și totul s-a oprit. Odată cu anotimpul
căzut în genunchi, ruginiu,
într-un rămas bun fluturat din frunze.
Totul s-a oprit pe-o linie bizară,
într-un timp ce nu mai vrea să se mire,
când îmi cos amintirile vechi
peste care-a nins astă-vară
și-apoi le-adorm într-un poem întârziat.

Pe pietrele Lefkadei

Acolo, pe pietrele Lefkadei,
mai obosite decât Sisif,
mai albe decât zorii
deasupra apelor fără sfârșit,
acolo a prins glas
poemul unic, fantast,
sub privirile zeilor
în lunga lor călătorie
printre măslini.

Despre el nu voi spune decât
că a existat așteptând
culorile unei patimi
într-un sfârșit de august
când fumega infinitul
și timpul s-a oprit speriat
în palmele noastre întinse.

Nu mai știu cine a învins pe cine,
dragostea flămândă a devorat totul,
poemul a ars,
cuvintele s-au topit
într-o tăcere
care doare mai mult decât ecoul
unui țipăt de pescăruș rănit.

Pierdut în mulțime

Întindeți mâinile, ancorează lumina în
palme,
prin sălcii se vede marea, da, marea,
o strigă pescărușii, o trag după ei
peste clopotnița nouă,
stelele-au căzut în vindecare sub iarbă,
caii se hrănesc cu jăratic și se topesc
în văpăi dincolo de nori.

La răspântii – poetul, sub lampioane verzi.
Tristețea șterge o lacrimă
pentru inima lui carbonizată,
poezia și-a lăsat umbra
sub aripa lui Dumnezeu.
Poetul coboară în lume
strângând la piept
cămașa întrebărilor,

aruncă în stradă cheia norocului,
ce mai noroc, grăbit,
cu pălăria trasă pe ochi,
tocmai trecuse pe lângă el
și el... pierdut în mulțime.

Marea se prăbușește în gol
și pescărușii țipă înfricoșăți.
De-ar fi putut s-o prindă
cu un strop de curaj
și un braț de iluzii,
poemul lui ar fi înflorit liber
printre corali și meduze
și el, deșurubând stelele
una câte una, în nopțile senine,
și-ar fi găsit, în sfârșit, numele
ascuns undeva sub cenușa cuvintelor.

Spune-mi...

Știu cine sunt și de ce sunt așa,
umbra cuvintelor care mă scriu
și care prind rădăcini
într-o toamnă atât de grăbită încât
abia ajung să-i ating umerii,
să-i scutur aripile cocorilor
înainte de a se pierde
în zăpezi albastrii
și uimite tristeți.

Nimic nu mă poate opri
să te iau cu mine,
fratele meu geamăn
la masa de scris,
călător în nebuloasa
întrebărilor...
Aerul ăsta amar
între vis și praful țărâniei
în lumina roșatică a lumii,
deasupra saharelor minții,
ei, da, îl vom respira împreună
din spatele măștii.
Spune-mi, vei fi lângă mine
printre tăcerile dintre silabe sărate?
Spune-mi că vom aștepta
împreună dimineața
la capătul ultimei scene
Horațiu – Hamlet.

Maria PAL

invadându-ți labirintul
un minotaur mijește un ochi
cu mii de întrebări

de ce axa nopților tale n-are simetrii
de ce secunde umblă desculțe
de ce diminețile tulbură limpezimi

pendula te privește ceremonios
cum agăți hipnotic
singurul tău timp într-un cui

arpegiul ce înrourează simfonii
împrumută aripi miracolelor

în trupul lemnului
se naște un talent necunoscut pentru plutiri

cel pentru arderi
mocnește în flăcările ce scriu prin cenușă

cu noaptea-n palme
singurătatea-ți intră-n casă

de jur împrejur
nu mai este nici o fereastră

trăirile îți așază o scară
înspre steaua polară

sub ploaia sentinței de foc
aruncată absurd de zarul fără noroc
refuzi să mai crezi în ninsori

acum îți dorești cu ardoare
să evadezi din zăpezi

să uiți embargouri de ger
lumea încurcată în frici
ce-nchid orice căi înspre cer

bufnițe agață mirări
în razele lunii

din zodiile împodobite cu vânt
se prăbușesc bătrânii arbori
c-un miez de noapte la gât

un glas timid pipăie podul

îmbrăcată în argintul unei luni ireale
apa morților poartă-n brațe
doar fructele vieții

cade-un întuneric lichid
urletul din infinit înfioară
colcăie pieirea
înecul din cuvânt începe să doară

dar pasărea luminii va bea-n zori
doar apă vie
din cântul înălțat mereu de ciocârlie

dintr-o lumină fluidă se ivește poemul
și deschide orice colivie

viața devine un cântec de pasăre

tu ești un tril
o adiere în brațele unui vânt
o picătură de parfum într-un nor
o maree sărutând nisipul

drumuri de fum ascunse-n catedrale
spre ele te târăști iluminat
de moartea ce-ți atârnă de picioare

speranța atârnă o scară de lună
pe care urci ca un secol rătăcit
ținând o lampă-n mână

deodată șchiopătează cuvintele
și-ți șoptesc

traversează deșertul acum
cât umbra ta duce-n lesă
cântecul unui greier cu trupul de scrum

ferestrele tulbură galbenul din gutui
lumina își numără viaductele

într-un capitol despre umbră
se naște poemul nimănui

timpul îți prezintă orele
în câte-o altă parabolă

c-un zâmbet nevinovat

îți prinde respirația
în cătușele unui singure clipei

vâlvătăile se roagă
prin lanuri de spini

înaltă castele pe câte-o stea

cu marea pe umeri
ieși tiptil din întuneric
înveșmântat în candelă de ciocârlie

fulgerul miroase a lumină și-a râu
încremenesc pomii
cu fructele-n rădăcini

visul se-antrenează
ținând noaptea de mâini

studiezi fiecare detaliu
parcă-ai fi un future
nimerit într-o catedrală

apoi cu părul răsfirat ca o genune
te-alături fără grabă alaiului liturgic

câmpia-și scutură rochia de fluturi
jocurile se-opresc deodată

răsare o stea mirată din mare
se tulbură un somn în adânc de oceane

roua adoarme pe câmp
prefăcând stelele-n mărgele
vânturile întineresc îmbrățișând munții

în casele celor ce pleacă
cuvintele-și schimbă aripile-n lumini

Ioan RAȚIU

ECOU

Am uitat să vă spun

Și lumina se lasă zidită
de zâmbetul început
în brațele mamei
gata să plângă

Și-ntunericul se lasă doborât
de ploaia gata
să iubească
visul din flori

Și *clipa* se lasă amăgită
de dorul sărutat
primăvara când ninge
cu îndemnuri de tată

Vă-nstrăinați de părinți
Vă-ndepărtați de copii

Ați fost ori nu cuminți
Faceți păcate mii

Purtați în van solii
Supuși ca niște sfinți

Vă-nstrăinați de copii
Vă-ndepărtați de părinți

CÂNTEC

(3225)

Fericirii dau mai mult decât cer
Neștiute stări simțului stingher

Când știu prea puțin necăjiții fac
Aceleași greșeli să fie pe plac

Înțelesuri vor a se-ntoarce nu
Ar fi fost atunci câte sunt acu'

Dincolo de nori dincoace de chin
Să se roage stau înainte vin

Prin noapte susură Lumina

Și tremură glasuri de ape
Dacă se face frig sub pleoape
În suflet dorul greu încape

Adună gândului tăcere

Printre destule voci pierdute
Se văd respingeri pe redate
Când lacrimile nu spun du-te

Să te întorci din amintire

Cum recunoști orice speranță
Cât pierzi în ultimă instanță
Ce nu mai are importanță

SINGURĂTATE

Te lasă tovărășia ferestrei
În fiece noapte pierdută
La jocuri de patimi

Taci nu te bucuri

Cât vibrează geamurile
Fiecărei treceri
Printre *clipe*

Să te bucuri plângi

Cum ai spune ceva
Prin fereastra deschisă puțin
Când e frig

Cine s-asculte

Cu fiecare pas apropiind
O repetabilă tăcere

Vă seamănă copilăria
În ultima îmbrățișare

Din fiecare zi vă strecurați
Spre a iubirii mângâiere

Cu chiote de Feți-Frumoși
Vă căutați prin Adevăr

CÂNTEC
(3224)

Câteodată știu să iubească vor
Cere ajutor primului fior

Grav rănească pot altădată nu
Se despart apoi să adune cu

Cât resimt ades amăgite pier
Cum așază fulgi toamnele-n cuier

Celelalte stau pân' la urmă fug
Iar înghețe-n frig arderea pe rug

Răbdării caute speranțe
Rămâne-n lacrimi nepăsarea

De unde vii până te clatini
Ecouri seamănă motive

Să mai înveți câte-o silabă
Dintr-un cuvânt iar nerostit

Dacă te clatini și nu vii
Când albul caută motive

Nadia URIAN

Aș scrie!

Aș scrie și... aș scrie și... aș scrie
Despre a lumii încărcată iie,
Cu mâneci largi în care să încapă
Și buni și răi și cei zgârșiți sau darnici
Și egoiști, amabili, leneși, harnici!
Atâta lume-ar încăpea în ea!
Și-n cusătura ei aș prinde mândre flori
Și-atâta bucurie, liniște-mpăcare...
Le-aș rândui cu fața înspre Soare
Privind în Sus, cerând la toți Iertare
Și-n vremuri grele, de la Râu, Scăpare!
Să nu încapă, nici pe umeri, nici pe spate,
Durere, lacrimi, gemete, păcate...
Și aș purta-o-n fiecare zi,
Ca pentru orice zi de sărbătoare!
Spălată, albă, cu miros de floare.
Și-aș coase pentru asta, multe ii!

La moară

În locul în care se macină timpul,
iar apa-i purtată din unde-n șuvoi
și pietrele își întorc mușcătura,
prăvălind râul, în trepte, spre noi.

E locul de basm ce apa n-o-ngheață,
căci muzica morilor fac,
prin veacuri și vreme, șuvoiul năvalnic
ce-aduce-alinare și cântec, și leac.

Făina cernută prin sita flămândă
își are un gust nicidecum preluat
din râșnițe, mori, ce prefac gustul pâinii,
căci truda lipsește din bob măcinat.

La moara din vale, sătenii se-adună
să macine gânduri, taclale și griji,
prin jghebul de scânduri el duce spre roată
cu-a apei putere, bob tare zdrobind.

Doar astfel, faina ce-i pusă pe masă,
își spune povestea cu gust de mâncare,
căci moara își duce secretul prin lume,
Cu gust ce niciunde nu-l poartă, nu-l are...

Un gând...

Aș vrea să prind în hore de cuvinte,
tot ce gândesc, ce văd, ce simt,
să pot să țin, din înălțimea clipei
Și sunet, și culoare, și alint.
În hore de cuvinte să îmi strig bucuria,
armonii să culeg în dulceața rostirii,
să le prind, împletite-n trăirea luminii
ce transformă în graniți deschise, privirea.
Să coboare din cer și în hori să se prindă,
șerpui de cărări ce respiră urcând,
depărtări adunând, rătăcirii închizând,
armonii din cuvânt, împrejur să întindă.

Visul toamnei

Miros de fructe coapte și de must,
arome ce ascund surâs de toamnă,
de vii culori ce-și plâng plecarea-n grabă,
să-i facă loc grăbitei ierni, ca doamnă.
Cocori pribegi vor timpul să-l ajungă
prin vântul ce le-ncurcă zborul greu.
Copacii triști își cântă simfonia,
și pustiul îi macină mereu.
Dar primăvara iarăși va veni,
și frigul iernii nu poate să-nvingă
puterea toamnei ce revarsă-n inimi
atâta sevă, har și alinare,
ce nu-i îngăduie speranței să se frângă.

Cenacul maximinist

Steluța Crăciun

Paris, mon amour

Tu t'en souviens, Ramon?
Cucerisem Champs Elysees -
de fapt, tu îl cucerești:
peste tot steaguri roșu-galben-roșu
- ça c'est pour moi, glumeai tu.
Eram ușor euforică:
nu știam că Parisul are efectul șampaniei.
Decorul de film, noi în gros-plan,
în fața noastră, camera pe traveling
filma fiecare zâmbet.
În arrière plan,
strada, franțuzoaicele rasate.
Iar noi cântam je ne veux pas travailler...
Mergeam de l'Etoile à la Concorde,
după scenariul lui Joe Dassin,
cu bani puțini în buzunare,
dar cu un quelque chose în suflet.
Veneam din extremitățile apusului imperiu:
în sângele tău, amintirea bunicului toreador
striga în gura mare olé,
în ochii mei zăbovea o melancolie slavă
cine știe cum pripășită.
Și ne țineam de mână...
Tu t'en souviens, Ramon?

Oana Frențescu

Ne învelim

ne învelim în folii de sentimente
unele limpezi altele
cârpite cu frig
ne depărtăm de dragoste
făcând salturi înainte într-o tăcere
de Frunze ne înconjurăm
de lucruri mărunte și
tatuăm liniștea cu dungi existăm

în ideea de viață vorbim cuvinte

ne mai zărim
subțindu-ne într-o emoție prelungă
alcătuind o singură privire într-un
spațiu dezlipit și plutitor
în aer mergând spre nimic
spălați de o ploaie albastră

Viorel Crângașu

Umbrele

ne aruncam zeci de cuvinte
ești o furtună-n fața mea
zăresc pe jos, încolăcite
două umbre pe podea...

îmi reproșai plină de fițe
eu doar zâmbeam fără efect
la umbra ta, cea cu cornițe
ce-o săruta pe-a mea, discret...
mi-s pleoapele mult prea păgâne
și tac și sorb iar din cafea
privindu-ți umbra, ca un câine
cum se iubește cu a mea...

și ies, trântesc cu fum pe nări,
realizând că nu mi-e bine
apoi constat uimit, pe scări
că umbra mi-a rămas la tine...

Ionuț Pande

Ană, Ană!

Ană, Ană, peste rană
Slovă dulce-n vârf de pană,
Scrisă cerului zidire,
Plânsul ochiului citire,
Os de sfântă-n trup de piatră,
Așezat în sacră vatră,
Sân, izvor de viață, -ntruna,
Meșter trist scociorând luna!
Ană, Ană, -n suflet hrană,
Așteptări șezând în strană,

Cântec răsucit în ziduri,
Pâlpâiri de dor în mituri,
Om de rând, în gând Manole,
Ciupind corzile-n viole,
Țipăt de copil în poală,
Raiul, peste iad, rășcoală,
Sânge despletind cetatea,
Când o viață-și arde moartea!

Ană, Ană, focul cheamă,
Pe cap cerului maramă,
Trepte de văzduh în soare,
Asfințind un gând în de floare,
Pași cernuți de cărăruie
Când în cremeni timpul suie,
Împletiri de rost și veghe
Peste năruiri de zeghe!

Ană, Ană, o dojană,
Peste vis, închisă geană,
Strigă, strigă, albă zare,
Zidu-i nalt, Manole doare!

Cristina David

* * *

Mă închid în
Singurătatea pe care o port în spate
Oriunde mă privesc
Cu dezgust și trupul
Îmi devine transparent

Așa îmi explic că
Merg printre oameni
Neobservată

întrevăd
doar un gând luminiscent
- truc involuntar ce îmi iese
dureros de exact

gândind că nu contez
și nu contez...

Constantin Sârghiuță

* * *

inutil să mă strigi
scriu mereu altceva
peste tot numai litere
lumea e în pauza mare a poeziei
mă rog de viața asta
să-și mute numele
fără să clatine frumusețea cuvintelor

inutil să mă strigi
în curând se va scutura
livada de vișini

Diana Trandafir

Ritmuri solare

stăm la taifas
cu timpul picurând printre degete
abia am scăpat de istovitorul vertij
cumva
mă salvez înșirând ca pe ață
dimineți de albine,
zumzetul lor pierdut înspre zare
rupe marmura ierburilor
uscate sub soare

vorbim fără respirație, fără emoții
suntem deasupra lumii și totodată
în interior, lângă inimă
te caut din priviri
ca pe-o apă
ce poate vindeca
seceta strecurată în paharul cu umbre

la orizont parcă zăresc marea
plină de lumină și sare
iar sub călcâi e pământul
cu pașii noștri
pecetluiți pe vecie
de florile mici
scuturate-n cărare

Emilia Tănase

* * *

poezia surprinde clipa
de înălțare sau de cădere
- mai ales de cădere -
și-atunci te agăți de firul ei
translucid
să ceri iertare
pentru tine sau pentru ceilalți
- mai ales pentru tine -
parcurgi drumul rugii
ca un copil care învață să meargă
până la capăt
spre brațele întinse

Virgil Zamfira**Flori și albine**

- De ce ai venit
În grădină la mine?
Să-mi tulburi liniștea
Stupului cu albine?

Erai atât de frumoasă,
Tu însăși o grădină cu flori,
Nasturii săreau ca popcornul
Loviți de berbecii flori!

Și ne-am iubit în noaptea aceea
Sub vraja atâtor flori și albine,
Știi, iubirea aceea
Care pleacă în zori
Și te trezești
Cu mâna pe tine!

Carmen Șendroi**Mai**

când mărul își trimisese deja florile rod
Evei
iar cireșul își scuipa sămburii de-atâta
amar

târziul ne ajunsese mai mai
pe mine mai dincoace pe tine
mai mult dincolo
amintirea furase extensiile primăverii
fălindu-se
codană prinsă în horă

am intrat și eu
și-am jucat până
s-au înnegrit călcâiele rozului
iar teiul
și-a aruncat privirea săltăreață
la marginea verdelui...

Augustina Matei

* * *

câteva zile
s-au strâns în jurul meu
ca niște încăperi
fără aer

mă retrag în planul secund

ajung la mine eseuri
cu măști și potcoave
cu singurătăți și promisiuni

cineva a uitat
să întoarcă privirea

Marin Rada**Drumuri...**

Stelele îmi arată
viitoarele drumuri
pe care, mâine,
va mai merge
sufletul meu...

Dincolo
de partea întunecată
a lunii, drumul
sunt eu..

Adrian Păpăruz

* * *

În zorii zilei mi-a murit ultimul vis
eram cumva amănți de galaxie
iar uneori între infern și paradis
ne trimiteam poeme pe hârtie...

În mintea mea acum e cam pustiu
nici amintirile nu stau cu mine
iar uneori chiar mor fără să știu
și rătăcesc tot întrebând de tine

pe-aici la graniță de nebunie
să ai un vis e grav și interzis
te pedepsește-un cerber cu furie
să re trăiești tot ce-ai ucis

la noapte îmbrăcat în cioclu
voi îngropa solemn ultimul vis
statuii tale i-am făcut un soclu
mă resemnez și mă declam învins...

Daniela Toma

* * *

Întotdeauna păstrez pe undeva coapsele
unei flori,
le revendic atunci când se tem să mai stea
cu mine,
le pot chiar transforma în păsări sau în
sângele zilelor mari
spre a fi răstălmăcite din nou de tine

uite cum vom deschide încet ușa
și vom cere permisiunea de a pedepsi
după bunul plac
stânga nopții atunci când îi tremură vocea

foarte puțin vom fi lenea enormului albastru
ca să-i putem iubi urmele până târziu

nu te speria, tu locuiești pe dinăuntru
îmi scrii poeme lungi, atent să nu le rănești
cu foamea înghesuită în carne și în minte

nicio lege nu mă împiedică să dezvelesc
ceasul cumsecade
care poate nici nu mai e ceas,
care poate nici nu mai e liber

dincolo de noi, o casă roșie se ridică pe
vârfuri

Ionuț Calotă**Vorbind despre lebedă**

Ce oranj, ce verde aprins
mă luminează!
Se dilată chemarea unui clopoțel
Mă trezesc într-o bancă scundă
cu o carte deschisă, aprinsă
din ea năvălește
un râu de copii
Sunt unul dintre ei
Am silabele îndoite
aproape cochilii de sunet
Mă văd săpând fântâni
A mirare
mâinile mi se lungesc până la pământ
Acum tac
mi s-a descheiat un nasture
și mi se vede inima
Înfometat, mă aplec să culeg o floare
și floarea mă răpune
dar crezi tu că vorbind despre lebedă
încă exist?

* * *

Ce mai rămâne din mine când trupul tău
frige
și lumina îți decupează fin
conturul proptit de aerul întărit
Mai rămân doar rădăcinile cu flori
întunericul care se risipește
prin ceasurile unde timpul se topește
picătură cu picătură
soarele cu burta plină și caldă
și cărțile noastre împușcate
din care curge acum cerneală înroșită

Contrast literar

Cuprins

- Editorial - Iulian SÎRBU, La ce ne mai folosește poezia? / C2
Poetul invitat - Liviu Ioan STOICIU / P2
Cristina DELEANU, Între bine și rău / P3
Fragmente din viitoarea carte „JURNAL, GEN”, de Eugen Cristea / P5
Poezie - Marius IONESCU / P9
Proză - Bogdan HAGIU, PRIN OCHII ȘARPELUI / P11
Poezie - Petre STOICA / P19
Poezie - Ioan-Pavel AZAP / P21
Lecturi - Petronela APOPEI, Viciul fericirii (Spiridon Popescu) / P23
Poezie - Ioana TRICĂ / P27
Proză - Nicoleta VOINESCU, Pe canapea / P29
Poezie - Oana CREȚULESCU / P38
Cornel PĂUNESCU, NOTE DE CĂLĂTORIE SAO PAULO –
BRAZILIA / P27
Poezie - Geo GALETARU / P51
Eseu - Ioan Romeo ROȘIIANU, Despre SUFLET în timpul vieții
omului și după moartea acestuia / P53
Lecturi - Mihai MERTICARU, Un infatigabil istoric literar / P57
Poezie - Marilena VELICU / P60
Poezie - Așer NEGOI / P62
Poezie - Adela CONCIU / P64
Poezie - Vilia BANȚA / P66
Poezie - Maria PAL / P68
Poezie - Ioan RAȚIU / P70
Poezie - Nadia URIAN / P72
Poezie - Cenaclul maximinist (Steluța Crăciun, Oana Frențescu,
Viorel Crângașu, Ionuț Pande, Cristina David, Constantin
Sârghiuță, Diana Trandafir, Emilia Tănase, Virgil Zamfira,
Carmen Șendroi, Augustina Matei, Marin Rada, Adrian
Păpăruz, Daniela Toma, Ionuț Calotă) / P73

Ilustrația copertii: Andra Duminică (1)

Director:

Cornel PĂUNESCU

Redactor-șef:

George TEI

Redactor-șef adjunct:

Andra DUMINICĂ

Senior editor:

Eugen CRISTEA

Texte propuse spre publicare se trimit pe adresa de
e-mail: tei_george@yahoo.com

Responsabilitatea pentru conținutul textelor revine în
exclusivitate autorilor.

ISSN 2784 – 384X

ISSN-L 2784 – 384X

ISSN 2784 – 384X
ISSN-L 2784 – 384X